ILEGÁLNY PES VO SVETE ROZUMEJÚCICH SI VŠEDNÝCH DNÍ

Michal Kodnár

Copyright © 2023 Michal Kodnár
All rights reserved.

Obviously, our social problems aren't about a lack of science or information. We have so much information that huge computers can't store it all, and you couldn't learn even a fraction of it in a lifetime. Wisdom is what is needed. It isn't new technology or information, but the proper application of the sciences and awakened, aware living that is the key to our prosperity, both personally and as a species. In other words, we need guidance to steer our research and the resulting technological innovation. And that should supersede the decision to create more or bigger, newer versions of the same.

– Aaron Fisher, The Way of Tea

Čo nám bolo ukradnuté z reality a z prítomnosti, to si môžeme získať späť v snoch a vo fikciách.

PROLÓG PRE VŠETOK TEXT ZA PROLÓGOM

Práve máte v rukách "Ilegálneho Psa vo Svete Rozumejúcich si Všedných Dní".

Tento Ilegálny Pes je pamiatkou na opakujúce sa časy, v ktorých máme tú príležitosť vidieť mysle a jazyky v takých spletiach, v ktorých sa bortia celé ekosystémy.

Hrdý a hlúpy zrkadlový odraz toho, čo chceme vidieť a toho, čo je videné.

Skľučujúce utrpenie i dychberúca samota z toho, že všetko, čo je vytvorené je ako bolesť v prdeli.

Nie je tu nič, na čo je možné byť hrdý. Je tu iba všetko, za čo sa dá hanbiť.

– *Mysliteľ*

VŠETOK TEXT ZA PROLÓGOM

KAPITOLA 1: Zlá Príprava

Európska džungľa je zaujímavým miestom, o tom niet pochýb. Nie je v nej možné nájsť živého človeka, alebo aspoň žiadneho živého, o ktorom by sa vedelo. Je to miestom tak extrémne neprebádaným, že na neho ľudia radšej pre pocit vlastného bezpečia nevstupujú. Zhlukujú sa v civilizácii, ktorú nazývajú Cintorínom.

Cintorín je civilizácia a civilizácia je Cintorín. Jedno bez druhého nefunguje, pokiaľ nechce byť človek konfrontovaný s európskou džungľou.

No a na konci katastrálneho územia Cintorína stál v strede cesty v jeden studený večer, 19. marca krátko po dvadsiatej hodine, Fanatik. A kto bol Fanatik? Fanatik bol človek. Jeho skutočné meno bolo Antifanatik, no rád si ho skracoval na jednoduchšiu variantu. Vždy mu všetci hovorili "Fanatik", rád sa tak predstavoval ostatným a predsa len, za tie roky bol na to meno plne zvyknutý. To meno bolo jeho identitou tak veľmi, ako nič iné. Bola to emergentná skutočnosť definovania samého seba na základe zvuku a jeho mozgopretvárajúceho významu a spracovaniu. Jeho meno. Jeho výtvor. Jednoduchá symbolika.

A kto teda bol Fanatik okrem toho, že to bol človek s dobrovoľne zredukovaným menom? Čo sa o ňom vlastne vie? Prečo sa o ňom píše ako o človeku hodnom pár riadkov textu, o ktorom môže čítať pár aktuálne žijúcich ľudí?

Mimo iné, bol to muž v čiernych nohaviciach a v bielom tričku s falošne vážnym výrazom zakrývajúcim jeho neustálu potrebu priblblo sa usmievať. Bol to človek, ktorý bol neustále v samom sebe. A do veľkej hĺbky. Možno áno, možno nie. Ale minimálne presne tak pripadal tým, ktorí o ňom hovorili. Pre takýchto ľudí to bol človek nesmierne zaujímavého rázu, atypický a nevšedný. S inak poprepájanými oblasťami mozgu, s inakším vzhľadom, inakšími pohybmi a inakším pachom. Bol to cudzí človek ako pre ostatných, tak i pre seba. A svoju cudzineckosť si za každých okolností vedel priznať. Bola silnou identitou skoro tak ako jeho meno, akurát s inou symbolikou.

Fanatik vtedy, 19. marca, na okraji Cintorína hľadel na starú, rozpraskanú kovovú tabuľu umiestnenú priamo na hranici Cintorína. Bolo na nej napísané "Cintorín končí. Pozor na (vlastný) život!". Zátvorky okolo slova "vlastný" pritom boli dopísané nejakou červenou farbou – teroristické graffiti, ktorými sa niekto opovážil

počastovať klimatickými podmienkami zmordovaný starý kus kovu prišpendlený na dvojmetrovej tyči zaliatej v betóne.

Fanatik rád chodil na podobné miesta. Jediným zmyslom takejto činnosti bolo to, že na podobné miesta nikto iný nechodil. A ten kto tam chodil, mohol byť vždy sám a nerušene premýšľať. Bola to izolácia od Cintorína a vstup do džungle, no nie tak celkom. Smrad z Cintorína stále doliehal aj na takéto miesta. Pripomínal niečo medzi smradom kvaseného ovocia a smradom moču. Smradom, ktorý je možné cítiť na zatuchnutých neudržiavaných staniciach vlakov, v ktorých sa usídľujú bezdomovci a močia po stenách, alebo iba udržiavajú charakteristický zápach v miestnostiach svojou prítomnosťou. Svojimi pomočenými šatami, z ktorých sála kyslý zápach starej zoxidovaného moču. Presne taký bol smrad Cintorína, ktorý sa vedel rozliehať do šírich priestorov.

31. marca sa na jednom z námestí v centre Cintorína zhlukla skupinka ľudí, o počte menších stoviek. Bol to deň po tom, čo na Cintorín dopadla Klimatizácia a vo vzduchu boli cítiť mnohočetné variácie paniky a strachu. Obloha bola zatemnená parou z kráteru po Klimatizácii v Mlynoch a mnohých prinucovala sa na ňu uprene zhypnotizovane sústrediť, alebo naopak, odvracať zrak. Klimatizácia bola v hlavách ľudí, tak ako môže byť v hlave akýkoľvek hrôzunaháňajúci črep, ktorý privádza jeho nositeľa k šialenstvu z neznesiteľnej bolesti odhalených nervových zakončení v rozrušenom tkanive. Ľudia však o Klimatizácii nehovorili, aj keď jej dopad bol všadeprítomný. Koniec koncov, také veci sa obvykle nedejú a aj keď sa dejú, dejú sa tak nenápadne, až sa z významu deja vytratia. Ľudia totiž nezvyknú hovoriť o črepoch. Črepy si nosia a kultivujú, nechávajú sa nimi hypnotizovať a bolestne paralyzovať, no nič s nimi nerobia. Úmyselne ich ignorujú, aby ich hypnózu a paralýzu mohli využiť na vnášanie črepov do hláv druhých. Hrôzunaháňajúce črepy, ktoré privádzajú ich nositeľov k šialenstvu z neznesiteľnej bolesti odhalených nervových zakončení v rozrušenom tkanive.

Ľudia črepy používajú vo svojom chovaní tak, aby to nebolo viditeľné. A aj Klimatizácia je u nich prítomná v neviditeľnej forme – vo forme konceptu – Klimatizácia má výhradne podobu predstavy o Klimatizácii. Je prítomná v tom ako ľudia hovoria, v tom ako sa pohybujú a v tom čo si vyberajú. Všetci tieto činy a pohyby nazývajú "Klimatizáciou", no nikto pritom nevie, že nie sú prácou Klimatizácie. Klimatizácia vo forme konceptu a vo forme predstavy o Klimatizácii sa totiž nedá vyselektovať, zhmotniť a oddeliť od ľudí, ich chovania a ich pohybov.

Klimatizácia má podobu smradu, ktorého zdroj nemožno nájsť a ktorý nie je možné vidieť – no ktorého prítomnosť je nespochybniteľná.

A to je práve to, čo sa dialo 31. marca na jednom z námestí Cintorína! Kontinuálny pohyb neustáleho vymieňania črepov a smradu. Hlučné davy ľudí, ktoré si vzájomne smrdia, no v smrade úmyselne zostávajú, lebo si zvykli na jeho chronickú blízkosť a chronickú intenzitu. Mladí muži i ženy, v oblekoch, rifliach i šatách, hovorili predovšetkým o intoxikácii alkoholom, prípadne sa alkoholom intoxikovali priamo na námestí. Rozprávali o bazálnych emóciách, ktoré kedysi zažívali v interakcii s inými ľuďmi, pravdepodobne taktiež v opojení alkoholom. Vyzeralo to vtedy tak, že počas svojho spomínania a plánovania v smradľavých víroch opojenia zažívali ľudia podobné emócie ako boli tie, o ktorých práve rozprávali. Svojím rozprávaním sa dostávali do deja, cestovali v čase a v priestore. Bez ohľadu na to, či mali svoje zraky opnuté na klimatizačnú paru, alebo na tupé ksichty ostatných. Smiali sa a s nadšením kládli dôraz na všetky slová ktoré im vychádzali z úst, pripomínajúc malé deti, ktoré sa na seba pri vykonávaní akrobatických kúskov na preliezkach detského ihriska snažia pritiahnuť pozornosť všetkých svojich rovesníkov. Ľudia sa skrátka zaujímali o to, čo sa im deje; boli naplno uchvátení predstavami o svojich životoch. Bolo to ako otvárajúce a zatvárajúce sa ústa, ktoré sa snažia zbesilo si odhryznúť z ovocia, ktoré sa však po každom zaklapnutí zubov rozplynie. Schroedingerovo ovocie.

Každý z prítomných pritom tušil, že to čo sa tam vtedy odohrávalo, nebolo nič iné, než mozgy-zžierajúca nuda. Vyčerpávajúce výmeny zvukov a pohybov, odovzdávajúce sa v jednoduchých symboloch a paralyzujúco replikujúce samé seba. Skrátka, kolosálny výlev repetitívnej všednosti, pri ktorom každý z davu očakával, ako niekto vyskočí z hromady ľudských tiel a hláv na nejaké vyvýšené miesto a zakričí niečo ako "U seba v byte mám biliardový stôl, na ktorom päťdesiat trinásť-centimetrov-vysokých ružových sloních mláďat skáče cez švihadlo, robí premety a vyťahuje sa na hrazde!", no nikomu z nich sa nenaplnili ich očakávania.

Predsa len, ľudia snažiaci sa o komunikáciu všelijakými bizarnými spôsobmi a pridržiavajúci sa overených zvykov vedia byť napriek mnohým neforemnostiam a neestetickostiam celkom komfortným objektom na pozorovanie. Pri troške súcitu možno povedať, že sú až poetickí. Nech už je to akýkoľvek poetický žáner s akýmkoľvek umeleckým zámerom, bude to vždy iba forma ktorá vznikla z toho, čo sa snaží zachovať samé seba a nie z toho čo sa snaží vyhovieť nejakej stanovenej

estetike. Estetika predsa viac menej vzniká z foriem a nie opačne – rovnako tak ako vzniká aj potreba z dostupnej ponuky.

A čo je najdôležitejšie, svet bol tam taký aký bol. Poetický, či nepoetický. Reálny.

Fanatik. Bol naplno uchvátený občasným pozorovaním ostatných a občasným pozorovaním klimatizačnej pary. Sám sa pri pozorovaní snažil príliš nepremýšľať nad sebou a svojich emóciách, pretože mu to bolo za takýchto podmienok nekomfortné a k ničomu to podľa neho neviedlo. Ak sa však pri takejto mentálnej činnosti náhodou pristihol, vždy si pri tom pripadal ako človek s extrémne zvýšeným glykemickým indexom, ktorému sa rozbúšilo srdce, je podráždený a žiadna myšlienka potenciálneho kvantového stavu budúcnosti ho neutešuje. Cítil sa pri tom neslobodne. Mal v sebe obrovský nepokoj o ktorom netušil z čoho pramenil, no bol nepochybne prítomný. Bol ako Klimatizácia a jej smrad v hlavách ostatných, no bol pri tom všetkom celkom iný. Bola to individuálna forma predstavy; tak individuálna, ako žiadna iná.

"A intenzita tohto uvedomenia ma zachváti vždy, keď pozorujem druhých ľudí pri výkone svojich činností. Pri ich vtiahnutí do deja a pri ich uchvátení životom. Zaujímalo by ma, či sa aj väčšina ľudí, ktorých pozorujem, cíti rovnako neslobodne ako ja. Predsa len, sú ako ja; ľudia sediaci na väčšinou reprízovanom premietaní svojich myšlienok, uzamknutí v kinách svojich hláv," pomyslel si Fanatik, ktorý tam medzi všetkými stál. Myslel pri tom na metaforu Schroedingerovho ovocia.

Snažil sa zapisovať si do hlavy svoje myšlienky a pripadal si pritom ako zúfalý básnik, ktorý sa snaží zapísať pár veršov zo svojej poézie do notesu v preplnenom roztrasenom vlaku, no nechce byť pritom nikým pozorovaný a nechce skončiť na zemi v dôsledku odstredivej sily v zákrutách iba preto, že sa nepridržiaval kovových tyčí v interiéri. Prišlo mu to napriek všetkým komplikáciám veľmi užitočné. Prechádzal sa po námestí a zakrátko odtiaľ zmizol. Ani si neuvedomil, že počas svojich prechádzok úplne minul Turistu, jedného svojho starého známeho.

Turista sledoval Rušňovodiča hádajúceho sa so Surfistom. Vulgárne po sebe vykrikovali a nadávali si. Urážali si príbuzných, zosmiešňovali svoje záľuby a prirovnávali svoje hlavy k syfilitickým pohlavným orgánom. Hovorili o zatuhnutých hnedých ušných mazoch, o zakrvavených soploch v kútikoch nosných dierok, o hrdzavých rúrach spôsobujúcich ruptúru análnych otvorov. Hovorili o tom v kontexte samých seba a svojich životov. Boli totálne uchvátení a vtiahnutí do deja. Tak ako všetci ostatní, akurát že títo boli vtiahnutí vo svojej forme. A pôsobiskom formy

nebolo nič iné, než ich absolútne individuálny dej. Tak individuálny, ako žiaden iný. Alebo predsa len, pri všetkej skromnosti – možno iba menej kolektívny dej, než bol ten všade okolo nich.

Turista bol šedivý, starostlivo oholený a učesaný muž. Obliekal sa stále inak, no pritom veľmi uniformne. Neustále nosil svetre a nosil ich aj v lete. Jediným prvkom ktorý na svetroch pravidelne striedal, bola ich farba. Nohavice nosil stále tie isté. Široké nohavice bledosivej farby.

Turista sa neustále zaoberal predstavami o samom sebe. Vymýšľal si vlastné svety a vlastné deje, v ktorých mal sám určitú (významnú) rolu. Väčšinou si predstavoval, že je policistom, či zamestnancom Starostovského úradu, ktorý aktuálne v bielom svetri a čiernych nohaviciach rieši nejaký vážny kriminálny prípad. Umožňovalo mu to učiniť jeho existenciu o niečo znesiteľnejšou a menej bolestnou. Fantázie boli jeho smradom, ktorý bolo možné cítiť pri každej interakcii s ním. Bol duchom neprítomný a nikto nevedel prekuknúť, prečo tomu tak naozaj je. Pravda bola taká, že sa vždy nechával uniesť v predstavách a sebazveličovaní v paralelných vesmíroch tak veľmi, až nebol v realite schopný iného života, než života degradovaného a života priťahujúceho blízku smrť. Interakcie s ním boli výnimočné a väčšinu väčšinu dialógov viedol sám so sebou. Niekedy si dialógy aj opakoval, aby si vedel dobre precvičiť všetky konverzácie svojich scenárov. Nemrzelo ho pri tom, že si všetky konverzácie nemôže precvičiť aj v reálnom živote. Jeho rola v realite nebola žiadna. Nevnímal samého seba ako policistu alebo úradníka v bielom svetri a v čiernych nohaviciach. Bol nikým a nikde, či už pre seba alebo pre druhých. Nikto mu ani nehovoril "Turista". Nikto ho neoslovoval nijak inak, než zámenom.

"Vieš čo? Mňa hrozne serie to zviera. Ale hrozne! DOPRDELE S TOU MAČKOU!!!" zvreskol Rušňovodič a kopol do prepravky so Surfistovou mačkou.

Mačka hystericky zamraučala. Ani tak bolesťou, ako skôr strachom, dezorientáciou a bezmocnosťou.

"Ak niečo spravíš tej mačke, tak ti podrežem hrdlo!" vyhrážal sa Surfista s úlisným úsmevom a nemrkajúcimi vytreštenými očami.

Rušňovodič bol nižším fúzatým chlapíkom s imidžom hollywoodskeho herca zo sedemdesiatych rukov. Jeho vlasy boli čierne rovnako ako jeho fúzy a na lícach sa mu vynímali mohutné a husté bokombrady. Vždy nosil bielosivú košeľu s vertikálnymi pásikmi a hnedé nohavice s ťažkým kovovým opaskom.

Rušňovodič bol extrémne agresívny a hádavý človek. A čo viac, jeho verbálny prejav bol mnohokrát kvetnatejší a expresívnejší, než jeho agresívne výpady vo fyzickom svete. Žil v modernej vile s Matildou, jeho spolubývajúcou, ktorá ako sám tvrdí, "vyzerala ako transka".

Bola obézna, mala hrubý hlas a extrémne vysoké čelo, ktoré si esteticky kompenzovala extrémne vysoko vytetovaným obočím. Navyše, pre pravdepodobne úmyselné zvýraznenie svojej obezity nosila obtiahnuté červené latexové šaty.

Matilda ho neuveriteľne vytáčala už len svojím zjavom a aj on vytáčal ju. Z nejakého dôvodu však spolu často trávili čas, aj keď ich vzájomná interakcia takmer vždy skončila vulgarizmami a hysterickou hádkou. Možno sa to nikomu z nich nezdalo divné, keďže Rušňovoidič udržoval podobné typy vzťahov viac-menej s každým. A asi aj Matilda.

Rušňovodič rád vysedával pri bazéne svojej vily a pil pomarančový džús. Často chodil do štvrte Cintorína zvanej Rebrík, kde si kupoval revolvery od svojho dobrého kamaráta Filharmonistu (Filharmnonista bol snáď jediným človekom v jeho blízkom okolí, s ktorým sa nehádal). Aj keď bol veľkým fanúšikom strelných zbraní, žiadnu z nich v živote nepoužil.

"Nech sa páči!" usmial sa Rušňovodič a na znak priateľstva násilne objal Surfistu a v zápätí mu vrazil päsť plnou silou pod rebrá. Akcia bola tak teatrálna, že upútala pozornosť okolitých tupých ksichtov, ktorí sa nechali vyrušiť pri svojom sledovaní klimatizačnej pary, ako aj pri svojom dychtivom opájaní sa alkoholom, alebo o konverzovaní o alkoholickom opájaní.

Surfista spadol na zem, ešte stihol povedať Rušňovodičovi nejakých pár zle vyartikulovaných slov a postavil sa na nohy. Schmatol prekotenú prepravku s mačkou a odišiel preč. Rušňovodič stále stál na mieste, no jeho agresívna zaujatosť voči Surfistovi sa transformovala v akútnu ignoráciu všetkého. S Turistom sa pritom rozprával ako divý. Ale stále ignorujúc všetkých a všetko. A to tak veľmi, že si nevšimol ani toho, ako si Surfista s Turistom podali ruky a odišli preč, každý svojím smerom. Rušňovodič stále rozprával a rozprával a až po pár minútach od odchodu svojich kolegov si všimol, že v danom čase a priestore žiadni jeho kolegovia nie sú. Zavrieskal do vzduchu pár vulgarizmov pod vplyvom hnevu zo svojej vlastnej ignorácie, pričom opäť upútal pozornosť nejedného tupého ksichtu. Nakoniec v konštantne nahnevanej nálade odišiel domov aj on.

Surfista bol čiernovlasým Cintoríncanom, ktorý mal rád kvetinované košele a šortky. Nosil ich celoročne, bez ohľadu na klimatické podmienky. Pracoval pre Starostovský úrad a na svojom automobile sivej farby nosil úradníkom a Starostovi ďakovné listy od občanov Cintorína. Je pravdou, že za svoju pracovnú kariéru sa Surfista mnohokrát stretol aj so sťažnosťami a výhražnými listami, no počas celej histórie Cintorína žiaden z takýchto písomných prejavov nevzbudil nejak extra veľkú dávku pozornosti. Surfista všetkými listami, ktoré zhodou okolností neboli ďakovné, krmil svoju mačku. Svoju mačku miloval nadovšetko. Nedal jej žiadne meno a počas svojej služby za volantom auta ju pravidelne nechával

potulovať sa po uliciach Cintorína. Jej motivácia k návratu do Surfistovho príbytku bola vždy nesmierna. Mačka bola totiž závislá od konzumácie listov a pokiaľ v nejaký deň náhodou listy nedostala, svoj nesúhlas dávala najavo neznesiteľným akustickým prejavom.

Surfista bol človekom ktorý sa snažil vždy si vynútiť pozornosť humorom. Alebo presnejšie tým, čo za humor sám považoval. Miloval zosmiešňovanie druhých ľudí, obzvlášť ich vzhľadu. Vedel sa hysterický smiať a dobiedzať do všetkých svojich známych, ktorý preňho boli publikom, pred ktorým sa mohol predvádzať. Osamote však mimo svojej práce vždy trpel. Cítil sa podobne ako ľudia, z ktorých si robil srandu. Pripadal si, že je hodný hysterického smiechu a posmeškov. V tom bol spolu s Rušňovodičom a Turistom na vlas rovnaký.

KAPITOLA 2: Rozum na Mezaníne

Fanatik sa už vrátil z okraja Cintorína k sebe domov a vyspal sa na svojej rozlámanej posteli. Príšerne, ako obvykle. Nasledujúce ráno 20. marca sa išiel prejsť von k miestnemu rybníčku. Rád tam pozoroval holuby a vodné vtáctvo.

"Ach, prepána," s ranným vyčerpaním a s horkosťou nedostatočne zregenerovaného tela si sám pre seba zafrflal a odfľusol si na rozbitý chodník nálož trpkého hlienu. V nosohltane mu to smrdelo ako na odpornom a neudržiavanom nemocničnom záchode. Zatuchnutý hnilý odpad, ktorý nemohol v žiadnom živom človeku vyvolať nič iné ako dáviaci reflex.

Prašivina rinúca sa po povalách mozgových blán a vždyzelené zhnednuté sny. Vytieranie si ritím špinou a klikanie ergonomickou myšou na plagáty ideálnych vrážd psychiatrických pacientov psychiatrickými pacientmi. Morbídna stupidita a umierajúci pes – kostrové pozostatky múrov a zábran životov! Nadvihujúca vojna obojstranných obezít a husľových slákov na hranách sklenených rámov okien. Driftovanie pískania!

Cintorín bol extrémne neestetickým miestom a obzvlášť počas osvetlenia ranných lúčov slnka bolo vidieť každú jeho škaredosť. Hnusné rozbité chodníky, ktorým sa človek nevyhne, pokiaľ chce chodiť. Ošarpané rozpadnuté budovy, ktorým sa človek nevyhne, ak chce vychádzať von a ak chce mať kde bývať. Hnusní tupí ľudia, tváriaci sa presne tak, akoby si mali každú chvíľu odkašľať trpký hlien. A všetko na Cintoríne bolo skrz naskrz nasiaknuté atmosférou miestnych chodníkov, budov a ľudí. Iba stromy a rybníčky vyžarovali akýsi pokoj. Nehnili a netvárili sa odporne. Lákali život, lákali zvieratká a lákali aj určité typy ľudí, ktoré boli možno, pri nejakom tom šťastí, znechutené cintorínskou hnusotou.

Nesúlad.

Akoby zrazu niekto povedal, že toho má dosť.

Šermujúce sa vysavače, ktoré sa ohadzujú soľou a korením. Vágne intervaly hrôzy a utrpenia okna prepichnutého garnižou, ktoré sa chce dovolať na zákaznícky servis svojho mobilného operátora. Výtrysk hajzla priamo do riti kňaza s plesnivými nohami a jeho opätovné interné stretnutie sa s cnosťou vlastných výkalov! Tečúce črevné plyny a vybuchujúce hovná. Krv a sračky. Zvratky a splašky.

Marginálna snaha o upečenie muchy v mikrovlnke.

Vybetónované brehy s tupými uhlami v zákrutách, dôchodcovia postávajúci, prechádzajúci sa, rozkročení i sediaci na lavičkách. Občas vykrikujúce deti. Výnimočná atmosféra niečoho, čo sa kompletne zastavilo, no pritom to interne nehnije. Zvláštna pokojná prázdnota prázdnôt.

A hneď pri brehu rybníku stojí krčma; jej stena je zároveň stenou brehu; s drevenými stolmi spojenými s lavičkami a zastrešenými gigantickými slnečníkmi s logami výrobcov piva. Atmosféra krčmy je však úplne iná – netýka sa rybníku. Je to oddelený separátny systém, ktorý si akurát sám o sebe myslí, že je súčasťou niečoho, čoho súčasťou v skutočnosti nie je. Holuby a kačky sú nedotknuteľné. A nielen to. Umelých rybníčkov je celá sieť, ktorú len tak nejaká jedna krčma neprebije. Je medzi nimi možné nájsť aj slepé ramená, vybetónované do formy rozličných hranatých útvarov, obohnané posprejovanými lavičkami. Desať centimetrov vysoké kamenné vodopády, stojatá voda bez kačíc, sem-tam s nejakým tým holubom. Skryté zákutia, neviditeľné, nakoľko ich súčasťou je pevnina bez ľudí.

Okolo desiatej dopoludnia už Fanatik sedel na čistej, neposprejovanej lavičke a pozoroval kačice a holuby kúpajúce sa v rybníčku. Obrovské množstvo holubov sa nafukovalo a trepotalo v plytkej vode. Šuchorili sa a natriasali sa ako krysy zasiahnuté elektrickým prúdom a bolo veľmi príjemné sa na ne pozerať. Húfy kačíc sa premávali v plavebných koridoroch, potápali sa a mastili si pierka. Zástupy obojpohlavných párov, ako aj gangy samíc a gangy samcov, či samice s káčatami.

"Toto sú tí najšťastnejší obyvatelia Cintorína!"

Okúpané holuby ležali vylebedené na trávnatom priestranstve. Rozhodené a rozkysnuté po všetkých osiach pripomínali sliepky sediace na vajíčkach. Niektoré si vedľa seba rozhodili krídla a vyzerali kvôli tomu chromo a polomŕtvo.

Asi tri alebo štyri holuby sa dvorili samiciam. Všetky však neúspešne. Hrkútali, ježili si pierka na krku, krútili krkom a prenasledovali pritom samice, ktoré sa im všetkým snažili za každú cenu vyhýbať. A keď už ich to prestalo baviť, odleteli a nechali samcov v existenciálnom sklamaní.

A ich zármutok bol pri tom všetkom skutočne viditeľný. Naježené pierka im okamžite sklesli a ich zaujatý napriamený krk a pohľad uprene zízajúci na samice nahradilo akútne uzemnenie čumením do zeme. Nie že ich ani len nenapadlo nasledovať samicu a dobiedzať do nej v lete. Oni sa proste prestali hýbať. Vyzerali utrápene a všetko živé svojou rečou tela prosili o akútny súcit, tak ako to robia hlboko zranené kreatúry s omnoho viac komplexnými mozgami, než sú mozgy vtákov z čeľade holubovité.

“Toto sú tí najšťastnejší obyvatelia Cintorína! A naozaj?”

Fanatika vtedy napadlo, ako ešte nikdy na vlastné oči nevidel káčerov dvoriť sa kačiciam takým spôsobom, ako to robia holuby. Káčeri boli pasívni, no akonáhle im do roboty vošiel iný káčer, okamžite naňho zaútočili. Nikdy sa spolu nebili, ale keď sa už jeden z káčerov nahneval, toho druhého hnal pekných dvadsať metrov, snažiac sa ho pohrýzť a vytrhnúť mu pierka, alebo čo. Káčeri boli svojím vzhľadom posadnutí omnoho viac, než pudom rozmnožovania a ak im nejaký kolega dal jasne najavo, že je ochotný sa pobiť, tak okamžite ustúpili v strachu o svoju exteriérovú pýchu, o svoje operenie. Vo víre vodných kvapiek a hluku z trepotajúcich sa krídel a kačacieho škreku nikdy ani nebolo poriadne vidieť čo sa to vlastne dialo. V každom prípade si iba nejaký káčer chcel zachrániť svoj zadok pred nejakým iným, útočiacim káčerom.

Fanatik si vytiahol z tyrkysového batoha tyrkysovú fľašu vody a napil sa vody. Nech robil čo robil, stále v hrdle cítil chuť svojho trpkého hlienu. Akoby sa mu v hrdle zasekol celý nemocničný záchod, ktorý tam hnil. Bol by si aj bol vyšpáral z hrdla mandlové kamene, ale ten smrad bol tak nesmierny že si bol istý tým, že by sa pri takejto činnosti s vysokou pravdepodobnosťou pozvracal. Aspoň by vydesil všetkých ľudí okolo, čo je plus, ale vydesil by aj holuby a kačice. A to by nebolo dobré. Možno by k nemu predsa len prišli nejakí ľudia snažiaci sa mu pomôcť v domnienke, že trpí nejakou vážnou chorobou. Alebo by sa na jeho zvratkoch prišli napásť holuby a kačice. Možno by sa z toho smradu pasúce sa holuby a kačice taktiež pozvracali. Možno by sa iba prišli napásť a smrad nemocničného záchoda by ich okamžite obrátil naspäť, keďže predsa majú nejakú stravovaciu úroveň. Možno majú úroveň kačice a nemajú ju holuby. Možno je tomu opačne. Úroveň konkrétneho vtáka aj tak nemožno súdiť podľa druhu, ktorému prislúcha.

“Teórie, teórie, teórie. Žiaden z možných kvantových stavov spôsobených týmito teóriami nie je hodný risku.”

Fanatik zavzlykal z vlastnej tupoty. Vysmrkal si nos a uľavilo sa mu akonáhle vo vreckovke uvidel žltohnedé hrudy svinstva. Boli to hrudy koncentrovaného hnilobného smradu. Smradu z mandlí, ktorý sa intenzívnym tlakom vydoloval zo svojich zabehnutých miest a prúdiac cez nosohltan vyšiel až von nosnými dierkami. Totálna úľava a zadosťučinenie takého rázu, aký nemá ani dobre uvoľnený sakroiliakálny kĺb, ktorý sa s mohutným zapraskaním posunie o pár milimetrov pri riadnej rozcvičke panvy po dlhodobej a vyčerpávajúcej chôdzi.

Jedno káčatko vyskočilo na múrik pri rybníčku a rozbehlo sa po trávnatom poraste smerom ku kríkom míňajúc skupinu mokrých rozvalených holubov. Zakrátko

sa k nemu pridalo ďalšie. A hneď na to zas ďalšie. Káčatká zachvátila davová psychóza a všetky sa zrazu chceli vydať jedným smerom a ani pritom nevedeli prečo. Všimla si toho však ich matka a okamžite vyskočila hore múrikom za nimi. Jej kroky boli o dosť dlhšie než kroky káčatok a tak ich pomerne rýchlo dohnala, a to dokonca s veľkým náskokom. Najprv ich hnala pred sebou a potom ich predbehla v kríkoch vo vysokej tráve. A tentokrát už oni nasledovali ju.

Akonáhle uvidel kačku ochraňujúcu mladé jej partner káčer, vyskočil na múrik aj on a už aj za ňou utekal. Utekal snáď rýchlejšie, než kačica za káčatkami. Treba však zmieniť, že on pritom ale ani zďaleka nepôsobil ako nejaký starostlivý rodič – inštinktívny ochranca potomstva. Pôsobil pri tom trápne. Ako nejaká atrapa, ktorá sa snaží vyzerať, že akože niečo robí. Ako človek ktorý sa na vás nechce pozerať pri náhodnej interakcii počas prechádzky a tak radšej ťuká do smartfónu a tvári sa, že niekomu píše, aj keď si len odomyká obrazovku a kliká na náhodné aplikácie.

Jedným z takýchto káčerov bol aktuálne aj Fanatik. Vstal z lavičky a rozbehol sa ku kačaciemu páru s káčatami. Chcel iba vedieť, či naňho kačica zaútočí v snahe ochraňovať svoje mladé a keďže nechcel pôsobiť ako zlomyselný darebák, vytiahol si z vrecka smartfón a tváril sa, že si kačice fotí. Fotil si ich mimochodom naozaj, ale výsledná fotografia preňho nebola vôbec podstatná. Kačice neútočili. Pridali do kroku a ušli mu.

Fanatik si teda čupol k davu oddychujúcich holubov a začal fotiť ich kúpajúcich sa kolegov. Niektorí z nich sa vo vode iba prechádzali, no niektorí boli naozaj veľkými labužníkmi a s viditeľným pôžitkom si vychutnávali každú kvapku vody. Rochnili sa a preberali si zobákom pierka.

Fanatika si pritom všimol jeden postarší pán. Skutočne archetypálny starý dedko, starostlivo učesaný, s bielou briadkou a podopierajúci sa zahnutou drevenou paličkou.

"Máte rád holuby?" spýtal sa dedko.

Fanatik sa otočil a zameral sa na dedkov vzhľad, ktorý ho nesmierne fascinoval svojou unikátne dôchodcovskou láskavosťou.

"Ja mám rád aj kačičky," povedal dedko a usmial sa, "sú super."

Fanatik sa usmial tiež a schoval si smartfón opäť do vrecka. Dedko ani náhodou nevyzeral ako jeden z tých typických kyslo sa tváriacich ľudí, ktorých je možné vidieť v blízkosti ošarpaných budov a chodníkov. Nevyzeral ako muži, ktorí v noci močia v kukuričnom poli so zavretými očami a fajčia pritom cigaretu. Vyzeral milo a priateľsky. Dôchodcovsky láskavo. Ale ktovie. Možno milo a priateľsky pôsobil

každý, kto opustil chodníky a ošarpané budovy a strávil pár minút pri rybníčku pozorujúc kačice a holuby. Možno je dedko predsa len bývalý úradník, policista, či práve aktuálny sexuálny násilník. Možno má doma plnú chladničku zaváraninových pohárov plných formaldehydu, v ktorých statočne plávajú haldy odseknutých ľudských prstov, alebo genitálií. Prečo nie.

"Milujem holuby," odpovedal Fanatik, "a milujem aj kačice. A aj sliepky a husi, ale tie tu nie sú. Som fanatik do holubov, kačíc, sliepok a husí..."

Zvláštne slová. Umelé a strojené.

Je 12. marec krátko po štrnástej hodine a tridsiatej minúte. Rušňovodič sedí pri bazéne a popíja džús. Vstane, zdvihne si gate nad pás a už už chce vyraziť preč, keď v tom ho zachváti akási falošná vlna smädu. Taká, aká zachváti každého, kto pije nápoj plný jednoduchých cukrov. Pocit, ktorého autenticitu nemožno rozoznať, ale ktorému potrebe je nutné vyhovieť.

Žiaden z náznakov nie je prítomný v očiach vystreľujúcich neuveriteľnou rýchlosťou ponad prefiltrované modročervené oblohy vzniknuté atómovým výbuchom horúceho železa. Upozorňovanie na tvrdú prácu robotníkov, ktorým vyletuje sajrajt do ksichtov a skľučuje ich telá neznesiteľným žiarom rovnako tak, ako to robia nacistickí krčmoví bitkári medzi mentálne retardovanými ľuďmi, pískajúcími na verejnosti ako zašliapnuté psy s pískacími hračkami v hubách.

Spievanie nacistických pesničiek a kladivo na rozmary zubov!

Rušňovodič sa opäť vrátil k stolíku s džúsom a upil si s hlbokým euforickým povdzychnutím. Džús bol veľmi farebný.

Všade okolo bazéna boli zasadené obrovské množstvá farebných kvetín. Kvitli a bujneli, týčili sa do nepredstaviteľných výšok a nadobúdali obrovské hustoty.

Kvetiny sú zaujímavé. Ak by zrovna tieto kvetiny, nachádzajúce sa pri Rušňovodičovom bazéne, vedeli komunikovať ľudskou rečou, určite by sa spolu veľmi nerozprávali. Iba by ponúkali ľuďom orálny sex a na základe ich odmietnutí by ich zastrelili. Kvetiny by sa medzi sebou maximálne tak hrýzli a agresívne sa usmrcovali vzájomným odhrýzaním okvetných lístkov, v mene súperenia o svojich sexuálnych klientov.

Obloha okolo bola veľmi farebná. Všetko bolo veľmi farebné. Rušňovodič sa cítil presne tak, akoby bol súčasťou žijúceho expresionistického obrazu. Všade farby a všade intenzity. Bola by to nepredstaviteľná nádhera, ak by si to aj človek dokázal

užiť a nebol by zaujatý zbraňami, džúsom, falošným smädom a lpením na tešenie sa na hutný zápach oleja a vanilky.

Nasadol do svojho žltohnedého auta a ovial ho pritom hutný zápach oleja a vanilky. Ako inak. Naštartoval motor a zakrátko so svojím autom zliezol dole z vŕšku na ktorom stálo mnoho domov podobných tomu jeho. Pár sekúnd jazdil po diaľnici, následne odbočil smerom na Rebrík a vyšiel s autom hore kopcom. Z neustáleho prevýšenia mu zaliehalo v ušiach.

Rebrík bol vážne zaujímavým miestom. Bývali tam predovšetkým ľudia zo Starostovského úradu, ktorí nechceli dávať príliš verejne najavo svoju dispozíciu bohatsvom. Bolo to miesto absolútneho architektonického nevkusu. Potemkinovská dedina, ktorá má vzbudzovať hnus, pričom hnus je iba zásterkou. Aký nevkus si človek vyrobí, taký aj má. Ale nevkus je podmienkou. Ak miesto nie je nevkusným, nemá na Rebríku čo pohľadávať.

Obojsmerná bicia palica!

Stočlenná korupčná komora, v ktorej svine a krokodíly pojedajú špekáčiky a kuracie krídelká. Očakávaný príchod kominára, ktorý na náhodných okoloidúcich vykrikuje cudzojazyčné vtipy, ktorým nikto nerozumie a popri tom si praská bublinu od žuvačky špendlíkom. Tón vtipu, ktorý sa nesie atmosfericky a zafarbuje vzduch ako štetec nasiaknutý akvarelovou farbou, ktorý múti vodu, do ktorej je ponorený.

Na sedadle spolujazdca ležal balíček peňazí. Rušňovodič zaparkoval v jednej uličke Rebríka ponímajúcej množstvo domov radovej zástavby, vypol motor, zobral do ruky peniaze, zabuchol dvere a zamkol. Ešte predtým, než zazvonil na mohutné biele dvere domu vyzdobené pompéznym skleneným priečelím, otočil sa za svojím autom a zadíval sa priamo na asi desaťcentimetrovú kresbu ružového dinosaura umiestnenú v rohu jeho kapoty. Napadlo mu, či si vôbec niekto všíma takýto druh výzdoby. Výzdoby na kapote auta.

Zvonček zvoní. Hrá veľmi piskľavú, ťahavú a repetitívnu melódiu. Hrá veľmi dlho a je veľmi otravný.

Po asi tridsiatich sekundách otvára biele dvere Filharmonista. Filharmonista, asi meter sedemdesiatpäť centimetrov vysoký pán s čiernymi kučeravými vlasmi. V červenej košeli a béžových trojštvrťových gatiach.

"Rušňovodič!?" privrel oči Filharmonista a oslovil svojho kamaráta podivným tónom.

"Nie, ja som iba návštevník," odpovedal Rušňovodič.

Filharmonista ho pozval k sebe dovnútra a vrazil mu do ruky pohár pomarančového džúsu. Vyviedol ho hore po drevenom schodisku pokrytom béžovými koberčekmi. Koberčekmi rovnakej farby, akú mali Filharmonistove nohavice (koberčeky však boli v porovnaní s Filharmonistovými nohavicami nepochybne špinavšie).

V dome bolo veľa svetla, no napriek tomu pôsobil ponuro. Čiernočervené a čiernozelené tapety, ktorých toxicitu v priestore nezachránili ani všadeprítomné gigantické okná. Ale predsa len, taký bol celý Rebrík. Ako zvonka, tak aj zvnútra. Jedinou miestnosťou domu, z ktorej nemal človek chuť spáchať samovraždu, bola miestnosť na vrchnom poschodí, kam Filharmonista Rušňovodiča zaviedol.

"Takže Arzén?"

"Jasné, že Arzén," odpovedal Rušňovodič a položil prázdny pohár od džúsu na nočný stolík, pričom okamžite podal Filharmonistovi peniaze, ktoré držal v druhej ruke.

Arzén bol deväťmilimetrový dvojčinný revolver vyrábaný v Linoleovej štrvti na Cintoríne. Predával sa už od roku 1935 v rôznych verziách od tých s trojpalcovou hlavňou, až po tie s desaťpalcovou hlavňou. Arzén mal obvykle šesťranový bubon, no od roku 2008 sa predával aj v osemranovej verzii.

"Ty si nejaký nediplomatický zmrd," rozosmial sa Filharmonista. Rozosmial sa aj Rušňovodič.

Filharmonista si utrel nos a započal svoj krátky, no precítený monológ o zbraniach: "Arzén je dobrá vecička. Používajú to všetci, muži, ženy aj deti. Na strieľanie hajzlov je to tutovka," odkašľal si a vytiahol zo skrine kufrík ktorý podal Rušňovodičovi.

"Ženy majú rady tie najmenšie vecičky, hodí sa im to do kabelky," pokračoval Filharmonista a sledoval pritom Rušňovodiča otvárajúceho kufrík a poťažkávajúceho si úplne nový čierny revolver s trojpalcovou hlavňou, ktorý sám z kufríka vytiahol, "ale čo je zaujímavé, majú to radi aj muži. Tí jediní kto si kupujú blbosti s veľkými hlavňami sú ľudia z predmestia. Aj keď, ľudia z predmestia si úmyselne holdujú v úplne iných pompéznostiach..."

"V čom takom?" spýtal sa Rušňovodič. S prižmúreným okom a zaostrením na mušku sa tváril že s Arzénom mieri na fiktívny cieľ. V rohu miestnsti si predstavoval Matildu alebo sediaceho holuba. Čokoľvek, čo si pýtalo guľku do hlavy.

"Xenón!" zvreskol Filharmonista. "Sú to zvieratá..."

Xenón bol dvojčinným revolverom ráže 15.7 milimetra vyrábaný v rôznych verziách od tých s desaťpalcovou hlavňou až po tie s dvadsaťpalcovou hlavňou. Ten najmenší model Xenónu pritom vážil viac ako štyri kilogramy.

Masívne explózie špiny. Ľudia chodiaci s obojstrannými bicími palicami zapichnutými v chrbtoch do barov úmyselne pripomínajúcich plastové kadibúdy a explozívny pušný prach, ktorým sa môže vyhrážať každý ne-vlastník života. A všetky tie citoslovcia, ktoré títo ľudia plačú do päťdesiatročných smradľavých pozvracaných drezov a umývadiel.

"Ľudia z predmestí boli vždy zvieratá. Jašia sa im hlavy z lesov, z európskej džungle," odpovedal Rušňovodič a utrel si pritom svoje fúzy. "Vedel by si zohnať Xenón?"

"Jasné, že áno! Dvadsiatehodruhého ho tu určite máš!"

"Paráda!!!" vykríkol nadšením Rušňovodič, až si slinami poprskal svoje fúzy a musel si ich znova pretrieť. "Dvadsiatehodruhého som tu aj s peniazmi."

"Výborne," usmial sa Filharmonista. "Inak, páči sa ti toto prevedenie?"

"Čo myslíš?" nechápavo odpovedal Rušňovodič.

"No, snáď konský kokot, nie!? Veď predsa Arzén!!!"

"No, to áno, ale čo doprdele myslíš pod tým konkrétnym prevedením? Veď trojpalcovú hlaveň som presne chcel."

"Myslím povrchovú úpravu," Filharmonistovi zmäkol hlas rovnako ako jeho ksicht, "niektorí majú radšej poniklované revolvery, tak preto sa pýtam."

"Nie, tak to nie je môj prípad," okamžite reagoval Rušňovodič a strčil si revolver naspäť do kufríka. "Alebo presnejšie, malé revolvery mám rád čierne. Neviem to vysvetliť, čierna farba má proste dušu malého revolvera. Pokiaľ máš nejaké hovädo, má proste mať striebornú farbu. Má byť poniklované. Neviem si napríklad predstaviť čierny Xenón. Neviem ani, či sa v čiernej farbe vôbec vyrába."

"Nie, nevyrába," odpovedal Filharmonista, "a rozumiem. Mám to podobne."

Rušňovodič zdvihol zo zeme kufrík s Arzénom a opäť si prehrabol svoje čierne fúzy. "Mal by som už vyraziť. Mám strašnú chuť na mrkvu s cibuľou..."

"Prosím!?" vyprskol Filharmonista. "To je nejaký vtip? Čo je to kurva za kombináciu?"

"Hahahahahá," nasilu sa rozosmial Rušňovodič a vyzeral pritom veľmi drzo, "mrkva s cibuľou je tá najlepšia kombinácia. Jem ju každý deň. Jem to v aute, zo zásady..."

Filharmonista zakrútil hlavou. Rušňovodič ho potľapkal po ramene na znak rozlúčenia a cestou dole schodmi spolu ešte prehodili pár slov o mrkve a cibuli. A o Starostovskom úrade, o predmestiach, o Arzéne, o Xenóne, o poniklovaných povrchových úpravách a o všeličom možnom. Ale hlavne o mrkve a cibuli, lebo práve mrkva a cibuľa bola tým, čo vo Filharmonistovi zarezonovalo najviac. Bolo to preňho to najviac šokujúce, čo počul za posledné dni. Alebo možno dokonca za posledné roky. Spôsob, akým to Rušňovodič povedal, bol navyše tak nečakaný a trúfalý, že sa tým Filharmonista nechal úplne rozhodiť. Cítil sa surreálne a rád by si chcel tento pocit udržať. Dúfal, že sa mu to podarí keď sa bude v tématike mrkvy a cibule pitvať spolu s Rušňovodičom, ale už to proste nebolo ono. Chcelo to šok, chcelo to niečo nečakané.

Večer Filharmonista zaspával v hornej miestnosti svojho domu v strachu, že už nikdy nezažije podobnú situáciu. Že už nikdy mu Rušňovodič nepovie nejakú dadaistickú kulinársku kombináciu, ktorá by otriasla jeho vnímaním reality. Že už nebude nikdy v živote ničím tak šokovaný aby si pripadal rovnako krásne, ako tomu bolo dvanásteho marca.

Z Filharmonistu sa stal zlomený človek.

Pár ulíc od Filharmonistovho domu na Rebríku stál klub *Randomizovaná Slnečnica* a občas z neho bolo možné začuť krik, či silné stonanie. Ľudia z Randomizovanej Slnečnice boli veľmi zaujímaví. Mali nepochybne fetiš na ľudské mäso, ktoré hnije.

V *Randomizovanej Slnečnici* bolo vždy prítmie a jediným vybavením interiéru tam boli matrace umiestnené priamo na zemi (takže to tam celé budilo dojem útulku pre drogovo závislých, pre bezdomovcov, alebo pre niečo podobné). No a títo ľudia sa na tých matracoch zväzovali, pričom tam ostávali zviazaní pár dní. Kŕmili sa jedlom, dopĺňali si zásoby tekutín, prípadne si podávali infúzie s glukózou. Ale ich mäso hnilo. Ich telá nedokázali vydržať tak dlhý a konštantný tlak matraca a začali sa na nich vytvárať preležaniny.

Po začínajúcej nekróze niektorí členovia *Randomizovanej Slnečnice* rozviazali ležiacich a mali s nimi sex. Zasúvali im penisy do análnych otvorov zatiaľčo s orgazmickým pôžitkom mačkali hnijúce a konzistenčne mäkké mäso svojich partnerov. A partneri sa taktiež tešili a užívali si. Silno pri tom stonali alebo kričali. Milovali, ako im cudzie ruky roztrhávali štrukturálne narušené časti ich tiel. Mimo iné, hnijúce mäso smrdelo a smrdelo o to viac, pokiaľ ho niekto zmačkol.

Niektorí z *Randomizovanej Slnečnice* si počas ležania nechali aj odstrániť niekoľko svojich prstov, ktoré si nechali uložiť do zaváraninového pohára s formaldehydom. Pár ľudí z Rebríka a okolia si tieto vkusné poháre kupovalo. Zbierali rôzne poháre s rôznymi typmi prstov rovnako tak, ako niekto zbiera rôzne žánre a tvary čajovej keramiky.

KAPITOLA 3: Záhradník a Obed

Na samotnej periférii predmestia Cintorína s názvom "Východ" bola jedna suburbanizačná štvrť, ktorá nemala žiadne konkrétne meno. A na samotnej periférii periférie suburbanizačnej štvrti bola ulica, ktorá mala meno "Kanálová".

Kanálová ulica bola neveľkou uličkou, ktorá ponímala predovšetkým záhradné domčeky. Veľmi málo ľudí tam reálne bývalo. Bola to ulička, kam sa chodilo veľa Cintorínčanov rekreovať vtedy, akonáhle si chceli odpočinúť od ruchu mesta a zabrdnúť do ruchu periférií. Jeden zo záhradných domčekov na ulici vlastnila aj Voňavka, Fanatikova teta. No a hneď vedľa stál práve jeden z mála domov Kanálovej ulice, ktoré boli trvalo obývané. Býval tam pán Záhradník, spolu so svojou ženou. Bývali v ošarpanej dvojposchodovej barabizni, ktorej veľkosť bola zdanlivo ešte väčšia vďaka vysokej červenej streche, ktorú dom mal. Na dvore bolo množstvo bordelu, niekoľko kôlní, kurín so sliepkami, ale aj menšia a pomerne udržiavaná záhradka.

Záhradník bol naozaj veľmi zaujímavým človekom. Bol bývalým učiteľom, alebo čímsi podobným. Neustále nosil otrhané béžové ošatenie umazané od hliny a jeho imidž neupraveného človeka skvelo dopĺňala plešina a dlhé rozstrapatené vlasy po bokoch hlavy. Mal obrovský ostrý nos, nosil okuliare a bol vždy starostlivo oholený. Pravdepodobne ani veľmi nezarastal.

Čo je však hlavné, Záhradníkova osobnosť bola špecifická nepredstaviteľným spôsobom. Ak by sme povedali, že bol iba neprimerane cholerický, vulgárny a agresívny, nepovedali by sme úplnú pravdu. Záhradník bol totižto psychicky chorý. Bol paranoidný a ak ho niečo podráždilo, vyhrážal sa niekomu smrťou. Vyhrážal sa všelijakými hrôzostrašnými činnosťami. Odrezanie hlavy, rozsekanie krovinorezom, zabíjanie nožmi, či zavolanie sanitky a polície kvôli tomu, že vonku sneží. Podivuhodné situácie, ktorých príchod, podobu a formu nemohol vôbec nikto predvídať. A nebol kvôli tomu známy len na Kanálovej ulici, ale na celej periférii Cintorína.

"KURVAAAA!" často sa ozývalo zo Záhradníkovho dvora. Často bolo z dvora počuť aj neurčitý hrmot a plechovo-kovový rachot kvôli tomu, že Záhradník hodil nejaký predmet do kôlne, do umývadla plného riadov v kuchyni, alebo do svojej ženy.

Voňavka si veľmi užívala interakcie so Záhradníkom. Každému si naňho sťažovala a hovorila, aký je to psychopat a hrozný človek, ale pravda bola taká, že sa

na ňom neskutočne zabávala. Aspoň väčšinou. Záhradník bol skrátka extrémne nevšedným a ojedinelým prvkom reality. Bol avantgardným rozptýlením, ktoré nikto nikdy nikde nečakal. Ako dynamická sekera v prudkom páde dolu komínom. Jeho psychická nestabilita a nebezpečie Voňavku určitým spôsobom priťahovalo a všetky jeho agresívne výpady a vulgárne hlášky jej prišli tak neuveriteľne smiešne a surrealistické, že si pre ne rezervovala vlastný notes, do ktorého si ich všetky zapisovala. Jej prvou skúsenosťou zaznamenanou v notese (a zároveň zaznačenou veľkým farebným písmom) bolo niečo veľmi nezvyčajné. Niečo, čo ju extrémne desilo a zároveň zabávalo a k čomu sa vo svojich myšlienkach mnohokrát retrospektívne vracala. Záhradník totiž jedného dňa v záchvate amoku bodal nožom do hrnca.

Keď už Voňavka nevydržala príšerné intervaly škrípavých zvukov, vykríkla po Záhradníkovi niečo ako: "Pán sused, čo to robíte!?"

Pán sused okamžite zdvihol svoju rozstrapatenú hlavu a s pokrčeným nosom, polospadnutými okuliarmi a agresiou v očiach zvreskol: "JEBEM!!!"

Voňavka sa na tom vedela vždy extrémne pobaviť. Ak náhodou na nejakú príhodu zabudla, jej notes ju vždy zachránil. Augmentoval jej pamäť a umožňoval jej vracať sa do spomienok a opäť sa smiať. Spomenula si napríklad na príhodu, kedy sa jej Záhradník sťažoval na svoju manželku.

"Minulý večer tá moja piča niečím namastila tú vaňu. Celé to tam lubrikovalo a ja som jej vravel, že sa to tam šmýka a že či nie je jebnutá!" spomínal Záhradník na svoj zážitok, nemysliac pod "pičou" samozrejme nikoho iného, ako svoju ženu.

Voňavka si dokonca spomínala aj na jeho ďalšiu skúsenosť so šmýkaním a lubrikáciou! Tentokrát však neinteragovala priamo s ním, no akurát ho počula hlasno kričať: "ČO TO JEEE!!!??? Šmýka sa to tu jak ŽABACIA PIČA!"

Spomínala si aj na interakciu vlastného otca so Záhradníkom. Bavil sa s ním úplne kľudne a pokojne, možno sem tam do reči vložil nejaký vulgarizmus, ale stále v rámci emociálnej neutrality. Zrazu ho však oslovila jeho žena s tým, nech príde na obed, kvôli tomu, že už bol navarený a ona nechcela, aby mu vychladol. A Záhradník sa rozčervenal agresiou a zvreskol absolútne odporným a škrekľavým hlasom: "IDEEEEM!"

Hneď na to sa vrátil do svojho emociálne neutrálneho módu a Voňavkinmu otcovi s neuveriteľným kľudom v hlase povedal: "Musím ísť, zas máme nejakú kyselú pičovinu..."

A pod "kyselou pičovinou" Záhradník pochopiteľne myslel obed, ktorý mu jeho žena navarila.

KVANTITATÍVNA ŽATVA I. a II.

Stále si spomínal na to, ako mu čítala tú knihu. Mňamóznu červenkastú paperbackovú knihu, ktorá nebola veľmi dlhá a ani veľmi zložitá, no každá jej strana bola ako masáž mozgového kmeňa elektrickou rukou. A spomínal si na každé jej slovo, dokonca aj na zvuk stránok, ktoré boli s veľkou nehou pretáčané starecкými a prefajčenými prstami s nechtami nalakovanými načerveno. A spomínal si dokonca aj na to, ako hltal každé jej slovo rovnako, ako hladný sexuálny fetišista hltá všetko jedlo, čo ho v danom momente nezabije. Bolo to neskutočne živé.

Prvá kapitola začala popisom miesta, ktoré sa volalo "Inmaria", alebo nejako tak. Nejaké veľmi dramaticky a prastaro znejúce fiktívne miesto. A takýchto dramaticky a prastaro znejúcich miest a mien bolo v knihe mimochodom veľmi veľa. Možno to bolo autorom mienené vážne a možno nie. Možno nad tým autor ani veľmi nepremýšľal a potreboval iba rýchlo vytvoriť nejaké mená a názvy a vytvoril teda to, čo sa mu ako prvé objavilo v hlave.

Dej knihy sa začínal štvrtého februára a toho času dané miesto údajne sužovali veľké mrazy.

Spomenul si vtedy na každé jedno slovo. Každé jedno.

Vždy keď začala, jej hlas bol jemný a postupne viac a viac chrapľavel.

I.

Písal sa štvrtý február.

Inmária, alebo ak chcete, tak Inmarsko, bolo v tomto čase sužované mrazmi, ktoré pokojne siahali aj dvadsať stupňov pod nulu. Aby toho nebolo málo, taktiež tu duli vetry, ktorých rýchlosť miestami prekonávala rýchlosť šprintu geparda štíhleho (*Acinonyx jubatus*). Avšak, aj napriek takýmto nehostinným poveternostným podmienkam táto krajina pri svojej rozlohe 76 625,34 km^2 ponímala celkom 11 065 419 obyvateľov.

Inmarci boli na pomery pozemskej západnej civilizácie veľmi zvláštni ľudia; ich kultúru dokonale charakterizuje oojanské porekadlo, ktoré je zároveň aj príslovím: „Najdôležitejšie je vynímať sa z brehov ostrova – v skutočnosti nie je podstatné ako veľmi na ostrove otrokárčiš, pokiaľ sa z jeho brehov vynímaš a javíš sa, že si tamojším pánom, a nie otrokom."

Polovica z Inmarcov navyše žije nasáčkovaná v päťapolmiliónovom veľkomeste Oojan pri pobreží otvoreného Oceánu Yomma a druhá polovica žije v hustých lesoch tamojších hôr, v polohlinených domčekoch zoskupených do sídelných útvarov pripomínajúcich roztrúsené horské osady.

Jedným z typických príslušníkov vrstvy lesno-dedinského inmarského obyvateľstva bol aj Dormanitrivanius, celým menom Dormanitrivanius V. (piaty). Dedina, v ktorej žil, sa volala Trinchkeldt a nachádzala sa v najseverovýchodnejšom cípe Inmárie, hlboko v borovicovo-zmiešanom lese. Žilo v nej 2 460 obyvateľov a bola jedným z najodľahlejších inmarských miest, ktoré bolo trvalo obývané.

Dormanitrivanius bol asi meter osemdesiat päť centimetrov vysoký muž s krátkymi hnedými vlasmi a sivými očami, starý asi tridsať, až štyridsať rokov. Jeho vek nie je známy, no jeho príbeh, ktorý sa ponáša v podobe *Kvantitatívnej žatvy*, začína štvrtého februára tým, že sa on sám nadýchol ľadovo chladného vzduchu.

Senzor na jeho pokožke ukazoval celkom štyri údaje:

4. február

16:40

-25.0151 °C

1 903.6522 m n. m.

Vydýchol poriadne ohriatu a hustú paru a pozoroval jej charakteristické vlnenie, ktoré bolo ešte stále viditeľné aj po tom, čo sa nadýchol a vydýchol druhýkrát.

Vracal sa s plným batohom drviny z dreviny zvanej „Albis albis" z čistinky, ktorej sa hovorilo „Meteorrys".

Len čo prešiel pár metrov od svojho prvotného nádychu a výdychu zaznamenaného v príbehu o ňom, znovu sa nadýchol, vydýchol a skontroloval si svoje údaje:

4. február

16:46

-25.0260 °C

1 906.6459 m n. m.

Cesta, po ktorej sa pohyboval, preňho bola citeľne veľmi šmykľavá. Vyšľapaný sneh sa totiž počas minulý-týždeň-prebiehajúceho odmäku rýchlo a efektívne roztopil a pri nevľúdne studenej teplote opäť zamrzol. Mnohopočetné a husté snehové jazyky vytvárali na týchto miestach dojem prízemnej hmly, ktorú prerušovali len vynímajúce sa hnedé hrudy zamrznutej čľapkanice, vytvárajúce symbolické kamenné monolity antropogénneho narušovania koloritu snehovej pokrývky.

Svetla po šestnástej hodine už väčšinou v týchto miestach značne ubúdalo, no borovicové lesy okolo nikdy neboli tak veľmi hustými, aby tu úplne znemožňovali viditeľnosť. Štvrtého februára bola obloha nad Trinchkeldtom takmer bezoblačná a neuveriteľne jasná v dôsledku silného ľadového vetra a pri práve prebiehajúcom západe slnka mala extrémne nerealistickú, modro-oranžovú farbu. Ihličnany chvejúce sa vo vetre Dormanitrivaniovi pripadali, akoby boli vyrobené zo želatíny.

Toho času, približne v metrovej vzdialenosti smerom od vyšľapanej cestičky obohnanej kamennými monolitmi antropogénneho narušovania koloritu snehovej pokrývky, uvidel Dormanitrivanius jasne viditeľnú a čerstvú krvavú škvrnu – dedukoval, že musela byť naozaj čerstvá, keďže v opačnom prípade by ju snehové jazyky okamžite pochovali.

Paralelne s jej objavom pocítil aj silný prílev spomienky. V tom momente si totiž spomenul, že zhruba na rovnakom mieste videl krv aj niekedy koncom januára, keď bol na Meteorrys naposledy. Vtedy ešte premýšľal o dravých lesných zvieratách; ktoré by teoreticky mohli roztrhať vtáctvo, alebo nejakého hlodavca; čo by vysvetľovalo vznik onej krvavej škvrny. Uvažoval hlavne nad tým, kam sa vtedy

zvyšky ich koristi podeli a márne sa snažil dedukovať stopy okolo škvrny; alebo lepšie povedané – chaoticky rozbombardovaný sneh – ktorý stopy pripomínal.

Tentokrát ho ale krv nezamestnala iba mentálne a nenechala ho tak pohybovo chladným, ako ho nechala vtedy, koncom januára. Chcel sa ísť pozrieť bližšie, aby vedel, o čo presne ide a do akej miery je daná vec kompatibilná s jeho teóriami a predstavami o nej. Aj tak mu bolo príjemnejšie chodiť po hlbokom praskajúcom snehu, ako po hrboľatom ľade obohnanom kamennými monolitmi antropogénneho narušovania koloritu snehovej pokrývky.

Krvavá škvrna bola pri bližšom pohľade ešte zaujímavejšia, než si Dormanitrivanius myslel. Bola to viac-menej krvavá mláka. Sneh v nej bol preborený možno aj desať centimetrov do hĺbky, čo nepochybne nasvedčovalo tomu, že vyliatej krvi muselo byť na danom mieste naozaj veľa, aby v mínus dvadsiatich stupňoch dokázala roztopiť tak veľkú masu zamrznutej vody.

V okolí škvrny nejestvovali žiadne viditeľné stopy zvierat, ľudí, či čohokoľvek iného. Celé to vyzeralo veľmi neprirodzene, ba až úmyselne surreálne – priam ako umelecká konštelácia človeka, ktorý si len tak z dlhej chvíle povedal, že vychrstne prebytočnú krv doprostred lesa, popri vyšľapanej cestičke obohnanej kamennými monolitmi antropogénneho narušovania koloritu snehovej pokrývky.

Dormanitrivanius sa zhlboka nadýchol a vychutnával si aktuálne atmosféricky romantickým podtónom napáchnutú chvíľku zapadajúceho slnka. Jedným očkom omrkol krvavú škvrnu a už-už sa chcel pobrať domov, keď vtom periférnym videním zbadal vo vzdialenosti asi piatich metrov smerom hlbšie do lesa ešte jednu vec, ktorá vyzerala ako ďalšia krvavá škvrna; a ktorú dovtedy nepochybne prehliadal. Vtedy v sebe spozoroval akýsi postupne sa vytvárajúci impulz detskej zvedavosti, ktorý nad ním plne prevzal kontrolu. Pod jeho vplyvom dokonca podliezol zopár konárov tŕňovitého porastu a blížiac sa k druhej škvrne uvidel, že sa v nej nachádza niečo, čo zatiaľ nedokázal nijako bližšie identifikovať. Intuitívne by odprisahal, že to vyzeralo ako ľudská ruka.

Zvedavosť ho ešte mocnejšie popohnala, aby prišiel bližšie a sklonil sa nad onu škvrnu.

Či to bolo možné, alebo nie, bola to ľudská ruka a nič iné.

Nič iné to byť ani nemohlo, pretože nič iné tak ani nemohlo vyzerať. Jedine zakrvavená a mŕtva ľudská ruka skrehnutá mrazom, vytrhnutá z kĺbu, s pokrivenými prstami a s rozstrapkaným mäsom okolo zápästia.

Dormanitrivaniovi sa namiesto automatického reflexu na podnet odtrhnutej ruky v podobe okamžitej hrôzy, akurát do krvi vyplavila jemná dávka adrenalínu, ktorá mu badateľne zvýšila tep.

Po chrbte mu však prešiel veľký mráz, keď si v reakcii na onen podnet spomenul na svoju starú mamu, ktorá mu v detstve hovorievala príbehy o ježibabách; ktoré ona nazývala čarodejnicami; ktoré „svojim obetiam prehrýzajú hrdlá a odtŕhajú ruky, ktoré si následne berú do svojich príbytkov". Spomenul si aj na to, ako mu stará mama hovorila, že v prípade konfrontácie s čarodejnicou nikomu neostáva nič iné, než sa „modliť k Veľkému dehydrovanému Človeku, patrónovi nutrične ochudobnelých, emocionálne strádajúcich, fyzicky nezdravých, či inak indisponovaných ľudí, ktorých indispozícia má internú príčinu".

Jeho nepríjemná detská halucinácia sa preňho týmto momentom takmer zhmotnila ako akútna bolesť žalúdka, pretože ho svojou intenzitou prinútila sa s ňou takmer stotožniť. Hľadel pritom na zakrvavenú ruku ležiacu na zemi a v hlave si prehrával všetky alternatívne scenáre toho, ako sa tam tá ruka dostala a ani jeden z nich sa mu nepáčil. Každý z alternatívnych scenárov bol nasiaknutý akýmsi divným snovým optimizmom rovnako tak, ako bývajú aj noviny z vlakových staníc nasiaknuté cigaretami a močom.

Ďalšia vlna veľmi nepríjemne mrazivého pocitu ním preskočila vtedy, keď kúsok, asi tri metre smerom od odtrhnutej ruky, spozoroval jasne viditeľné stopy bosých ľudských nôh; so zreteľnou chodidlovou klenbou i odtlačkami všetkých piatich prstov; ktoré dovtedy nepochybne prehliadal.

Vtedy sa ho už začal zmocňovať divoký a zžieravý pocit živočíšne panickej hrôzy. Obzeral sa okolo seba, pretože sa paranoicky bál, že je niekým pozorovaný a extrémne chladné počasie i ubúdajúce svetlo jeho úzkosť iba umocňovalo.

Nahlas si odkašľal a odpľul. Rozhodol sa zhlboka dýchať, pričom cítil, že s hlbokým dýchaním sa jeho srdcová frekvencia trochu ukľudňuje. Dormanitrivaniov strach sa pomaly pretavoval vo zvedavosť a jeho panika sa transformovala v pohyb – aj keď nevedel ako, už prenasledoval stopy ľudských nôh pomocou akéhosi podvedomého a (čiastočne) adrenalínového autopilota, ktorý v krízovej situácii nad jeho ja, stotožneným s desivými myšlienkami, prebral plnú kontrolu. Chodil, dýchal, párkrát si možno sám pre seba aj niečo žvatlal, no robil to absolútne podvedome.

V ubúdajúcom slnečnom svite spozoroval, že stopy nôh vedú k akémusi blikajúcemu svetelnému zdroju uprostred lesa. Dostať sa k nemu bolo preňho v tom čase jediným prijateľným východiskom. Možno to nebol nápad hodný toho

najväčšieho rácia, no akékoľvek svetlo v tom čase na tom mieste budilo dojem čohokoľvek, čo je pevné a uchopiteľné.

Po zľadovatelej cestičke sa po náleze ľudskej ruky už obával chodiť a vravel si, že tam, kde je svetlo, musia byť aj živí ľudia. A práve živí ľudia preňho boli ideálnymi potenciálnymi subjektmi, ktorým sa mohol zveriť so svojím desuplným prežívaním a navyše sa v ich blízkosti skryť pred akýmkoľvek nebezpečenstvom.

Svojej husej kože sa Dormanitrivanius nezbavil a už vôbec nie po tom, čo počúval umocňujúce sa rytmické zvuky pripomínajúce akési bubny, vychádzajúce z jedného a toho istého miesta spolu s približujúcim sa svetlom. Čím bližšie sa však k zdroju zvuku dostával, tým intenzívnejší bol dojem, že sa jedná iba o niečo, čo bubny pripomína, rozhodne však nie o bubny samotné. Zvuk podobný bubnom, no nie klasicky bubnový. Tento zvuk bol na pomery bubnov príliš rozkmitaný a príliš hlboký. V živote nikdy nič podobné nepočul a pôvodne si myslel, že sa mu to iba zdá, ale čím dlhšie ony zvuky vnímal, tým si bol istejší, že to existuje.

Zdrojom svetla totiž bola čistinka, v ktorej centre horela vatra. Okolo nej buď stáli, alebo sedeli ľudia, a hrali na hudobné nástroje. A práve tie vydávali zvuk podobný bubnom. Bolo to jasne viditeľné, pri tom všetkom fotónovom pásme vyžarujúcom z ohňa.

Spomalil a začal sa približovať tichšie a opatrnejšie. Adrenalínu už ubúdala jeho dominancia a kontrolu nad telom preberala racionalizovaná reakčná schéma ostražitosti, alebo lepšie povedané, rešpekt.

Zastavil sa na okraji čistinky, schovávajúc sa za sieť tŕnistých porastov a za jednu menšiu borovicu. Nikdy nevedel o tom, že tu tá čistinka bola a už vôbec nespoznával oných bubnujúcich ľudí.

Bolo ich tam celkom asi tucet. Chvíľu mu trvalo rozhodnúť sa pozrieť poza borovicu a poza sieť tŕnistých porastov, no keď tak učinil a uvidel tváre dotyčných bubeníkov, zaliala ho plejáda úzkostlivých myšlienok.

Videl totiž všetko do jedného slepé, nemé a neľudské výrazy, tupo čumiace do ohňa s otvorenými ústami. Ich oči boli mliečne zakalené, z kútikov úst im viditeľne vytekali sliny a ruky im staticky trieskali do hudobných nástrojov – akoby nimi hýbal niekto úplne iný, než to telo, ku ktorému boli anatomicky pripojené.

Pre Dormanitrivania to bola absolútne strašná scenéria. Počas jej prebiehania pociťoval naozaj zvláštne chody myšlienok, súvisiace s nepochopením toho, čo vlastne vnímal. Začal strácať kontakt s realitou a aj keď mu nebolo jasné, či to, čo prežíval, bolo zážitkom zachyteným v bdelom stave, tak si bol istý tým, že chcel, aby

tento zážitok skončil a aby naň rýchlo zabudol. Chcel sa stať biologicky-stavebnou súčasťou menších tŕňovitých porastov, alebo borovice, za ktorú sa skrýval. Chcel splynúť s jej xylémom i floémom a napomáhať jej k transpirácii i asimilácii na jar a zatiaľ v nej byť počas tohto ročného obdobia usadený ako kalóza, ktorá upcháva jej sitkovice, ako statická, nehybná a nevedomá entita – a v prvom rade, nenápadná a pre nikoho nezaujímavá.

Avšak, nemohol odvrátiť zrak; nie preto, že by pre neho bola prebiehajúca situácia zábavná, ale skôr preto, že jej nesledovania sa obával ešte viac, než sledovania.

Počas toho, ako to celé so zdesením pozoroval, na čistinke sa zrazu objavila nahá postava, pravdepodobne človek, ktorá sa tam dostavila priamo z okolitého lesa. Nedalo sa to identifikovať, nemohol sa na tú postavu príliš sústrediť, keďže bol príliš blízko a nechcel vyčnievať z kríkov. Ale bola to postava na dvoch nohách, svojím spôsobom ľudská.

Dormanitrivaniov pocit straty kontaktu s realitou sa umocnil ešte viac.

Človekoidná postava sa otočila čelom k ohňu a vyvrátila si hlavu dohora. Bolo pritom počuť nevšedne neľudský a chrapľavý rev, ktorého zdroj v tom čase nebolo možné určiť. Či už to bola postava pri ohni, jeden z podivných ľudí hrajúcich na hudobné nástroje, alebo niekto úplne iný. Nedalo sa to povedať iste.

Dormanitrivanius si vtedy bol stopercentne istý tým, že žiaden človek nedokáže vydať taký zvuk a muselo to určite byť nejaké zviera. Prvá myšlienka, ktorá mu pri tej scenérii napadla, bola myšlienka na ústa hada požierajúce neviditeľnú korisť a kričiace škrekotom prasaťa na zabíjačke – presne to mu aktuálne sa dejúci zvuk evokoval.

Bubnujúci ľudia začali bubnovať ešte silnejšie a rýchlejšie. Ich ruky sa pohybovali tak rýchlo, ako sa nemohli pohybovať ruky žiadneho žijúceho nelietavého stavovca – v pohybe vyzerali ako roztočené vrtule lietadiel a ich bubnovanie už neznelo ako bubnovanie, ale ako súvislý šum.

Navyše, tváre týchto ľudí sa zmenili. Začali sa groteskne šklebiť, krčiť nosy a obočia, vyplazovať jazyky a ceriť zuby. Nadočnicové oblúky im klesali a ich oči sa ponárali hlbšie do ich lebiek.

Divná človekovitá postava nepochybne vzlietla do vzduchu.

Dormanitrivaniovi z ničoho nič prestali fungovať svaly na nohách a spadol na zem. Všetko to pozoroval skrz tŕnistý porast, kvôli ktorému však nemohol vidieť úplne všetky detaily.

Z levitujúcej postavy niečo opadávalo, akoby obrovitánske vaječné škrupiny, alebo čosi podobné. Bubnujúci ľudia, alebo čo to vlastne bolo, už nemali ľudské tváre. Boli to tváre príšer, zdeformované a pokrčené, s ostrými zubami a výraznými zvieracími pyskami. Ich prsty sa taktiež predĺžili a vyzerali, akoby mali aj o niečo väčší počet kĺbov.

Dormanitrivania pochytila pohotovostná dávka uvoľneného adrenalínu a s tým súvisiaceho povelu k pohybu. Zrazu pocítil väčšie spojenie s vlastným telom a rozhodol sa ho okamžite využiť – postavil sa a utekal cez borovicový les tak rýchlo, ako len mohol. Nedokázal pochopiť, ako je možné, že mu v takej situácii z ničoho nič začali fungovať svaly na nohách a už vôbec nie to, že bol schopný robiť také veľké kroky a strategicky si vypočítať miesto, na ktoré stúpi, bez toho, aby spadol, alebo sa pošmykol.

Čakal, že sa mu uľaví, len čo príde na zľadovatelú vyšľapanú cestičku obohnanú kamennými monolitmi antropogénneho narušovania koloritu snehovej pokrývky.

Neuľavilo sa mu, ani keď prišiel domov.

Doma z úložnej siete nad svojím futonom vytiahol brokovnicu plne nabitú explozívnym strelivom a posadil sa na zem. Vnímal, že sa trasie a že mu tentokrát vypovedávali svaly nielen na nohách, ale na celom tele.

Naposledy sa takto cítil, keď ako dieťa dostal ranu do hlavy oceľovou tyčou od obecného mäsiara. Všetko preňho bolo ako v sne a nedokázal uveriť tomu, že to, čo sa mu práve deje, bolo tak reálne, ako všetko to, čo sa mu dialo doteraz. Nič aktuálne sa mu nepozdávalo.

Otočil kľukou na svojej brokovnici plne nabitej explozívnym strelivom, zhlboka sa nadýchol a vydýchol a pozrel sa na svoj senzor na pokožke. Ten ukazoval tieto údaje:

4. február

19:29

22.1651 °C

2 609.9099 m n. m.

Vonku dul veľmi silný vietor a stromy sa začali ohýbať smerom k zemi. Dormanitrivanius si vtedy spomenul na svoju starú mamu, ktorá hovorila:

„Vždy, keď čarodejnica umiera, duje silný vietor a stromy sa ohýbajú smerom k zemi…“

Spomenul si aj na „modlenie sa k Veľkému dehydrovanému Človeku, patrónovi nutrične ochudobnelých, emocionálne strádajúcich, fyzicky nezdravých, či inak indisponovaných ľudí, ktorých indispozícia má internú príčinu“.

II.

V noci zo štvrtého na piateho februára Dormanitrivanius nespal.

Ona vtedy svojím uspávacím tónom hlasu popisovala všetky tie hlúposti o tom, ako bol Dormanitrivanius poznačený udalosťou z minulého dňa a ako sa napriek svojim desivým myšlienkam rozhodol ráno odísť z domu a navštíviť ženu, podľa ktorej bola ona pomenovaná.

5. február

06:55

-29.1907 °C

2 840.2688 m n. m.

Takéto údaje ukazoval senzor na Dormanitrivaniovej pokožke, keď stál pri ohrade domu ženy menom Tamiga, ktorej sa prezývalo aj „Vaječná žena“.

(Funkcia Tamigy, Vaječnej ženy, bola v živote Dormanitrivania rovnaká, ako jej funkcia v živote každého iného obyvateľa Trinchkeldtu. Tamiga totiž bola komoditným sprostredkovateľom nápoja zvaného „Eterusairiu“.

Interné prijatie Eterusairiu umožňovalo jeho konzumentovi navodiť stav horkosti na jazyku.

V dôsledku toho, že Tamiga prišla do kontaktu s Eterusairiu nepochybne viackrát, než priemerný obyvateľ Trinchkeldtu, jej genóm zmutoval. Navyše sa molekuly nápoja s najvyššou pravdepodobnosťou nachádzali jednotlivo v každej jej bunke, pričom boli vylučované do prostredia difúziou. Z toho dôvodu sa mohli horké účinky Eterusairiu dostaviť nielen tomu, kto ho skonzumoval, ale aj tomu, kto sa dostal do bezprostrednej blízkosti Tamigy.)

(Tamiga mimo iné patrila k takzvaným „untwerelistom".

Untwerelisti sa vyznačovali tým, že vždy, keď niekomu podali Eterusairiu, tak na ňom uskutočnili rituál zvaný „Bagha". Rituál Bagha spočíval v snahe vyvolať Agwyla Untwerela, ktorého prítomnosť bola podľa náboženstva untwerelistov prikladaná zintenzívneniu vnímania myšlienok ostatných ľudí a zvierat, prípadne vnímania účelových vlastností predmetov, a s tým spojenej dilatácie a synestézie všetkých zmyslov človeka, ktorý skonzumoval Eterusairiu.

Podľa viery untwerelistov bol Agwyl Untwerel po vlastnej smrti prenesený do inej dimenzie, z ktorej mohol pricestovať späť do jeho domovskej dimenzie iba počas vykonania rituálu Bagha.

Vykonávateľ Baghy sa nazýval „Baghaistom".

Bagha sa začínala zviazaním konzumenta Eterusairiu Baghaistom, ktorý mu prečítal niekoľko špecifických kapitol z knihy zvanej „Epizeuxa svätého muža"; údajne písanej samotným Agwylom Untwerelom; ktorá pojednáva o príbehu muža, ktorý si kvôli neobmedzenému prístupu k potrave odťal a zjedol palec z vlastnej odťatej ruky, následkom čoho mu do konca jeho vlastného života z jeho črevných výlučkov vznikali kurčatá, ktoré následne pojedal. Baghaista potom rozhrýzol približne desať kuracích hláv, vypľul ich do tváre priviazanému konzumentovi Eterusairiu a napokon ošúpal niekoľko druhov ovocia, ktoré rozmačkal a vypil ich šťavu. Ku koncu rituálu Bagha Baghaista rozviazal konzumenta Eterusairiu, požičal mu Epizeuxu svätého muža a poslal ho domov, kde si mal onen konzument prečítať kapitolu zvanú „Umuntuarius U-375". Konzument po vykonaní svojej úlohy následne vyšiel z domu a vrátil Epizeuxu svätého muža Baghaistovi, čím sa automaticky rituál Bagha skončil.)

Plot stojaci v symetrickom kruhovitom zástupe v okolí domu bol vyrobený z akýchsi kamenných blokov šachovnicovo naukladaných na sebe, medzi ktorými na jar a v lete rástlo rozličné rastlinstvo. Sem tam z nejakého kamenného bloku trčala

zvieracia kosť; presne tak, ako si to Dormanitrivanius vizualizoval vo svojich predstavách.

Polohlinený dom sa od typického inmarského dedinského domu nijako zvlášť nelíšil. Bol akurát celkovo podpriemerne malý (nie väčší, ako päť krát päť metrov) a miestami chaoticky ovešaný rôznymi digitálnymi meteorologickými zariadeniami, prípadne kostenými, alebo kamennými príveskami.

Nad vchodovými dverami domu bol v drevenom tráme vyrytý akýsi nápis, no nedalo sa spomenúť na to, čo presne znamenal. Avšak, v podaní jej hlasu to bolo vždy veľmi krásne.

Zhlboka sa nadýchol, no vzhľadom na jeho výrazne zrýchlenú frekvenciu dychu tento akt vyzeral vrcholovo neprirodzene. Dal si dole svoj ruksak s brokovnicou plne nabitou explozívnym strelivom a položil ho na zem, keď vtom sa otvorili ťažké prevlhnuté vchodové dvere domu.

Dormanitrivanius inštinktívne zdvihol zo zeme svoj ruksak a v priebehu sekundy sa narovnal do pozoru.

Vo dverách stála Vaječná žena, do pol pása nahá, oblečená iba v krátkej, ale za to hrubej sukni.

Bol to preňho vo všetkých ohľadoch hypnotizujúci pohľad. Tamiga napriek svojim mnohopočetným vráskam a nespochybniteľnej starobe vyzerala neuveriteľne vitálne a mlado. Jej oči boli z kontúr celého jej tela jednoznačne najostrejšie a pôsobili dojmom, akoby mali oproti všetkému ostatnému, čo v Dormanitrivaniovom vesmíre existovalo, asi desaťnásobne väčšie rozlíšenie, resp. jeho zrak bol schopný na jej oči desaťnásobne lepšie zaostriť.

Otvorené dvere do domu Dormanitrivaniovi evokovali otvorené dvere do trezora so zlatými tehličkami. S každým momentom, počas ktorého neboli zavreté a s každým momentom, počas ktorého na neho Vaječná žena pozerala, sa cítil zvláštne. Tento pocit vtedy sám nazval "príjemnou smrťou".

Nevedel ako dlho sa už na seba takto pozerajú; mohli to byť pokojne dve sekundy, alebo aj dve hodiny; pri takejto interpersonálnej kooperácii sa preňho kompletne vytratil koncept času i priestoru. Dokonca necítil ani mierny chlad, ktorý ho dovtedy obklopoval a ani ho len nenapadlo nad niečím takým, ako je chlad, premýšľať. Je dosť možné, že v tej chvíli ani len nevedel, čo to vlastne ten chlad je – vytratili sa mu totiž všetky doterajšie spomienky a všetky myšlienkové štruktúry.

Čím dlhšie sa na seba tí dvaja dívali, tým bolo silnejšie čokoľvek čo Dormanitrivanius cítil. V nijakom ohľade mu to však nebolo nepríjemné. Nechal sa tým unášať a na svojom fyzickom tele začal registrovať nejaký druh extatického oťaženia. Bola to snovitá scéna, pri ktorej bolo cítiť niečo ako pach šampiňónov dusených na masle. Privierali sa mu oči a počas toho, ako sa mu jeho hlava v polohypnotickom stave vyvracala smerom dohora, jeho zrak opustil pevné kanálové spojenie so zrakom Vaječnej ženy a jeho pohľad spočinul na nápise nad domovými dverami.

KAPITOLA 4: Cintorín Kapituluje

Fanatik si 16. septembra spomenul na to, ako jedol v nemocnici počas toho, ako bol nakazený veľmi nepríjemnou kombináciou Epstein-Barrovej vírusu, prejavujúceho sa vo forme infekčnej mononukleózy, a bacila *Streptococus pyogenes*. Oboje veci sú samozrejme samé o sebe veľké svinstvá, ktoré s obľubou ničia pečeň a v horších prípadoch sa pekne krásne rozhodnú opotrebovať aj obličky a srdce. No a ich kombinácia naozaj nie je ničím príjemným.

Minulý večer Fanatika trápila teplota, takže to bolo veľmi aktuálne. Nostalgia sa ukazuje výhradne v jazyku pocitov. Je evokovaná miestami, predmetmi, časmi i stavmi mysle, no to sú všetko iba prekurzory. To jediné, čo sa dostane k človeku ako niečo, čo nazve "spomienkou", "nostalgiou", "flashbackom", či čímkoľvek, čo pomenúva jeden a ten istý jav, je výhradne pocit. Pár neurotransmiterov hrajúcich sa s mozgom. Vyplavenie chemikálie v súčasnom stave o podobnom zložení, počte a koncentrácii, než v stave minulom – alebo presnejšie – v stave, na ktorý si človek myslí, že spomína. A aj keď sa človek snaží daný fenomén priebehu nostalgie silou mocou spomaliť, aby mu tak rýchlo neutekal a mohol sa v ňom s pôžitkom vybahniť tak dlho ako len chce, poslúchnutia svojho tela sa žiaľ nedočká. Je to nádherný príklad paradoxity kontroly vlastného mozgu nad vlastným mozgom, ktorý pripomína voľby, zákony, či primitívne kmene moderných troglodytov, ktorí si myslia, že svojím každodenným tanečným rituálom spôsobujú východ a západ slnka a sú na seba nesmierne pyšní za to, že sa im to vždy podarí a že slnko každé ráno vyjde a každý večer zapadne "iba vďaka ich úsiliu". Či už sa však jedná o mozgy kontrolujúce samé seba, nadšených regulátorov emergentných javov v politike a vo vesmíre, alebo o moderných troglodytov, všetky takéto entity budú vždy iba entitami ktoré si pripadajú ako konatelia deja a neuvedomujú si, že dej sa deje mimo nich rovnako tak, ako sa deje v nich. Sú to všetko ignoranti toho, čo je skutočné, polapení v pasci orgazmického pôžitku svojej vykonštruovanej falošnosti.

Fanatik vtedy, počas svojej skľučujúcej choroby, sedel za stolom pokrytým kvetinovaným obrusom. Pred sebou mal zelenú krabičku plnú zemiakov, avokáda a kuracieho mäsa zaliateho rajčinovou šťavou. Po ľavej ruke mal biely hrnček s minerálkou. Po stole sa váľali jablká, nedojedené nemocničné raňajky, načatý obal s bezlepkovým ryžovo-kukuričným chlebom, octanové maste a poháre tekutín. Všade okolo zelené kachličky, porozbíjané a vytapetované akousi ornamentálnou fóliou,

ktorá mala v kombinácii s kachličkami vzbudzovať dojem jednotného rádobyornamentálneho objektu. Bola to však púha atrapická paralýza všetkej estetiky. Otočil sa po pravej strane na okno, za ktorým zúrila búrka. Poriadna letná búrka, s množstvom vody a elektriny. Ešte raz sa pozrel do svojho jedla a na infúziu ktorá mu tiekla do ľavej ruky. Vstal, kráčal smerom k oknu, nadýchol sa a pomyslel si niečo ako "Čo sa to deje!?", alebo čosi podobné.

Prišiel späť ku svojmu stolu pokrytému kvetinovaným obrusom a ku svojej stoličke, na ktorej sedel. Odpil si z minerálky v bielej šálke. Pozeral sa veľmi nenápadne pred seba, akoby tam niekto bol a snažil sa naviazať konverzáciu, no bola tam predsa len iba biela, kedysi biela stena. Mal chuť predstierať, že sa niečo deje. Že s niekým konverzuje. Že prebieha nejaký očný kontakt. Nikto tam však nebol a bolo to tak lepšie. Nechcel aby ho nikto takto videl. Bol príšerný.

Chytil do ruky vidličku s napichnutým zemiakom. Bol to oranžový zemiak, sladký zemiak, batát. Vopchal si ho do úst, požul ho, ale prehĺtanie bolo katastrofálne obtiažne. Bolelo to. Zapichávalo to do hlavy myšlienky na ryby nastrkané v ritiach, hubách a vagínach, nastrkané chvostami i hlavami napred. Zapichávalo ich to rovnako, ako vidlička napichávala batát. Intenzívne, ale bez úžitku. Položil vidličku naspäť, znovu si uchlípol z minerálky v bielej šálke. Opäť sa pozrel pred seba na stenu a pomyslel si: "Ak by tu niekto bol, vrazil by som mu päsťou do ksichtu!"

V noci 16. septembra sa Fanatikovi opäť sníval veľmi zvláštny sen. Minulý deň jeho telo sužovala zvýšená teplota a veľmi dobre si pamätal na príšerný nekomfort, ktorý mu tej noci spôsobila. Pamätal si aj na nostalgiu z nemocnice, ktorá doňho vpúšťala nostalgiu nostalgií. Skopírovaná časť neurotransmiterov doladená o celkom nový prídavok. Túto noc mal zvýšenú teplotu s najvyššou pravdepobonosťou tiež, no nie tak veľmi. A čo je hlavné, jeho sny neboli tak veľmi trhané a metaforické, ale boli pomerne vecné, obrazné a dejovo zamerané. Klasické sny, ktoré sniaceho unášajú veľmi pozvoľne a uvoľnene. Snívalo sa mu vtedy o nákupnom stredisku. O priestranstve, v ktorom bolo možné kúpiť všetko od potravín až po záhradné doplnky a mechanické stroje. O ohromnej búde z modrobieleho mozgyodšťavujúceho plechu, ktoré kričalo svojím púhym zasadením v priestore o úbohú pozornosť všetkých nakupujúcich. Potravinové oddelenie bolo v sekcii bez okien, zahalené čiste a len do toxicky bieleho svetla stropných reflektorov. Vstupná hala s pokladňami a záhradná sekcia však bola obdarená množstvom mohutných okien, cez ktoré presvitalo aké-také šero. Atmosféricky prírodná oranžová farba teplého rána sa dramaticky dobýjala do syntetického bieleho výbehu pre nakupujúce organizmy opiarajúce sa o

nákupné vozíky. Z exteriéru ešte bolo možné vidieť aj ďalší zdroj svetla – červenomodré logo stojace na samom vrchu budovy presne nad vstupnou halou. Logo, pútač tváriaci sa ako symbol a symbol tváriaci sa ako pútač.

Ľudia tam nakupovali. Pochopiteľne. Fanatik bol medzi nimi. Pochopiteľne. Celá činnosť mu prišla neuveriteľne krásna a nostalgická, keďže sa pri nej cítil presne tak, ako sa pri nákupoch zvykol cítiť ako dieťa. Bol to pocit známy z časov, kedy mu nakupovanie prišlo ako extrémne nevšedný a zaujímavý zážitok. Pozorovať všetky možné a nemožné produkty, zvedavo si ich obzerať a skúmať, cítiť sa neuveriteľne radostne z možnosti vybrať si hociktorý z nich, alebo taktiež pozorovať ostatných ľudí, ktorí si vyberajú hociktoré z produktov. Detská nostalgia, nepochopiteľne krásne vnímanie všednosti. Nostalgia o ktorej sám zabudol že je nostalgiou – čiže úplne nový, krásny a úžasný pocit! Významné salámy, šunky, jogurty, sladké tyčinky, motorové píly a kosačky. Ach, prepánajána, kosačky!

Niečo sa potom stalo. Nevie sa čo, ale bolo všetko inak. Pokojná atmosféra ranného nákupného strediska sa zmenila a zrazu v ňom bolo množstvo ľudí. Nenakupovali tovar, ale rabovali. Otvárali sladké tyčinky a žrali ich. Rozhadzovali potraviny a trieskali im ostatným o hlavy. Zrážali sa nákupnými košíkmi a ostrekovali sa malinovkami. Morbídne jedli, pili a páchali násilie.

Toto bolo to, čo bolo veľmi zvláštne príšerné! Pozorovanie rozkladu, zároveň zdesenie a zároveň vzrušenie z paniky. Vzrušenie z toho, čo bude ďalej. Emulzie bežných dní, všedných dní. Takých dní už nebýva a takých dní už nebude. Také dni sa stanú respiračnou prekážkou každej babizne, ktorá si leští šperky krvou vlastných skorumpovaných detí a vnúčat. Takmer rádioaktívne záchvevy vzrušenia a motivácie, úryvky zo života, ktoré sa samé nevedia rozhodnúť, či budú zastrašovať ich nositeľa, alebo v ňom budú kultivovať škodoradosť.

Fanatik sa z masového chaosu pomerne zabával, no po čase mu to už prestávalo byť príjemné. Blúdil medzi regálmi a medzi spleťou ľudských nástrojov a ich používateľov, až sa nakoniec dostal do oddelenia so záhradným náčiním. A to bol moment, ktorého sa podvedome veľmi obával. Ľudia používali záhradnú techniku, ktorá bola z nejakého dôvodu plná benzínu a oleja. Kosačkami kosili nepohyblivých dôchodcov a oháňali sa motorovými pílami. Robustná kvintesencia ľudských tiel, tovaru a záhradného náčinia. Vzduchom striekala krv a po zemi ležali odrezané končatiny, nakopené haldy rozsekaných mias a mŕtvoly, z ktorých trčali rýle, kolíky na sadenie a čakany. V kolízii dvoch motorových píl, s ktorými medzi sebou dvaja ľudia šermovali, sa uvoľnila reťaz a jednému z nich roztrhla krk.

“Úúúú, bože, tak toto sú tvoje skurvené orgie!” zakričal teatrálnym spôsobom nejaký dočierna vymódený katolícky kňaz, ktorému vzápätí rozťala hlavu veľká oranžovočierna sekera.

Niekto sa za Fanatikom rozbehol s cirkulárkou, no jemu sa podarilo zobrať najbližší nákupný vozík a zraziť útočníka na zem. Fanatik rýchlo utiekol zo záhradnej časti a smeroval dopredu k pokladniam a vstupnej hale.

Ľudia v potravinovej časti sa rezali nožmi a rozbíjali si hlavy kladivami na mäso. Fanatik v tom momente už cítil ohromnú úzkosť a strach. Všetka zábava z chaosu už celkom zmizla. Podvedome prosil niekoho, kto ovládal tento snový svet, aby mu z neho pomohol vyviaznuť bez ujmy. Spomenul si pritom na úryvok zo svojho notesu.

To je dôvod prečo každý volá. Volá zo svojich snov. Hľadá obojok pre svoje útrapy, no čím viac sa chce hnúť, tým viac to bolí, pretože tým viac ho obojok škrtí. A každý sa hrá statusové hry na to, kto má vyťahanejší krk. Ja alebo ty? Ten kto má vyťahanejší krk, ten robí niečo lepšie. Ale čo, to už nikto nevie. Život? Smrť? Čo? Čo je to, čo väčšina ľudí chce? Chcú? Kto? Prečo? Prečo nie?

Smerom ku vstupnej hale a pokladniam zahalenými v atmosféricky prírodnej oranžovej farbe počet ľudí redol a klesala aj ich aktivita. Pri pokladniach už medzi sebou ľudia ani neinteragovali, ale iba sa prehrabávali vo vyloženom tovare, občas si niečo hodili do úst a vypľuli to, alebo si niečo zhrabli do vrecka. Pár metrov od nich medzi regálmi pri tom bola krvavá mela, z ktorej odletovali kusy plastových obalov a striekali spŕšky vôd a džúsov. Pri oknách sa ľudia iba prechádzali. Niektorí z nich sa pozerali smerom do obchodu na melúce sa davy ľudí medzi regálmi a niektorí z nich sa zasa pozerali von na atmosféricky prírodnú oranžovú farbu. Tí ktorí boli pri dverách na fotobunku, iba postávali a hľadeli von. Občas sa jeden z nich odvážil vyjsť von mimo obchod. A potom ďalší. A ďalší. Aj keď vychádzali, bolo ich extrémne málo a chodili veľmi postupne. Fanatik ich všetkých pozoroval pri pokladniach. Svojou činnosťou i výrazmi tváre vyzerali tak extrémne pasívne, až bolo prekvapujúce, že vedia kde sú dvere. Že nenarážajú do skla.

Na parkovisku pred obchodom stáli asi dve desiatky takýchto ľudí, ktorí sa odvážili vyjsť. Boli rôzne roztrúsení a nehýbali sa vôbec. Ich nečinné výrazy tváre a pohyby boli dovedené do absolútnej singularity a existenciálneho vrcholu svojho pôsobenia v danej forme. Boli tak stuhnutí, ako nič živé stuhnuté byť nemôže. Nehýbali sa ani ich oči. Nemrkali. Nehýbal sa im hrudník, na ktorom by inak bolo možné vidieť prejavy dýchania. Jednému z nich vietor sfúkol priamo do tváre plastový

sáčok, ktorý mu tam ostal pricapený. Bolo to absolútne zamrznutie všetkého čo sa pokúšalo o život.

Vtedy Fanatik začul hlas. Veľmi silný a prenikavý hlas, jeho hlas, ktorý hovoril z najhlbších kútov všelijakých rozličných útrob jeho vlastného tela i priestoru jeho telo obopínajúceho. Spomalený a dôrazný hlas. Hovoril presne o ľuďoch stojacich vonku a hovoril presne toto: "Vidíš to? Akonáhle človek odíde z obchodu, stratí zmysel života..."

"Nostalgia je jediná cesta k emóciám," pomyslel si Fanatik 32. marca.

Nebyť spomienok a nebyť nostalgie, bol by aj zabudol, aké je to niečo cítiť mysľou klasického človeka, ktorého mozog reaguje na podnety hravou dynamikou a patričnými odpoveďami. Bol by aj zabudol, aké to vôbec je, niečo cítiť. Čokoľvek by sa v jeho živote dialo, či už by ležal na zemi, alebo by cestoval na koniec sveta vzducholoďou, bolo by to vždy to isté. Ako byť správou v prázdnej fľaši vína pohodenej v mori kyseliny z batérie. Bolo úplne jedno čo sa deje. Jedinými emóciami boli spomienky na ne. A bolo to nádherné. Magickosť procesu, ako malinký atmosférický poryv, dobré jedlo, zaujímavý úryvok prečítaný v chate či v internetových správach, alebo rozhovor s ľuďmi, dokázali vyvolať tak supermasívnu a premenlivú škálu mozgového pohybu. Zamerania, motivácie, dynamiky a vôle žiť. A teraz sa nedeje nič. Najväčšou škodou je nepochybne pud sebazáchovy, ktorého sadistická povaha prinucuje človeka zostať v utrpení. Keby ho nebolo, bol by sa zabil a mal by konečne pokoj. Nechutná energiuuberajúca zotrvačnosť života.

Bestsellery revitalizačnej katalýzy inhalovaných vnútorností transformovaných naftových dodávok. Jedno oko väčšie než druhé a kopcovitý terén hlavy. Povedomé dvojité vé a interupcie taxislužieb vo výsosti inteligenčného kvocientu aristokracie umierajúcej v sudoch s kvasenou kapustou a hromobitím roztavených hornín! Bezcitné rytmy spätného prúdu!

Fanatik si otvoril svoj starý notes, do ktorého si zapisoval myšlienky ešte v čase, keď bol niekým úplne iným. Niekým žijúcim v čase pocitov a ich najroztodivnejších variácií. Nalistoval si v ňom krátky text:

Svet býva veľmi premenlivým miestom, pri ktorom je mnohokrát nemožné pozastaviť sa s poriadnou dávkou paranoického údivu. Ste tu narodení a obzvlášť uchvacujúcou sa zdá byť práve vaša možnosť rozpoznávať rôzne variácie premenlivosti. Byť prítomný spolu so všetkým čo sa deje a čo sa mení, až pokiaľ si neuvedomíte, že sa meníte tiež. Ako subjekty zmeny rozpoznávate veci, ktoré sa narodili tak ako vy. Všetci okrem vás zas práve vás

rozpoznávajú ako subjekt zmeny. Všade je zmena. Všade je pohyb. Aj v stagnácii a hnilobe je nepochybne nejaký druh pohybu – možno však nie je viditeľným, pretože pohyb v stagnácii a hnilobe je väčšinou pohybom vnútorným, nie vonkajším. Vnútorné pohyby si však nevšíma väčšina z tých, ktorí boli narodení a ktorí pozorujú zmeny.

Zavrel notes, napil sa vody z modrého pohára, pretrel si oči a zahĺbal sa v spomienkach rovnakým spôsobom, ako sa človek dlhé hodiny pracujúci za počítačom a závislý na energetických nápojoch zahĺba vo svojom nose počas toho ako leží na zemi, čo následne pred svojím kamarátom sediacim na húpacom kresle okomentuje slovami "Chcel som očuchať smrad svojho vyšpáraného šušňa počas toho ako som ležal na zemi, ale spadol mi do nosnej dierky". Hĺbavé špáranie v zákutiach spázm.

Ak premýšľal nad svojím ja z dôb minulých, stával sa ním. Ale iba z časti. Ostatná časť reagovala na všetko mimo nej iba divnou zmeskou ľútosti a hnevu. Niekde na jeho perách ostalo slovo "pohyb" a spomenul si počas toho na Voňavku.

Voňavka zomrela minulý rok. Dôvod jej úmrtia bol ten, že sa prejedla linoleom. Chronicky. Vždy mala veľmi nepríjemnú a konfliktnú povahu, rada sa hádala a do každého rýpala v snahe zasadiť človeku čo najhlbšiu a najbolestnejšiu ranu za každú cenu, no jej na prvý pohľad cynický spôsob jednania s živými bytosťami bol len zásterkou nepredstaviteľného utrpenia, ktorým si sama prechádzala prakticky celý svoj život. Obzvlášť posledné mesiace jej života s ňou mal Fanatik veľmi dobrý vzťah, vydiskutovali si spolu veľké množstvo osobných záležitostí a vyzeralo to dokonca tak, že sa rozpustilo aj veľké množstvo jej cynizmu a potreby zraňovať, no koniec koncov, dostihla ju daň za príšerne nezdravý doterajší život. Zhumpľovala si telo prejedaním sa linoleom. Keď ju Fanatik našiel mŕtvu v jej vlastnom byte, bola zelená v dôsledku oxidácie všelijakých možných a nemožných chemikálií. Po tele mala fialovožlté posmrtné škvrny, z análneho otvoru sa jej uvoľňovali plyny a zaschnutá krv v okolí úst svedčila o smrti v bolestnom kŕči zapríčiňujúcom prehryznutie jazyka. Jej výraz v tvári bol desivý. Oči mala vytreštené a zuby vycerené ako obživnutá múmia, ktorú niekto škrtí. Keď ju človek videl, mal chuť ju naporcovať nožom a pílkou na kosti. Len tak, pre istotu, aby si bol istý, že náhodou neobživne ako nemŕtvy prízrak aktívneho zla a hrôzy.

Fanatik opäť otvoril svoj notes a nalistoval si v ňom text:

Čokoľvek sa deje, zostáva rovnakým. Staré artefakty v podobe notesov, spomienok, myšlienok na smrť a mŕtvych Voňaviek. Staré artefakty s jemne pozmenenými prídavkami a povrchovými formami, no s perzistentnými jadrami, ktoré sa sadisticky replikujú v čase. Symfónia života a smrti. Pozorovanie znásilnené vibrujúcimi usadlosťami kŕčovitých výbojov

mozgu a jeho motýlokrídlych dopadov na akciu; na zásahy do všetkého, čo existuje. Metafyzické slová, ktoré putujú odnikiaľ nikam. Územie, ktoré stojí na mieste. A čas od času preniká všade.

Nadýchol sa a zavrel notes.

"Aký skurvený život. Aký skurvený život..."

Bezvýznamné slová, syčiace do prázdna ako unikajúci mrazivý bután.

Spomenul si pri tom všetkom na to, ako mu jeho stará mama čítala z knihy "Kvantitatívna žatva". Spomínal si na to, ako svoju starú mamu naoslovil "babi", ale oslovoval ju "Vaječná Žena", podľa jednej kľúčovej postavy Kvantitatívnej žatvy. Vaječná žena, známa aj pod menom "Tamiga".

31. marca stál Fanatik na rozpálenej ulici plnej rozpadnutých budov a chodníkov bez zelene. Na pôsobisku sálajúcich vĺn vibrujúceho tepla, ubíjajúceho nízkotlakového dusna a smradu. Smradu, ktorý pripomínal niečo medzi smradom kvaseného ovocia a smradom moči. Smradom, ktorý je možné cítiť na zatuchnutých neudržiavaných staniciach vlakov, v ktorých sa usídľujú bezdomovci a močia po stenách, alebo iba udržiavajú charakteristický zápach v miestnostiach svojou prítomnosťou. Svojimi pomočenými šatami, z ktorých sála kyslý zápach starej zoxidovanej moči. Fanatik vtedy s veľkou nechuťou odmietol ženu v béžových rifliach a bielo-červeno pásikavom tričku, ktorá ho pozývala na linoleum.

"Nechcem linoleum ani vidieť! Nie teraz..." odpovedal Fanatik na ponuku s absolútnou úprimnosťou a pokorou v očiach napriek dôrazu na jeho slová, ktorý značil to, že je rozrušený. A aby svoju vážnosť ešte zdôraznil, pozeral sa pri tom celú dobu žene priamo do očí. Možno vyzeral takmer šialene, ale bolo to v konečnom dôsledku úplne jedno. Vyzeral v prvom rade absolútne presvedčivo. Jemne pousmiaty výraz ženy v béžových rifliach a bielo-červeno pásikavom tričku sa zmenil na intenzívne parabolické zamračenie. Také zamračenie, aké zo seba vie vypotiť iba usedená učiteľka zo základnej školy s mozgom prekvaseným kombináciou cukru a plesnivej starej kávy. Kyslý výraz, nepatriaci ľudským bytostiam. Výraz patriaci hnusu, ktorý z ľudských bytostí zostal. Osobnostné morbídnosti, všelijaké traumy schovávajúce sa za rozličné variácie prejavov mimiky.

Linoleum! Takmer všetci ľudia na Cintoríne chodili stádovito do mrakodrapov pozerať sa na linoleovú dlážku a rozpadávajúce sa drevené obklady. Všetci ostatní to robili s veľkým zápalom a nadšením, alebo pri tom tak aspoň vyzerali, či sa snažili vyzerať. No Fanatik nie. Ak do mrakodrapov chodil, robil to iba preto, že tam chodili ostatní. Obyčajná pasca memetiky.

"Nemohli by ma za to obesiť kebyže poviem, že ma to nebaví? Alebo nemohli by ma za to aspoň zastreliť?"

Svet okolo sa zdal byť akoby vypláchnutým kyselinou.

Všade bahno. Trasúci sa rôsol v pohároch na gumené medvedíky, z ktorého si odhrýzajú školskí psychológovia. A automat na hračky hrajúci biliard, bez ktorého by nebolo možné prejsť cez ulicu inak, ako využitím toxického prechodu pre chodcov. Prechodu pre chodcov, na ktorom číhajú bachari s puškami, ktorí každého chodcu nemilosrdne zastrelia a jeho mŕtvolu vypchajú slivkovými guľkami poliatymi kakaovým práškom s cukrom a roztopeným margarínom. A ten bachar, ktorí takto vypchá čo najviac mŕtvol, dostane ocenenie hodné významného rečníka a veľkého filantropa. Veľmi nečakané pravidlo.

Fanatik pohŕdal mrakodrapmi, rozpadávajúcimi drevenými obkladmi a linoleom. Ťažké vzduchy a ťažké myšlienky. Bolo to preňho tak neuveriteľne otravné a zavrhnutiahodné, ako bezdomovec s prázdnou krvácajúcou očnou jamkou, ktorý sa náhodného človeka na ulici vypytuje na to, koľko stojí vyšetrenie u očného lekára v najbližšej nemocnici, a konzumuje pri tom starý suchý rožok, po ktorom mu steká krv a hnis z miesta, kde kedysi mal oko. Príšerná vec.

A navyše, toho dňa sa extrémne intenzívne rozširovali správy o Klimatizácii. Bolo presne dvadsaťštyri hodín po páde Klimatizácie a nič sa nezdalo byť takým ako predtým. Hnusné ošarpané rozpadnuté budovy a rozbité chodníky ostali samozrejme hnusnými. A aj hnusní tupí ľudia, tváriaci sa presne tak, akoby si mali každú chvíľu odkašľať trpký hlien, ostali hnusnými. Ľudia. Medzi ich očami a jazykmi nebol žiaden rozdiel.

Všetci a všetko už ale bolo hnusné inak. Všetko bolo hnusné v mene takej hnusoty, akú diktovala interakcia prostredia s Klimatizáciou, alebo presnejšie, interakcia prostredia s predstavami o Klimatizácii. Klimatizácia bola všade. Bola na

Cintoríne a bola v hlavách lineoleových uctievačov. V hlavách uctievačov rozpadávajúcich sa drevených obkladov a v hlavách uctievačov mrakodrapov. V hlavách všetkých, ktorí sa pohybovali okolo a zvykli si na sálajúce vlny vibrujúceho tepla, ubíjajúceho nízkotlakového dusna a smradu.

Domy a byty, či už v mrakodrapoch, alebo v nízkych rozpadávajúcich sa krabiciach. Pri pohľade z ulice sú samozrejme všetky útulné, ale keď do nich človek vstúpi a ešte si na ne aj zvykne, javia sa byť hnusnými rovnako tak ako chodníky a exteriéry. Byty mučia ich obyvateľov. Ich obyvateľov, dychtivých pojedačov neolúpaných orechov, alabastrové ksichty oberačov palmových listov, umierajúcich kvôli svojim vlastným zlým výpočtom frekventovanosti prítomnosti kyvadlovej dopravy v obchvatoch vždyzelených betónov. Obyvatelia bez budúcnosti a prítomnosti, obyvatelia s konceptualizovanou minulosťou, ktorá svojou statikou intenzívne preniká všade do miest, ktoré sa im dejú teraz. Obyvatelia umučení bytmi, ktorí kvôli umučeniu poznajú len jediný druh pohybu, ktorým je pohyb statický. Statický pohyb histórie, ktorá preráža svoju vystretú dlaň skrz ľudskú myseľ a snaží sa pohltiť všetky náznaky dynamického pohybu. Dynamického pohybu, ktorý vie spustiť kaskádu všeličoho s následkami, no zároveň pohybu, ktorý je pre všetkých týchto obyvateľov príliš desivý na to, aby sa mu oddali. Je to štokholmský syndróm, postihujúci každého, kto je umučený vlastnými bytmi. Paradox príliš dlhého žitia na príliš dlhých miestach.

“Kde sú tie skurvené pravítka? Potrebujem si zmerať nos, počas toho ako tu žeriem cestoviny!”

Totálne nevedomé bytosti, sŕkajúce si hmlu z hláv a recyklujúce svoje vlastné túžby a starosti v polievke vytečeného smradu a vykypených hovien, z natlakovaných hrncov priemerne koexistujúcich mozgov a poloprázdnych mozgovní.

Úchylní úchýláci, ktorí maľujú detské izby výkalmi a ich povrchy prinucujú olizovať svoje vlastné deti. Nosia žartovné, úmyselne pokrivené kvetinované klobúky a chodia do kaviarní. Kaviarní!

Kaviarní! Kaviarní, v ktorých sa nerobilo nič iné než močilo na podlahu a pila sa hnusná plesnivá rádobykáva s hormónami nabitým mliekom a tonami repného

cukru tak nechutným spôsobom, že z danej kaviarne musel vyjsť každý, kto nechcel zvracať.

A v kaviarňach si pri tom všetkom, pri pachu moči, zvratkov i plesnivej kávy, veselo visia odseknuté hlavy zvierat, ktoré revú a škriekajú kvôli svojej vlastnej bolesti spôsobenej tým, že sa musia pozerať na všetko čo sa deje okolo.

Predávkovania ryžou a kukuričným sirupom. Zoxidované oleje, prepálené polievky a kumulujúce sa svinstvá v pečienkach ľudí – v sotva chodiacich pečienkach na nohách, ktoré už ľudí dávno pohltili tak, ako dynamický pohyb v ich mysliach pohltila vystretá dlaň histórie.

Obezita, cukrovka a cirhóza. To sú všetko rýdze a pravé vstupenky do tunela ktorý prepája minulosť so súčasnosťou. Históriu s prítomnosťou. Dlane a mysle. Zvláštna retrográdna rotácia časového toku, v mysliach a v pečienkach, v glykémiách a v stvrdnutých stukovatených orgánoch.

“Už ste boli na púti odporu a vyskúšali si dokonca aj ruské kolá hnusu, centrifúgy strachu a autodrómy násilia? Ešte nie!? Tak to okamžite poďte von! Vyjdite z vašich príbytkov do exteriéru a zhlboka dýchajte ten odpad a smrad!”

Niektoré Fanatikove sny vyvolávali podivuhodné náznaky niečoho, čo by sa v ľudskej reči dalo nazvať iba slovným spojením “totálna potreba”, alebo v jazyku človeka snívajúceho, ktorého mozog funguje čiste a len na základe asociácií, by sa to dalo popísať aj ako “vojna na hromy a blesky!”. Vojna vedomia na svoje svedomie. Vojna počas spánku, ktorá vzniká kvôli nespočetným sporom v bdelom stave.

Fanatik vo svojich snoch chodil v divných podzemných miestnostiach pripomínajúcich školské, či reštauračné kúpeľne. Stretával sa tam s náhodnými ľuďmi, pričom vyťahoval zo skríň a poličiek rozličné nepoživateľné predmety a pojedal ich. Žral paplóny, kusy dreva, peračníky, topánky, železné veci a útržky papiera. Žral to z dôvodu skutočného sexuálneho pôžitku, ktorý mu zaručoval pocit plného brucha.

V snoch mal odvahu, ktorú inokedy nemával. Bol samým sebou v tých najkontroverznejších častiach svojho entropizovaného mozgu zatemneného

manifestáciou svojej hanby a obskúrnosti všetkých delikventných vyhrotení svojej osoby.

Významnou súčasťou týchto žracích orgií v snoch bola hlavne pasáž, v ktorej sa Fanatik zavrel do záchodovej kabínky s dvoma ľuďmi, s ktorými mal sex. Identitu jedného z inch nebolo možné určiť, no ten druhý bol nepochybne východným typom človeka. Takým človekom, aký v európskej džungli a ani na Cintoríne už s najvyššou pravdepodobnosťou žije iba v uzavretých komunitách predmestí. Situácia to bola tak čistá a nešpecifická, že ju Fanatik zvykol asociovať so slovným spojením "dokonale vybrúsené sklo".

Bola to totálna potreba, totálna a jasná, o ktorej nebolo pochýb.

KAPITOLA 5: Klimatizácia

Turista nebol naživе. Sám si to totiž nemyslel. Ak bolo bez výčitiek svedomia posudzovateľa nazývané životom to, čo robila väčšina ľudí, tak to o svojich činnostiach Turista v rámci sebareflexie nemohol povedať. Žil na akejsi medzistanici medzi životom vo fyzickom svete a životom vo svete fantázií a predstáv. Ani v jednom svete však nemohol nájsť niečo, čo by mu prišlo skutočné – niečo čo by ho obsadilo a pohltilo. Niečo, po čom by sa necítil ako hruda hmoty letiaca vákuom a snažiaca sa chytiť imaginárnych stebiel trávy. Prišiel si extrémne syntetický, ako parochňa pre plešatého muža, ktorý si o sebe myslí, že jeho nové "vlasy" vyzerajú stopercentne reálne, alebo ako makeup pre obéznu, zvráskavenú a chorú ženu, vďaka ktorému si pripadá opäť atraktívna. Turista nebol naživе a bol si toho vedomý, ako jeden z mála. Stál niekde na pomedzí seba a tej najhlbšej hĺbky svojho vnútra a jeho jediným nástrojom umožňujúcim mu nezblázniť sa z tejto zvláštnej pozície nebolo nič iné, ako čakanie. Čakanie na niečo, čo príde a čo naruší jeho vzorce existovania. Čakanie, ktorého prínosom bude niečo, čo neskončí iba ako superpozícia jeho doterajších predstáv vkĺbených do tenznej telesnej schránky. Čakanie na steblá trávy, ktorých sa náhodou chytí a na svoje prekvapenie zistí, že nie sú imaginárnymi, ale stopercentne skutočnými.

Neustále si uvedomoval, ako jeho čakanie k ničomu nevedie a ako nezdravé je spoliehanie sa na niečo, čo ho zachráni, no aj tak to robil. Čo iné človeku ostáva, pokiaľ je to jediná jemu známa vec, vďaka ktorej môže žiť s menšou bolesťou. To je v konečnom dôsledku jediným dôvodom existencie dobrovoľného života v ilúziách. Života, do ktorého si každý spadol aspoň na chvíľku a vie preto veľmi dobre, o čom je reč.

34. marca večer čítal Turista noviny.

Klimatizácia zabila ďalších 14 ľudí! Sedem Cintorínčanov umrelo od hladu, štyria od dehydratácie a traja v dôsledku psychických ochorení. Klimatizácia zabíja!

Sadol si do kresla pokrytého chlpatou červenou dekou a napil sa starej instantnej kávy zaliatej komerčným mliekom, jednou lyžičkou slnečnicového oleja a zasypanej siedmimi lyžičkami repného cukru.

30. marca, krátko po sedemnástej hodine, spadla na Cintorín Klimatizácia. Drtivý dopad mohutnej zmeny, hnusný rachot a smrad, obrovská zmena atmosféry a

svetelnej prenikavosti, plná fosforeskujúcich farieb, hmly a existenciálneho šumu. Ultimátny lúč svetla nadobudol deviantské štruktúry.

Fialovožlté nádychy zábleskov a sústredných geometrických línií nesúcich sa interiérmi a exteriérmi nabúrali rozbité chodníky, rozbité budovy, mrakodrapy plné rozpadávajúcich sa drevených obkladov a linoleových podláh. Narušené boli zelene, rybníky, hlavy kačíc, hlavy holubov a aj hlavy Cintorínčanov. Hlavy ľudí, ktorí sa neodvážili napiť plným dúškom priamo z onoho zážitku. Transcendencia niečoho, čo prepisovalo štruktúry tak neobvykle, ako to obvykle dokázali len mohutné explózie jadrových bomb, sadistickí dobyvatelia, či katastroficky replikované fetiše – symboly, vytýčené problémy a vytvorené vytýčené problémy. Masívny amorfný objekt vymykajúci sa všetkým rozmerom priestoru a času vnikol do priestoru a času a narušil ich formy. Dĺžky, šírky, hĺbky a trvania. Cykly zákonov a pravidiel boli otrasené vstupom Klimatizácie do atmosféry. Realita bola poškrvrnená, fialová a žltá. Ružová. Zadymená a čistá. Explózia sveta!

Vojna, ktorá vcucáva nielen pozadie, ale aj živé objekty. Očné bulvy, očné nohy i očné ruky. Človek obrátený hore nohami a chodiaci svojimi vlastnými vlasmi. Niekto to nazýva "bohom", ale žiaden boh nie je vnútri mysle. Je to len mysel, artefakt, archetyp a morf. Koncept koncernu súťaže o tú najdokonalejšiu myšlienku.

Zaujímavosťou je, že priebeh udalosti si nikto príliš nevšimol. Každý ale nepochybne zareagoval na jej prítomnosť. Každý riešil Klimatizáciu pred tým než spadla, alebo až po tom, čo spadla. Je to zaujímavosť, no pritom to nie je nič nezvyčajné. Zaujímavé je to možno iba vtedy, ak na to niekto upozorní. Vtedy sa celé poukazovanie na očividnú zbytočnosť stane symbolom. A symboly majú tendenciu zaujať nejednu ľudskú bytosť.

Klimatizácia spadla asi štyri kilometre severovýchodne od Rebríka, do údolia medzi dvoma vilovými štvrťami nazývaného "Mlyny". Zanechala po sebe kráter široký asi sto krát sto metrov a v najhlbšom bode hlboký štyridsaťpäť metrov. Cez Mlyny prechádzala osemnásťprúdová diaľnica, cez ktorú sa pravidelne preháňali stáda Cintorínčanov vo svojich prekúrených autách nie preto, aby sa mohli dostať do práce, alebo do nákupného centra, ale preto, aby sa mohli dostať do niekoľkokilometrového tunela, v ktorom mohli zabudnúť na svoje bežné pracovné a nákupné útrapy, smrad, ktorý pripomínal niečo medzi smradom kvaseného ovocia a smradom moču, ako aj na kyslé, karcinogénne a energiuuberajúce ťažké jedlá, ktoré sa im samé ponúkali u nich doma po príchode z práce. Mlyny boli záchranným labyrintom pre týchto ľudí; oázou pokoja a aglomeráciou mozgových únikov v podobe fantázií. Pred tunelom aj

za tunelom bolo navyše vysadených zopár borovíc s neobvykle sýtozelenou farbou, ktorá dokázala evokovať ďaleké tundrové vnútrozemie severských krajín. Žiadne práce, žiadne nákupné centrá, žiadne smrady a žiadne ťažké energiuuberajúce jedlá. Iba dlhé tunely a tmavá zeleň tundry. A to bol presne dôvod, prečo Klimatizácia 30. marca zabila tak veľa ľudí. Boli to všetko ľudia, ktorí nosili kožené hnedé topánky, pili mlieko a ich prekúrené červené autá mali zo zásady zvýšené podvozky. Takých ľudí bolo nepredstaviteľné množstvo. Boli to typickí Cintoríncania, ktorí sa pohybovali medzi vilovými štvrťami mesta a žili svoj život na pomedzí toho, pred čím unikli a čo ich bude opäť čakať po vrátení sa z výletu fantázií a ich fyzických aglomerácií. Zahynuli ich vtedy veľké masy, no spolu s tlakovou vlnou, ktorá sa rozšírila aj mimo Mlyny a zbortila pár domov, rozbila pár okien a zrúcala pár elektrických vedení, Klimatizácia toho dňa pri svojom páde dohromady zabila celkom 272 ľudí.

Hneď v ten deň, 30. marca, zareagovali na Klimatizáciu snáď všetci ľudia, ktorí Cintorín reprezentovali. Zem bola horúca. Tak horúca, až sa na nej roztápali podrážky topánok ako plátok syra na rozhorúčenej panvici. Ľudia sa zatvárali, prestali chodiť von. Zobrali deti zo škôlok a škôl, zobrali deti z detských ihrisiek. Vybrakovali potraviny a zabarikádovali sa doma. Zatvorili aj okná a prestávali vetrať. Dýchali si v hermeticky uzavretých miestnostiach svoj vlastný unikátny vzduch a občas z rozostretých žalúzií sledovali klimatizačný opar. Bol to úžasne archetypálny čas burácajúcich metafyzických trúb a lesných rohov, ktoré kvílili vo vzťahoch medzi všetkým živým aj neživým. A tento čas bol občas podpichnutý niekým, kto otvoril okno do svojho domu či bytu a vystrčil z neho pušku, aby s ňou z nejakého dôvodu pohrozil ľuďom v okolitých oknách. Hlava je vždy kostolom cirkvi mysle.

"To je ono. Úskalia nehmotných búrz a katatonické boreliózy rozkladajúcich sa svíň. To musí napadnúť každému, kto na priebeh udalostí na Cintoríne pozerá s racionálnou formou a intenzitou…"

A presne to napadlo Fanatikovi, keď sa dozvedel o páde Klimatizácie. Bola to myšlienka s bizarným dosahom do neho samotného. Voňavý záblesk čistej transcendencie, ktorá presiahla samú seba v mene ničoho iného, než v mene svojej púhej existencie. Hlava je vždy kostolom cirkvi mysle.

A čo bolo vrcholom tohto myslenia, nebolo ničím iným než vrcholom myslenia prenádherne skľúčeného obyčajného človeka.

Fanatik bol vo vytržení a blízko smrti mnohých svojich intencií. Pripomenulo mu to nepochybne akéhosi pološialeného európskeho kráľa, ktorý v záchvatoch

brutalisticky silnej maniodepresívnej psychózy kváka nezmysly päťdesiat hodín bez prestávky, až napokon požiada o papier a pero a začne písať svoj grandiózne výživný epitaf:

"Evaluácia kvantít vodných pár priplesknutá k oblohe. Žlté svetlá, ružové odrazy a mŕtve vtáky pomedzi to všetko.

Obrovské kytice a kvetnaté obrovskosti.

Vlhké trávy i vlhké slová občasných trvalých inštitúcií, ktoré sa s veľkou gráciou prihovárajú takým spôsobom, ktorý sa zdá byť trhlinou v ponímaní kvantity elementárnych súvislostí.

Splodený.

Masívny prílev sveta v očiach viacfarebných pásikov, pruhov úryvkov času a priestoru, ktorý sa zdá byť súvislým v emulziách predstáv o rozťatej, no pritom neporušenej hmote.

Splodený.

Do sveta vibrujúceho vo vibráciách vibrácií samotných.

Žiaden hluk a žiadna chuť. Iba husi, kravy a iné zvieratá, budovy a obloha.

Občasné framforce myší, sklerotických oblakov a fantastických postáv.

Dizentéria nepomenovaných aristokracií vo vždyzelenom svete vedúcich rúk. Ornamentálne religiózne monolity svietiace ostrým svetlom do očí a bodajúce do hrudí tak ako do hrudí bodajú hysterické psy so svojím krikom.

Tranzície dopravných značiek v kvetináče naplnené umelými rastlinami a ich prvoplánové a povrchné ohnutia v pásoch vo vlnách alarmizujúcich a enormných emergentých skutočností reflexií.

Deterministické súbory vyvrhnuté ústami kríženca človeka s vevericou, ktorý vie lietať, avšak iba ponad domami a ponad ulicami. Ponad katastrálnymi územiami, obývanými a zastavanými, v ktorých môže plašiť živých obyvateľov hrkotaním konzerv a plieskaním vidličkami o plechové povrchy počas letu. A nožmi. A lyžicami. Je to bytosť zvaná "Psota". Tak si hovorí a tak je jej aj hovorené.

Stromy pomsty a pomsta stromov. Lány tráv pod oranžovým slnkom a ružovými mrakmi, v osvetlení romantickej zmysluplnosti.

Eufória radosti a krásy! To je ono!

Fialový mesiac a symfonický hukot operencov. A vznášanie sa nekončiacej prechádzky. Kontrakcie svalov a plejáda tých najmäkších mozgových hromobití.

Stromy rastúce hore nohami! Koreniace plodmi a plodiace koreňmi. Ružovofialová masa radosti na pomedzí všetkej absurdity. Svetlo je mŕtve! Nech žije svetlo.

Burácajúce výkyvy stromov. Tvrdé mraky! Vetvy, listy a trávnaté porasty trieskajúce o zem neľudské sklá neznámych pôvodov! Neznámych dôvodov.

Vibrujúce vibrácie!

To je les. Priestor, v ktorom končí nejeden interiérový dizajn mozgu v superpozíciách pravidelne miznúcich frakcií a imunitnej náuky o nich. Smrť ticha a ticho smrti. Rozmary rozmarov. Synestézia.

Prečo? Prečo nie."

12. marca o devätnástej hodine a štyridsiatej piatej minúte sedel Turista vo vani. Pred agresívnym svitom toxicky modrej kúpeľňovej lampy ho chránil tyrkysovobiely záves so zámerne namočenou spodnou časťou, ktorá sa dokonale prilepovala k povrchu vane a neumožňovala tak ani jednému jedinému lampovému lúču svetla podniknúť priamy dopad na Turistovu pokožku či na vaňu, v ktorej bol momentálne zabývaný.

Ľudia si v sprchách zvyknú pripadať omnoho intímnejšie a viac "sami so sebou", než napríklad na záchodoch. V mnohých ohľadoch pripomína sprchovanie snenie. Zaujímavý fenomén.

Žlté kachličky v kúpeľni takmer pulzovali komfortom. Boli poctené, pretože boli nepochybnou súčasťou uzavretej spoločnosti. Turista si do úst púšťal prúd horúcej vody, ktorého intenzitu si utlmoval pridržiavaním sprchovej hlavice. Bol to jeden z jeho rituálov, ktorý mu umožňoval nebyť ani v jednom zo svetov. Jeden z rituálov, vďaka ktorým sa mohol akýmsi zázrakom vzdialiť od seba a aj od svojho čakania na zmenu, ktorá má prísť. Možno.

S upchatou hubou horúcou sprchou premýšľal.

"Kto je to ten človek?" ukázal Mäsiar hore na visutý most a jemne strčil do Detektíva. Do Detektíva v bielom svetri a v čiernych nohaviciach.

Mäsiar bol Detektívov kamarát. Nevysoký zavalitý pán s plešinkou, so širokými ramenami a oblečený v ešte širšom saku. To či bol policistom, alebo aká vlastne bola jeho rola, Turista nedomyslel. Bola to proste vedľajšia postava s vedľajšou rolou. Príliš málo viditeľná na to, aby malo zmysel charakterizovať jej detaily.

Detektív bol policista. Nosil biele svetre a čierne nohavice, mal šedivé vlasy a vždy bol starostlivo oholený. Moc toho nenahovoril a jeho hlas bol väčšinou aj tak veľmi monotónny. Detektív vyzeral skoro ako Turista. Bol však krajší. Vždy sa tváril veľmi vážne a úsmev na jeho tvári bolo možné zahliadnuť len veľmi zriedka. A aj tak, onen úsmev bol vždy akosi bolestný. Je veľmi ťažké to popísať, no Detektívov úsmev bol niečím veľmi nepresvedčivým –

niečím, čo je len s obrovskými obtiažmi možné nájsť na tak pokojnom človeku, akým bol on. Bol to úsmev z princípu. Otravná činnosť rovnakého charakteru, akým je aj principiálne chodenie do školy, na svadby, na pohreby, alebo na úrady. Skutočne zvláštny výraz tváre.

Mesto dýchalo zvláštnou atmosférou. Predsa len, bolo to veľmi atypické mesto. Atmosféru futuristických visutých mostov, presklenených mrakodrapov a hipsterských kontajnerových kaviarní pretkávali chudobné štvrte pripomínajúce splete brazílskych slumov, či európske neoklasicistické barabizne, alebo rozsiahle stredoveké hradby obopínajúce všetok kopcovitý terén v centre. V meste bolo všetko čo len v meste môže byť. Toto mesto bolo inšpirované celou Zemou.

A obloha, obloha bola vskutku pozemská. Bola rovnomerne sivá, akoby ju práve niekto čerstvo vybetónoval.

"To je on!?" naliehal Mäsiar.

"Kde? Kto zas?" nechápal Detektív a tváril sa otrávene. Celý deň nič nejedol a keďže mal vo zvyku piť každé ráno kávičku s množstvom mlieka a cukru, prudké zníženie glykémie sa prejavovalo aj na jeho psychickej nevrlosti.

Mäsiar chytil Detektíva za ruku a opäť ukázal na visutý most.

"Je to on"! vykríkol Detektív, vytiahol si z opasku pištoľ a rozbehol sa pozdĺž nábrežia rieky k visutému mostu.

"Čo robíš!? Jebe ti!!!??" vrešťal Mäsiar a snažil sa ho zastaviť. Nestačil však Detektívovmu tempu.

Detektív už bol na moste, no muž, po ktorom vybehol, bol nakoniec niekým úplne iným, než tým, za koho ho pôvodne pokladal. Jeho vytiahnutá pištoľ sa v okamihu zistenia stala zbytočnou a tak si ju radšej ponad riekou dramaticky zasunul za opasok, hľadiac pritom na prúdiace masy vody s takmer vodorovne vystretým obočím. Muž na moste nebol Kat. Bolo to sklamanie.

Detektív pokračoval ďalej po moste na druhý breh rieky. Bol absolútne slobodný, Mäsiar sa ho ani nepokúsil dobehnúť. Detektív bol nikým nikde a zároveň každým všade. Presne tak sa cítil vo svete, ktorý preňho vytvoril jeho paralelný dvojník užívajúci si rituál sprchovania sa.

Za krátku chvíľu došiel až do nákupného centra na nábreží. So svojimi šedivými vlasmi, bielym svetrom, čiernymi nohavicami a zbraňou za opaskom sa v interiéri cítil veľmi vznešene. Cítil sa ako stredobod pozornosti a aj keď naňho okolití ľudia príliš neupínali svoj zrak, nepochybne sa cítil byť toho hodný. Obzeral si kvetiny v kvetinárstve a diskutoval s predavačkou v stánku so sypanou kávou.

"Tak nemožný je svet ktorý odhaduje ničnehovoriace slová!"

V holičstve so šachovnicovou podlahou vo vnútri nákupného centra sa zatiaľ muž pripravoval na oholenie britvou. Bol to Piskor. Nechal si priložiť na líca a podbradok teplé handričky. Následne si na seba nechal naniesť penu.

Holič vyzeral byť mierne nervózny. Okrem neho a Piskora boli v holičstve ďalší dvaja muži v hnedých klobúkoch, ktorí všetku svoju pozornosť venovali rozprestreným čiernobielym novinám vo vlastných rukách.

Detektív práve prechádzal okolo holičstva s papierovým pohárom nechutne prepraženej a zle pomletej kávy podivuhodnej chuti. Zahľadel sa dovnútra holičstva, v ktorom ho okamžite upútal muž na stoličke. Vyzeral ako Piskor, no nebol si celkom istý jeho identitou. Rozhodol sa, že počká na lavičke pred holičstvom dovtedy, pokiaľ z neho daný pán nevyjde. Nechcel robiť rozruch neprofesionálnym zízaním a obsmŕdaním.

Akonáhle bol Holič s nanášaním peny hotový, umyl si ruky teplou vodou, utrel si ich kriklavočervenou handričkou, vzal si britvu a pristúpil odzadu k Piskorovi. Zrezal mu z ľavého líca malú dráhu fúzov a zanechal mu na tvári stopu holej kože bez peny. Britvu si ani nezotrel a celú ju v priebehu sekundy zaboril Piskorovi do krku. Rozrezával mu hrdlo zľava doprava, pričom sa Piskor snažil rýchlo vymaniť zo svojho smrtiaceho kresla, no Holič ho pevne chytil za rameno ľavou rukou, vďaka čomu celý svoj čistý rez dokončil smerom až na druhý koniec hrdla. Piskor nemohol ani kričať, keďže mal rozrezané hlasivky. Na šachovnicovú podlahu sa valila krv a pár ľudí za holičstvom, ktorí mali tú česť si tejto krvavej režby všimnúť, začalo kričať. Muži v klobúkoch vo vnútri kaderníctva si ďalej nečinne čítali svoje rozprestreté čierne noviny.

Holič bol niekto najatý Katom.

Detektív by si ničoho nevšimol, nebyť okolitej paniky. Bol príliš zaujatý svojou hnusnou kávou. Obzrel sa okolo seba a jeho zrak na holičstve spočinul až po pár sekundách od registrácie ľudských výkrikov. Bola to zahanbujúco pomalá reakcia. Avšak, len čo to uvidel, vypľul kávu a pustil poloprázdny kelímok na zem. Postavil sa a vytiahol si zo svojho opasku pištoľ.

Piskor sa zvíjal na zemi a snažil sa zapchať si dieru na krku. Bola však príliš veľká a on strácal krv príliš rýchlo na to, aby vedel mať kontrolu nad svojimi pohybmi a nepodliehal panike. Metal sa na zemi vo vlastnej krvi ako ryba na suchu.

Zaznel výstrel. Jeho zdrojom bola Detektívova pištoľ. Guľka prestrelila sklo dverí holičstva, trafila Holiča do krku a on sa zrútil na stôl. Snažiac sa o udržanie balansu sa sápal po všetkom, čo mu prišlo pod ruku a podarilo sa mu kvôli tomu

zababrať zrkadlo vlastnou krvou. Tri ďalšie výstrely prederavili Holičove pľúca, srdce a pečeň a zanechali ho nehybne mŕtveho na zemi. Mláka jeho krvi sa zliala s mlákou Piskorovou a vo dverách holičstva už bolo zreteľne viac ničoho ako skla.

Počas streľby sa muži v klobúkoch čítajúci čiernobiele rozprestreté noviny stihli rýchlo postaviť, pričom vyskočili na lavičku, aby ich nezasiahli guľky. Vytiahli pištole a snažili sa opätovať paľbu po Detektívovi, no on ich krátko po usmrtení Holiča rozstrieľal taktiež. Vypálil po nich snáď sedemkrát, pričom nevedno, koľkokrát ich vlastne zasiahol. Jednému z nich sa už po dvoch výstreloch rozprskla hlava, ktorej obsah ostriekal stenu za lavičkou. Bolo už jasné, že sa nepostaví. Ten druhý pustil svoju zbraň už po pár výstreloch, ochromený balistickým šokom, no už rozstrieľaný sa ešte snažil pozviechať na nohy, plaziac sa v mlákach krvi Holiča a Piskora. Detektív však prišiel bližšie k holičstvu a tromi ranami do trupu ho raz a navždy usmrtil. Tentokrát už neboli prestrieľané iba dvere, ale všetky sklenené steny.

Detektív si nezastrčil svoju pištoľ za opasok, ale stále ju držal v ruke. Ruku si spolu s pištoľou pripažil pozdĺž tela a vstúpil cez črepinatú dieru v sklenenej stene do holičstva, šliapajúc priamo na mláky krvi troch rozstrieľaných a jedného podrezaného tela – na zemi bolo viac krvavých mlák a mŕtvol, než šachovnicovej podlahy. Nadýchol sa a ucítil pritom silnú kovovú arómu.

Všetok čas bol zrazu preč. Bol to nádherný hypnotizujúci moment ekvivalentu interzmyslovej slasti podobnej poháru horčíkovej vody po vyčerpávajúcom niekoľkokilometrovom nosení ťažkého batoha do kopca, alebo studenej sprchy po pobyte na rozžhavenom asfalte pod pichľavým slnkom. Telesná triaška značiaca uvoľnenie. Možno nie tak úplne triaška, ako skôr jemné chvenie. Iba ticho, črepy, krv, mŕtvoly, omietka, sklo a silná kovová aróma. Silná kovová aróma krvi.

33. marec bol dňom, kedy bol Surfista značne povýšený vo svojej práci pre Starostovský úrad. Samozrejme, v mene klimatizačnej krízy a využitia jej osobnostných transformácií v hlavách transformujúcich sa transformátorov. Bola to práca totálnej a absolútnej potreby. Listy už nenosil vo svojom klasickom automobile sivej farby, ale bol mu pridelený biely automobil s dvaapolmetra dlhou kapotou, guľatými svetlometmi a pochrómovanými blatníkmi. Čalúnenie vo vnútri vozidla bolo rovnako biele, kožené. S výnimkou strechy, ktorá bola pretkaná niečím, čo svojím zjavom pripomínalo obyčajnú bielu látku, no svojou konzistenciou evokovalo krtčiu srsť, alebo srsť nejakého iného hebkého hmyzožravca. Auto dostalo dokonca aj

svoje meno. Volalo sa "Nárazník" a bolo pomenované človekom, ktorý ho vyrobil na mieru pre služby Starostovského úradu.

Panoramatický výhľad na celé obdobia mystického a spirituálneho iluzórneho postupu hľadajúceho definície masívnych defekácií a urinácií svojich vlastných myšlienok. To je niečo v čom sa zasekne nejeden povýšený cintorínsky úradník a v čom si len mizivé percento z úradničej populácie uvedomí svoju pozíciu vzhľadom k samým sebe. Prudký dunivý hlas sebareflexie a analýzy nie je ničím v porovnaní s úderom päste stimulačného samozveličenia.

Víťazoslávny výskok srdca skrz hrudný kôš. Hrdé zvolanie pyšnej príšery, ktorá sa prekope jaskyňou na povrch a v dôsledku jej prvého kontaktu so slnečným svitom jej okamžite zrakovinotvornie pigment v pokožke.

Surfista bol spolu so svojou mačkou ubytovaný vo vile vo štvrti Letovisko – obrovskom, štyri poschodia vysokom dome s mramorovými múrmi, antickými stĺpmi a desaťmetrovými oknami, s mohutnou kupolou na priečelí. Všade fontány, palmy, červené koberce a historické obrazy. Baroková výzdoba v minimalistickom jednofarebnom prevedení bieleho mramoru. Obytná i pracovná budova, peak gýču a nevkusu existenciálnej pompéznosti. Skutočne úderné proporcie myslí, myšlienok i ich architektonických prevedení. Abstraktný zabijak zážitkov.

Surfista si tam spokojne býval spolu s mnohými ďalšími zamestnancami Starostovského úradu.

A Starostovský úrad! Starostovský úrad – inštitúcia, ktorá vychádza z povrchu všetkého pomedzi všetko! To bola inštitúcia ako žiadna iná! Elegantná mafia tváriaca sa hulvátsky. A ľudia zamestnaní v Starostovskom úrade, tí boli veru veľmi ľahko rozpoznateľní. Ich krky neboli žiadne, ich obleky boli nadmieru prítomné, ich prsty boli tlsté a ich hlasy zneli ako bublajúce kanály. Surfista medzi nich nezapadal. Bol výnimkou.

Archetypálnou figúrou zamestnancov Starostovského úradu bol nepochybne Starosta; šablónovitá karikatúra inštitúcie i osôb ju reprezentujúcich v ľudskom tele. Hierarchisticky síce na najvyššom poste, ale funkčne, existenciálne i vizuálne rovnaký ako všetci ostatní na úrade. Starosta. Žiaden živý tvor nebol poznačený tak obrovskou dávkou dychtivosti a nenásytnosti. Avšak, tieto vlastnosti vedel sám Starosta veľmi dobre schovávať za lenivosť a pasivitu, ktorá sa zdala byť kľudom a rozvážnosťou. Starosta nebol vysoký človek. Nebol obézny a ani chudý. Boli to kosti obopnuté tukom. Archetypálna figúra človeka, ktorý žije iba z presvedčenia o vlastnom význame a ktorý je neschopný prežiť bez toho, aby mu druhí neustále

vytvárali prostredie. Bol to človek, ktorý žil najmä z listov. Ochlpenie mal po celom tele, len nie na hlave. Bol mastný a jeho oči boli veľmi malé a opuchnuté, ako oči tlstého chorého prasaťa. Pri každej inej činnosti ako pri sedení alebo ležaní sa zadýchaval ako niekto, komu zlyháva srdce. Neustále vysedával vo svojej kancelárii vo vile priamo pod strechou mohutnej kupoly, telefonoval a nahlas sa pri tom smial. Rovnako tak aj nahlas vždy rozprával, ba až kričal. A ak z neho počas jeho mohutných hlasových prejavov odfrkávali nejaké kvapky tekutín, takmer nikdy nebolo možné poznať, či sa jedná o pot, alebo o sliny.

Starosta bol nikým nikde. Akási figúrka s najvyšším politicko-autoritatívnym statusom mesta Cintorín, sa iba pohybuje ako kôpka hmoty na pomedzí kancelárií, práčovní, kúpeľní, záchodov, kuchýň a jedální. Stĺpov, obrazov, váz, kupol, práčovní a kúpeľní. Práčovní a práčovní. Jedální a jedální. Jedální, ktoré zapáchajú po niečom, čo smrdí ako prevarené ponožky a práčovní, v ktorých si zamestnanci nepochybne varia čaj a cestoviny. Celá tenzia a násilnosť mramorovej vily je determinovaná práčovňami a jedálňami! Atrapickosť najhrubšieho zrna a najvyššieho levelu nevkusu.

"Aristokrati, ktorí sa vyvážajú na motorkách a jebú si ihličnaté stromy do úst!" často napadalo Starostovi práve vtedy, keď videl ľudí v práčovni variť si čaje. Atrapickosť mramorového domu ho nesmierne rozčuľovala, rovnako ako ho rozčuľovala aj atrapickosť všetkých vzťahov a systému, ktorý s ním samotným súvisel, no svoju frustráciu si kompenzoval práve intenzívnejším chodením do jedální a práčovní. Snažil sa sám seba presvedčiť, že preňho vytvorený svet má akúsi skľučujúcu hodnotu a že ju treba využiť. Pokiaľ sa nevyužíva, vychádza verejne najavo jej umelosť a atrapickosť. To bola filozofia Starostu a možno filozofia celého Starostovského úradu. Či pri malej dávke realistického pesimizmu vychádzajúceho z aplikácie diania v práčovniach a jedálňach na väčšie geografické modely, to bola možno aj filozofia celého Cintorína.

Ráno 34. marca si Rušňovodič nedával žiaden pomarančový džús. Dokonca ani nevylihoval pri bazéne. Rovno nasadol do svojho žltohnedého auta, kde ho ovial hutný zápach oleja a vanilky. Naštartoval motor a zakrátko zliezol dole z kopca na ktorom stálo mnoho domov podobných tomu jeho. Pár sekúnd jazdil po diaľnici, následne odbočil smerom na Rebrík a vyšiel s autom hore kopcom. Z neustáleho prevýšenia mu pritom zaliehalo v ušiach.

Rebrík bol zaujímavým miestom. A obzvlášť teraz. Boli to už celkom štyri dni po tom, čo na Cintorín spadla Klimatizácia. A keďže Klimatizácia spadla práve asi štyri kilometre od Rebríka, spúšť ňou spôsobená bola v týchto končinách veľmi dobre viditeľná. A čo viac, Rebrík už teraz nebol iba miestom pekného romantického výhľadu na klimatizačnú spúšť, či povestným miestom, v ktorom bývali ľudia zo Starostovského úradu, ktorí nechceli dávať príliš verejne najavo svoju dispozíciu bohatstvom a tak sa iba rochnili v hnusnej Potemkinovskej dedine architektonického nevkusu. Rebrík bol odteraz miestom plným policistov, ktorí nadšene kontrolovali celomestský zákaz vychádzania. Ľuďom porušujúcim zákazy brali Domové Pasy a zatýkali ich. Predškoláci, ľudia v produktívnom i postproduktívnom veku končili v putách a nemohli s tým nič urobiť. Pripadali si pri tom ako sliepky v zamknutom kuríne natretom bielou farbou a nordickou červenou, ktorý navštívila líška a začala im postupne odhrýzať hlavy. Klimatizácia v hlavách ľudí vyrábala zákon i jeho vynucovanie, no stále to nebolo nič, čo by nevedela vyriešiť menšia suma peňazí. A presne v tom sa šikovní ľudia líšili od šikovných sliepok a presne v tom sa líšil okraj lesa európskej džungle od bielej farby a nordickej červenej. Predsa len, mentalita práčovní a jedální – prevarených ponožiek a čajov – vládla skrz naskrz celým mestom. Mohutné a smrtiace vibrácie hmatateľného smradu, šíriace sa rýchlejšie a intenzívnejšie ako zázračné pilulky neľudskosti. Prejedení policisti, úradníci, či civilní predškoláci, ľudia v produktívnom i postproduktívnom veku. Všetci boli prejedení ešte len na úplnom začiatku toho, ako sa to všetko začalo. Bola to dôrazná a názorná smrť myslí. Hnitie vo svojej najotravnejšej a najviac pasívne-agresívnej forme, podobné odhryznutej hlave kura, ktorého smrť pochytila tesne po tom, šo si do sýta naplnil svoj hrvol pšenicou a prosom.

Na sedadle spolujazdca ležali dva balíčky peňazí. Rušňovodič zastavil pri policajnej hliadke, vypol motor, stiahol okno mechanickou kľukou a jednému podsaditému príslušníkovi zboru v uniforme s prilbou, skrz ktorú mu nebolo ani vidieť do očí, podal najskôr jeden z balíčkov peňazí a následne Domový Pas.

“Nech sa páči!”

“Vidím že vaše okolnosti vychádzky sú skutočne špeciálne,” povedal policista hneď potom, čo si strčil balíček peňazí do vrecka na bunde a prelistoval si Domový Pas ako malé dieťa, ktoré sa tvári že číta leporelo, len aby nebolo otravované svojimi nekultivovanými hlučnými rovesníkmi.

Rušňovodič sa pousmial, naštartoval a pomaly sa začal s autom odpichávať z cesty do kopca.

“Ďakujem, ešte sa určite stretneme. Vediem skutočne špeciálny život.”

“Šťastnú cestu!” zakričal policista podivuhodne hrubým hlasom a vrátil sa späť do svojho stanoviska. Na svoju plážovú stoličku so slnečníkom. Ako inak, než na plážovú stoličku so slnečníkom v zelenobielych farbách Cintorínskej Polície.

Rušňovodič prešiel asi 50 metrov a hneď potom zabrzdil, zaradil spiatočku a vrátil sa k policajtovi. Ten človek mu totiž zabudol vrátiť Domový Pas.

“Hej! A čo doprdele s Domovým Pasom!?”

Policista sa možno tváril extrémne pobavene, no skrz jeho prilbu nebolo vidieť vôbec nič. Bolo počuť iba hlasný, ironický a podivuhodne hrubý smiech. Vstal z plážovej stoličky, vytiahol si Rušňovodičov Domový Pas z vrecka na bunde a podal mu ho cez stiahnuté okienko.

“Už som si myslel, že mi ho necháte!”

Rušňovodič sa taktiež zasmial hrubo, hlasne a ironicky, avšak iba z pocitu falošnej sociálnej súnáležitosti. V skutočnosti bol nesmierne vytočený a otrávený. Celá táto situácia bola extrémne obmedzujúca a zbytočná. Bola pasívne-agresívne hnilá, ako vzájomne sa požierajúce prezreté pomaranče s ostrými zubami, ktoré po sebe vulgárne pokrikujú a olizujú sa špicatými jazykmi.

V kútiku duše si predstavoval, ako by všetci policisti na Rebríku sediac na svojich plážových stoličkách skončili s rozseknutými prilbami a ich obsahmi, v mene presne mierenej vypálenej guľky z Xenónu. Paralelne so svojimi fantázijnými predstavami vyšiel s autom hore kopcom a zaparkoval v jednej uličke Rebríka ponímajúcej množstvo domov radovej zástavby, vypol motor, zobral do ruky peniaze, zabuchol dvere a zamkol. Ešte predtým, než zazvonil na mohutné biele dvere domu vyzdobené pompéznym skleneným priečelím, otočil sa za svojím autom a zadíval sa priamo na asi desaťcentimetrovú kresbu ružového dinosaura umiestnenú v rohu jeho kapoty. Napadlo mu, či si vôbec niekto všíma takýto druh výzdoby. Výzdoby na kapote auta.

Kostol ktorý agresívne vrieska, čistí si riť hajzlovou kefou a zatína si zuby takou intenzitou, až mu praskajú! A ukričaný trhovník, ktorý samého seba trieska kováčskym kladivom do rozkroku a pritom rozkazuje okoloidúcim kupujúcim a hovorí im: “Nezavadzaj v mene božom!”

Zvonček zvoní. Hrá veľmi piskľavú, ťahavú a repetitívnu melódiu. Hrá veľmi dlho a je veľmi otravný.

Po asi tridsiatich sekundách otvára biele dvere Filharmonista. Filharmonista, asi meter sedemdesiatpäť centimetrov vysoký pán s čiernymi kučeravými vlasmi. V červenej košeli a béžových trojštvrťových gatiach.

Dom je stále rovnaký, aký bol aj 12. marca. Drevené schodisko pokryté béžovými koberčekmi. Koberčekmi rovnakej farby, akú mali aj Filharmonistove nohavice (koberčeky však boli v porovnaní s Filharmonistovými nohavicami nepochybne špinavšie). Dom, v ktorom je veľa svetla, no napriek tomu stále pôsobí ponuro. Čiernočervené a čiernozelené tapety, ktoré nezachránili ani všadeprítomné gigantické okná.

Všetko bolo rovnaké, no Filharmonista bol iný. Áno, Rušňovodiča stále uvítal rovnako podivuhodným tónom ako obvykle a taktiež mu ponúkol aj pomarančový džús. Obvyklými pohybmi ho zaviedol do izby na poschodí, zobral si peniaze a podal Rušňovodičovi kufrík s revolverom, štvorkilogramovým poniklovaným Xenónom ráže 15.7 milimetra s osemnásťpalcovou hlavňou. Dokonca sa s Rušňovodičom rozlúčil tak ako obvykle. Niečo v ňom však nepochybne zahnívalo a bolo tomu tak nepretržite od incidentu 12. marca s mrkvou a cibuľou. Filharmonista bol zlomený človek a veľmi dobre to vedel. Stále podvedome tušil, že už nikdy mu Rušňovodič nepovie nejakú dadaistickú kulinársku kombináciu, ktorá by otriasla jeho vnímaním reality. Že už nebude nikdy v živote ničím tak šokovaný, aby si pripadal rovnako krásne, ako tomu bolo dvanásteho marca. Ako toho úžasného a magického času, kedy mu realita dopriala voňavej studenej sprchy mozgozmien. No napriek tomu stále počítal s tým, že 34. marec, stretnutie s Rušňovodičom v mene nákupu Xenónu, mohlo teoreticky priniesť niečo podobné. Ale neprinieslo. Žiadna emócia rovnakého existenciálneho šoku neprišla, ani keď sám pred Rušňovodičom vytiahol tému mrkvy a cibule a dal jasne najavo, že ho to zaujíma. Žiadna emócia rovnakého existenciálneho šoku neprišla, ani keď o mrkve a cibuli s Rušňovodičom opäť konverzovali pekných pár desiatok minút. Nič neprišlo a bola iba prázdnota. Hnusný pocit zžierajúcej beznádeje, z ktorého nebolo úniku. Hyperbolizovaná plejáda úderov ostrých čepelí do nervových zakončení celého systému naraz.

Večer 34. marca si Filharmonista sadol do vane vo svojej kúpeľni a spáchal samovraždu. Podrezal si žily žiletkou.

Nikdy v živote nikomu nepovedal, že v skutočnosti mal plnú garáž zbraní a svojim klientom o objednávkach a čakacích lehotách zámerne klamal, pretože ho zabávalo, keď si jednoducho počkali. Nikdy v živote nikomu nepovedal, že svojmu otcovi rozsekol hlavu sekerou a svoju matku obesil v stodole krátko potom, čo ju

pripravil o vedomie ranou do hlavy kuchynskou panvicou. Nikdy v živote nikomu nepovedal, že miloval hrášok a jeho záhrada ním bola každoročne posiata. Nikdy v živote nikomu nepovedal, ako sa rád vozil autom po Cintoríne bez príčiny – iba preto, aby mohol nasávať smradľavo dystopickú atmosféru ulíc mesta. Nikdy v živote nikomu nepovedal, že mal v pivnici obrovskú skriňu plnú zaváraninových pohárov s formaldehydom a odseknutými ľudskými prstami, s ktorými sa pravidelne rozprával. Nikdy v živote nikomu nepovedal, že miloval kozí syr a mal ho vždy doma plnú chladničku. Nikomu to nikdy ani povedať nechcel. Filharmonista, asi meter sedemdesiatpäť centimetrov vysoký pán s čiernymi kučeravými vlasmi. V červenej košeli a béžových trojštvrťových gatiach. Sediaci vo vani, s podrezanými žilami, nežijúci.

V okamihu Filharmonistovej smrti prešlo pod kúpeľňovým oknom jeho domu pár ľudí, ktorí mali v rukách pravítka. Boli to masoví merači; tí, ktorí merali dĺžku a hmotu svojich reflexií. Boli to ľudia, ktorí iba chodia s pravítkami a merajú. Merajú a merajú. Poriadne nespali, nejedli a ani nepili. Ak by Filharmonista nebol mŕtvy a mal by tú šancu vidieť do tvárí týchto ľudí s pravítkami, určite by sa bol pohoršil. Ich tváre boli usadené, hnusné a nereálne. Boli hnilé a opuchnuté, ako tváre ruských baníkov živených alkoholom a dusitanom sodným. Boli to neukojené tváre závislákov na meraní hmoty. Možno boli pod Filharmonistovým oknom práve preto, lebo zacítili reflexiu ich hmoty; zacítili krvácajúce ľudské telo. Neboli schopní ho lokalizovať a tak odišli.

Cestou domov, nevediac nič o odrezaných prstoch, meračoch s pravítkami, kozích syroch a hráškoch, išiel Rušňovodič inou cestou. Spravil si vyhliadkovú jazdu okolo polorozpadnutej Nemocnice Mlyny, ktorá sa aktuálne nachádzala v bezprostrednej blízkosti krátera po Klimatizácii. Kvôli tlakovej vlne zapríčinenej výbuchom mala vyrazených mnoho okien.

Nemocnica! To bolo miesto s neskutočnou povesťou! A samozrejme aj v časoch, keď ešte nemala vyrazené okná. Vyrazené okná, neporiadok a hniezdiace vtáky vo vnútri. To nebolo nič. Ešte v januári tam na pôrodnej sále nastala situácia, kedy Doktorka počas jedného zdĺhavého a bolestivého pôrodu zaťala rýľom do hlavy dieťaťa trčiaceho z matkinej vagíny a usmrtila ho. Aby toho nebolo málo, Doktorka počas celej tejto aféry fajčila cigaretu, ktorú nakoniec uhasila strčením do diery v lebke mŕtveho dieťaťa. A keďže Doktorke zjavne vyhladlo, objednala si vtedy priamo do pôrodnej sály pizzu, počas konzumácie ktorej fajčila ďalšiu cigaretu. Mimochodom, pôrodná sála bola v tom istom momente rekonštruovaná a maľovalo ju

niekoľko maliarov, ktorí škrabkou zoškrabávali starú farbu a nezaujímalo ich pritom, kam dopadá – padala prakticky všade; aj na rodiacu matku. Matka nakoniec zomrela do pol hodiny po smrti svojho dieťaťa masívne kričiac pod vplyvom ukrutných bolestí a extrémnej psychologickej traumy. Doktorku očividne jej krik nevyrušoval, podľa svedkov aféry na základe toho, že neobvykle nahlas mľaskala, si pizzu pôžitkársky vychutnávala. Je však taktiež možné, že sa Doktorka neobvykle hlasným mľaskaním snažila úmyselne prerušiť matkin krik, ktorý jej prišiel obťažujúci.

Nemocnica bola bláznivým miestom. Chodili do nej aj policajti. Nebolo ničím výnimočným, keď policajti z ničoho nič vtrhli do pacientovej izby, ničili tam zariadenie, akrobaticky sa predvádzali praktizovaním premetov a mlynských kôl a následne pacienta zastrelili. V takej situácii obvykle prišiel na izbu doktor, zastrelil policajtov a ako obvykle, zapálil si cigaretu, objednal si pizzu, alebo ideálne; oboje.

V decembri minulého roka zasa prišiel na infekčnom oddelení doktor na izbu pacienta postihnutého hepatitídou typu A, odsekol mu ruku mačetou a nalial mu na tvár vrelú kávu. Pacient v panike vstal, vytrhol si infúzie a s krvácajúcim kýpťom a ťažkými popáleninami utekal z izby po chodbe, pričom ho zastrelila ostraha, nakoľko vychádzanie z izieb bolo proti pravidlám infekčného oddelenia.

Doktori mimochodom často odsekávali končatiny pacientom, aby z nich mohli v nemocničnej kuchyni vyrábať mleté mäso do hamburgerov. Také jedlo sa však ušlo iba zamestnancom nemocnice. Pacienti dostávali výhradne starý čaj, mrkvu s cibuľou, alebo cibuľu s olejom. A žiadne cigarety.

Rušňovodič sa vrátil domov. Zaparkoval svoje žltohnedé auto, ľahol si k bazénu a s ohromným pôžitkom si upil z pohára plného pomarančového džúsu hľadiac na kvetiny a oblohu. Matilda nebola doma. Cítil sa skvelo. Plný ako pohár džúsu. S vnútrotelovou slasťou, akú má nejeden vorarefil, ktorý práve požiera okoloidúcich.

Nárazník sa rútil rýchlosťou 120 kilometrov za hodinu po ceste nachádzajúcej sa v bezprostrednej blízkosti Rebríka. Biely automobil s dvaapolmetra dlhou kapotou, na ktorej okraji bol krvavý fľak. Guľaté svetlomety a pochrómované blatníky. Jeden blatník a jeden svetlomet od krvi. Kožené čalúnené sedačky, kožený volant a kožená palubná doska. Strecha pretkávaná niečím, čo svojím zjavom pripomínalo obyčajnú bielu látku, no svojou konzistenciou evokovalo krtčiu srsť, alebo srsť nejakého iného hebkého hmyzožravca. No a za volantom tohto všetkého, tejto rýdzej, šťavnatej a presolenej skazy vzdorov komercializovaným konceptom

estetiky, sedel Surfista. Jeho kvetinovaná košeľa a šortky boli od krvi. Jeho tvár i jeho ruky boli od krvi. A jeho výraz, jeho mimika bola nezabudnuteľná. Pokojná tvár, no tvár plná túžby po kriku. Tvár niekoho, komu ide vyraziť vršok hlavy. Agresívna a intenzívna explózia emócií, chvenie mozgovej elektriny nepredstaviteľnej energie. Ruky na volante, ktoré volant skôr škrtia, než ho uchopujú. Ľavá noha v pozore pripravená v blízkosti spojky a pravá noha na plyne. Obe nohy drvia samé seba. Zatínajú prsty a ohýbače na lýtkach. A oči ktoré pozerajú na cestu ako kvôli ostražitosti, tak aj kvôli tomu, že by najradšej všetko zjedli. To bol Surfista. Žiaden muž pracujúci pre Starostovský úrad a roznášajúci listy. Žiaden muž vlastniaci mačku.

Prach v prdeli, ktorý nikdy nekončí a dlažobná kocka beznádejného výkriku do tmy. A ozvena medzi dvoma stenami, podlahou a nebom bez farby. To bola realita.

Nárazník začal spomaľovať, až zastavil úplne. Zastavil hneď oproti miestu, na ktorom sa odohrávala skutočne výnimočná udalosť. Nejaká pompézna oslava Starostu, na ktorú bolo pozvaných niekoľko stoviek členov Starostovského úradu. Skutočný gýč a hnus. Švédske stoly prekypujúce jednohubkami a kyticami, sluhovia v smokingoch a ľadové sochy. Červené koberce. Vyčalúnené biele obrusy. A tí ľudia! Tí ľudia! Biele, čierne, žlté a modré obleky. Smokingy. Červené, žlté a modré róby. Vytočené fúzy a začesané vlasy pomádou. Vyžraté ksichty, ktoré vedia dočiahnuť svojím ústnym otvorom na najbližší obložený chlebíček a ktoré sa vedia rozprávať o zhnusení a pohŕdaní určitými ľuďmi, a ktoré majú osamote neznesiteľnú potrebu nahlas kričať "Ó, panebože! Dajte mi tie sračky preč z hlavy!".

Jedna z babizieň na oslave konverzovala s inými babizňami o tom, ako kedysi rozšliapla hlavu svojmu psovi. Alebo presnejšie, viedla monológ prerušovaný usrkávaním si zo šampanského. Nechutné.

"Ako som mu rozdupla tú hlavu, prasknutie lebky mi pripomenulo taký ten zvuk, ktorý je počuť, keď začnete chrúmať poriadne starú a tvrdú maslovú sušienku. Hnus. A oči mu vytryskli. Cez očné jamky vystrekla krv a akási divná ružová zmes, neviem čo to mohlo byť. Asi rozmačkaný mozog. Vyšlo mu to aj cez hubu..."

Nechutné.

Medzi Nárazníkom a touto nechutnou, zvrátenou a pompéznou oslavou, tohto adoráciou nepriznaného a doočíbijúceho nevkusu, stálo asi štyridsať metrov cesty a živý plot. Surfista začal v zastavenom aute túrovať motor. Pár ľudí v oblekoch, róbach a smokingoch, veselo sa prechádzajúcich po trávničkoch, červených koberčekoch a usrkávajúcich si zo šampanského, sa otočilo za zvukom motora. Surfista sa zamyslel

takým hlboko-plytkým spôsobom, akým sa vie zamyslieť iba šikanovaný žiak základnej školy predtým, než skonzumuje niečo, čomu si sám pridelil názov "šťavnatá mastná bageta plnená maslom a bravčovou masťou" a prezentoval to tak aj pred svojimi otrávenými spolužiakmi. A povolil brzdu. Nárazník vystrelil a prerazil živý plot. Prerazil švédske stoly. Prerazil babizne a pár hulvátov. Surfistova noha bola stále na plyne a pod kolesami auta končili ďalší a ďalší ľudia. Surfista ich drvil nárazníkom Nárazníka!

Medzi ľuďmi vzrastala panika a spustil sa silný krik. Snažili sa utiecť, no nebolo kam. Bolo ich príliš veľa na príliš malom mieste. Stihli iba pustiť na zem jedlo na tanieroch a šampanské v pohároch a tlačiť sa medzi sebou ako horda kanálových krýs. Mnoho z nich preletelo cez kapotu, prípadne boli nárazníkom roztrhnutí a cez kapotu preleteli iba ich horné polovice tela. Niektorí skončili pod kolesami a boli okamžite rozmačkaní mohutnou silou pohybujúceho sa stroja. Nárazník vážil cez dve tony. Praskali kosti a striekala krv. Dvojtonový biely Nárazník bol už po chvíľke premávania sa v priestore za živým plotom už z veľkej časti červený.

Niektorí ľudia sa snažili brániť. Vytiahli zbrane a začali strieľať, no Nárazník bol nepriestreľný. A Surfista bol nemilosrdný. Driftoval a neustále sa otáčal aby mohol zraziť čo najväčšie množstvo tiel uchvátených v pazúroch Starostovského úradu. Tie bytosti mu liezli na nervy nepredstaviteľným spôsobom. Hnusné nakúpené významy a inštitucionalizované role glorifikovaných hercov, sťa menštruujúce vagíny ubodané krucifixami. Ich životy našťastie mizli vďaka bielemu automobilu vo veľkom štýle. Rozprsknuté hlavy, rozmačkané trupy medzi dverami a blatníkmi automobilu a švédskymi stolmi, nehybné ľudské telá lietajúce ponad strechu ako handrové bábiky. Situácia dospela až do takého bodu, kedy sa automobil zahrabal do ľudského tela v trávnatom poraste premočenom krvou. Vtedy už na mieste zostalo menej ako desať preživších. Surfista rázne dupol na plyn a čím rýchlejšie sa zahrabané koleso otáčalo, tým hlbšie sa zabáralo do mŕtvoly človeka. Fŕkala krv i mäso. Nakoniec sa auto prehrabalo mŕtvolou skrz naskrz, odpichlo sa od zeme a mohlo veselo pripraviť o život ďalších a ďalších.

Možno tá mŕtvola na zemi, do ktorej sa Nárazník zahrabal, ani nebola mŕtvolou. Možno to ľudské telo ešte bolo živým človekom v čase, keď ho drvilo koleso auta. Možno to ľudské telo ešte bolo živým človekom v čase, keď sa koleso auta roztáčalo a strhávalo mu z trupu kusy šatstva, kože, tuku a svalstva. Možno sa ten živý človek stal mŕtvym ľudským telom až v čase, keď mu koleso auta svojou drvivou otáčacou silou vyšklblo celý hrudný kôš a vniklo do úplných útrob jeho tela. Možno.

Nárazník bol rozbehnutý a ďalej nekompromisne zabíjal.

Hlava rozplesknutá na sklenenej streche komína, ktorá zabraňuje uvoľňovaniu dymu. Diviačia srsť a roztodivné polypy cibulí, ktoré sa dostávajú do odtokov smetísk a skládok, z ktorých pojedá nejeden príslušník hasičského zboru, či slobodomurárskej lóže. Alebo aj bežný učiteľ, ktorý sa vo voľnom čase veľmi rád pošmykne na vlhkej špongii a úraz hlavy si zaje štyrmi banánmi kúpenými v podzemnom supermarkete s krtčiou obsluhou. Devianti a hrozné mdloby skiel a plechov, v ktorých tkvie kŕč a ktoré zadržujú život. Kockaté budovy a kockaté hlavy, ktoré do seba vzájomne zapadajú ako ryby do rití. A masívny penis Ježiša Krista vystavený v múzeu sťa artefakt z dôb minulých, do ktorého prší špina a kyselina!

Posledným preživším bol pán v smokingu so šedivými vlasmi a francúzskou barlou, ktorú stihol zahodiť počas úteku. Zaliezol medzi dva švédske stoly prekypujúce potravou a kvetinami, opierajúc sa chrbtom o drevený plot. Nárazník zaparkoval čelom asi dvadsať metrov od neho. Motor sa začal túrovať a paralelne s ním bolo na výraze šedivého pána v smokingu možné vidieť veľký strach a nepokoj, inštinktívne odvracanie zraku, zamrznutosť a stuhnutosť tela v mene jeho mozgovej akceptácie príchodu nevyhnutnej smrti.

Brzda Nárazníku sa uvoľnila a auto vyletelo priamo vpred. Prerazilo šedivého pána v smokingu, ktorému odtrhlo nohy, prerazilo švédske stoly i hornú polovicu tela pána skrz drevený plot. Horná polovica tela skončila pod kolesami a švédske stoly skončili so značným poškodením prevrátené na zemi. Auto pokračovalo ďalej a stále naberalo na rýchlosti. Prerazilo tri ďalšie živé ploty a jeden pletivový plot, až následne skončilo opäť na ceste.

Surfista spomalil a smerom do najbližšej autoumyvárky si vychutnával atmosféru Cintorína z nevšednej perspektívy kovového pachu a chuti krvi. Vyhliadková jazda vo veľkom štýle krvi a mäsa.

“Chcel by som mať neľudskú formu. Myslím, že by to bolo veľmi benefičné,” povedal si Surfista sám pre seba riadiac zakrvavený Nárazník. Povedal si to sám pre seba, no bolo to doslovnou citáciou frázy, ktorú predniesol jeho známy Turista pár rokov dozadu počas vyberania kurčaťa so zemiakovou kašou z mikrovlnnej rúry v jeden studený februárový večer. Surfistovi nebol príliš známy kontext vyslovenia týchto dvoch Turistovych viet, no silno v ňom zarezonovali. A obzvlášť teraz. Mal skoro dojem, že im zrazu úplne pochopil. Akosi ezotericky-telepaticky, na úrovni zdieľaného prežívania fenoménu z pohľadu osoby druhého človeka. Na základe spomienok, ktoré on v skutočnosti nikdy nemal.

Akonáhle videli zamestnanci autoumyvárky prichádzať auto potriesnené krvou, okamžite utiekli. Možno ich ale v konečnom dôsledku nevydesila ani tak tá krv ako to, že auto patrilo členovi Starostovského úradu. Alebo možno oboje. Kto vie. Pravdou však je, že auto členovi Starostovského úradu už nepatrilo ani náhodou.

KVANTITATÍVNA ŽATVA III. a IV.

III.

19. február

19:59

-29.9515 °C

2 690.2911 m n. m.

Takéto údaje ukazoval senzor.

Dormanitrivanius utekal v tento chladný februárový večer s brokovnicou plne nabitou explozívnym strelivom po zľadovatelej vyšľapanej cestičke do domu rodiny; ktorej členovia samých seba súhrnne nazývali „Othekainovci"; z ktorého pred chvíľou začul hlasný a prenikavý detský krik.

Ďalší prazvláštne znejúci názov vymyslený autorom knihy. Keď ho čítala, možno ho ani nevyslovila správne.

Z nejakého dôvodu navyše pociťoval brnenie dolných končatín, kvôli čomu preňho bolo obzvlášť ťažké s nimi aktívne pracovať v snehovom teréne.

Prvá inovácia, ktorú Dormanitrivanius na dome Othekainovcov počas svojho behu uvidel, bola jeho prerazená strecha.

Napriek tomu, že sa snažil venovať pozorovaniu vlastného tela (prostredníctvom sústredenia sa na dynamiku vlastného behu) z toho dôvodu, aby mu bolo jeho prežívanie o niečo príjemnejšie, hlavou mu neustále prelietavala myšlienka na detský krik, ktorý vtedy bolo možné počuť.

(Takéto deti vždy bývali veľmi vyhľadávanými koristami pre čarodejnice, či iné zmutované humanoidy žijúce v inmarských lesoch – medzi obyvateľmi tamojších dedín sa dokonca tradovalo, že mladí sapienti majú v ponímaní týchto tvorov údajne najlahodnejšie

mäso. Pravdou navyše bolo, že čarodejnice, či iné zmutované humanoidy žijúce v inmarských lesoch, sa explicitne vyžívali v mučení malých detí, bez ohľadu na to, či ono mučenie bolo fyzického, alebo psychického charakteru.)

Dormanitrivanius vyšiel na verandu po troch vysokých drevených schodíkoch, na ktorých sa takmer niekoľkokrát pošmykol, nakoľko boli extrémne zľadovatelé. Vošiel do rozcapených vchodových dverí, no ako prvá mala do nich tú česť vstúpiť jeho brokovnica, plne nabitá explozívnym strelivom.

V tejto chvíli začalo vonku veľmi husto snežiť.

(Keď sa v inmarských lesoch počas zimy rozsneží, vločky, alebo skôr sústavy vločiek, majú niekedy priemer aj cez tri centimetre.)

Prvá vec, ktorú Dormanitrivanius pomocou svojich čuchových buniek ucítil v dome, nebol typický závan klasického inmarského polohlineného domu, ktorý aj očakával, ale bol to prenikavý pach. Pripomínalo mu to pach hnilého mäsa zmiešaný s pachom moču starca. Keby mal vtedy Dormanitrivanius zavreté oči a podľa pachu mal hádať, kde sa nachádza, tak by dedukoval, že je v domove dôchodcov v jednej miestnosti spolu s rozkladajúcim sa kadávrom minimálne 80-ročného človeka, z ktorého tela sa v značnom štádiu hniloby uvoľnil moč a fekálie.

Detský krik v dome veľmi silnel a začal byť pre Dormanitrivaniove sluchové ústroje fyzicky nepríjemný. Bolo preňho ale veľmi jednoduché lokalizovať jeho zdroj – prebehol dlhou tmavou chodbou (charakteristickou pre takéto typy domov) a mieril k jeho najzadnejšej izbe, odkiaľ sa krik niesol.

Približne v strede chodby minul domové trosky, vrátane diery v streche, z ktorej odpadávali (diera bola veľká asi meter krát meter a v dôsledku jej existencie na chodbu husto snežilo). Pozrel sa skrz ňu na oblohu a všimol si, že všetky tepelné izolácie, oceľové výstužné roxory a drevené laty boli na rozstrapkaných okrajoch diery poprehýbané dovnútra, takže bolo očividné, že to, čo tú dieru vytvorilo, sa sem muselo vlámať zvonku.

Hlaveň jeho brokovnice plne nabitej explozívnym strelivom ešte stále na čele vedenia pretínala molekuly vzduchu a mierila k najzadnejšej izbe. Vietor nesúci sa cez strešnú dieru intenzívne skuvíňal a zavíjal, dostával sa Dormanitrivaniovi pod oblečenie a v kombinácii s jeho studeným potom mu spôsoboval pálčivú bolesť všade, kde sa len dostal.

Keď už stál asi meter od izby, detský krik v týchto miestach pripomínal skôr piskot, ako krik. Vyburcovaný prenikavosťou jeho akustiky bleskovo a bez zbytočného rozmýšľania vošiel dnu.

Prvé, čo mu v tmavej miestnosti udrelo do očí, bolo protiľahlé okno, cez ktoré neprenikalo takmer žiadne zvyškové svetlo, pretože bolo celkom zamazané od fekálií. To, čo stálo vedľa okna; alebo presnejšie – viditeľné kontúry toho, čo stálo vedľa okna; spozoroval až potom.

Jednalo sa o celkom nahú, asi dva metre vysokú ženu; alebo presnejšie – bytosť, ženu svojím fyzickým zjavom pripomínajúcu – ktorá v náručí držala dieťa. Mala ho otočené tvárou k sebe, pod pazuchami mu mačkala nohy a rukami obopínala jeho predlaktia, do ktorých zabodávala ostré pazúry. Doširoka sa usmievala a cerila naňho svoje polorozpadnuté špicaté tesáky. Ukoristené dieťa hystericky nariekalo, celou svojou silou sa odťahovalo od jej tváre a vôbec mu pritom nevadilo, že si oným pohybom trhalo vlastné predlaktia hlboko do mäsa o pazúry neľudského humanoida. Pri všetkých okolnostiach bolo pre Dormanitrivania prekvapivé, že malý sapient nebol z tak veľkej bolesti a z tak ohromného šoku v bezvedomí.

Čím viac sa mu zrak prispôsoboval na tmu v interiéri domu, tým viac detailov v ňom dokázal rozpoznať. Onej bytosti svojím fyzickým zjavom pripomínajúcej ženu, viditeľne stekali po brade husté a spenené sliny. Celé jej telo bolo pokryté rôznymi zvýraznenými žilami, dopraskanými cievami, bradavicami a drobnými nádorčekmi. Bedrovú oblasť mala celú zamazanú exkrementami, z ktorých časť jej ešte stekala po kostnatých stehnách a lýtkach. Jej vlasy boli žlté, až žltobiele, a skôr než vlasy pripomínali predĺžené štetiny domáceho prasaťa. Jej oči boli celkom čierne a ich pokožkovo-svalové okolie bolo zvráskavené do podivne zdeformovaných tvarov, ktorých vizuál Dormanitrivaniovi evokoval oči akejsi mystickej, nereálnej bytosti.

Ježibaba sa naňho otočila a dívala sa mu z očí do očí mŕtvolne zakaleným pohľadom.

Jej morbídna tvár sa pod vplyvom Dormanitrivaniovho skresleného vnímania v tmavej miestnosti rozlične naťahovala, menila a deformovala, až mu začínala pripomínať statickú divadelnú masku, alebo niečo na spôsob démona – aspoň teda takého, akého tradične vyobrazujú juhoázijské, alebo juhovýchodoázijské kultúry. Okolo jej hlavy sa zdanlivý priestor rozlične naťahoval, zmršťoval a pulzoval. Všetko to preňho vyzeralo jednoznačne desivo a nechutne, až by bol sám na tom mieste vtedy povedal, že to čo videl, bolo výhradne negatívnou energiou, ktorá vo svojej konečnej podobe ohýbala priestor do dvoj, až trojdimenzionálnych útvarov, pripomínajúcich niečo, čo sa nedá popísať, no dá sa to však intenzívne precítiť.

Ježibaba však vydržala ticho a nehybne stáť iba po dobu dvoch, až troch sekúnd. Potom odporne bublavo zachrčala, pustila na zem dieťa a spolu s ďalšou, ešte

väčšou dávkou intenzívneho kakofonického akustického výdavku, celým telom prerazila okno zamazané fekáliami a vyskočila von.

Dieťa spadlo na zem v spŕške vlastnej krvi, črepov a exkrementov. Tentokrát už upadlo do bezvedomia.

Dormanitrivanius okamžite zareagoval výstrelom z brokovnice nabitej explozívnym strelivom do obloka (teraz mu v strieľaní už nič nebránilo, keďže nehrozilo, že by spolu s neľudským humanoidom trafil aj ľudské dieťa). Ohlušujúca tlaková vlna sa niekoľkokrát odrazila od stien uzavretého priestranstva v miestnosti a spôsobila obom jej obyvateľom dočasné oslabenie sluchového vnímania.

Nebol si istý, či trafil správne, pretože telo ježibaby okamžite zmizlo za zásterkou hustej spŕšky snehových vločiek, ktoré vonku usilovne vyčíňali. V celom dome sa zrazu vytvoril masívny snehový prievan, ktorý sa preháňal od diery v streche po dieru v okne a opačne.

Dormanitrivanius sa rozbehol k oknu rozšľapávajúc sklenené črepy a zatuhnuté výmešky, pričom počas svojho priamočiareho pohybu letmým pohľadom skontroloval dieťa. Ako ho v tom krátkom okamihu pozoroval, napadlo mu, či by ho náhodou nechcel premiestniť na nejaké bezpečnejšie miesto v dome. Ale hneď sa tejto dilemy zbavil, pretože si sám sebe odpovedal v duchu toho, že by to bol „zbytočný časový výdaj" – dieťa síce krvácalo, nebolo pri vedomí, ale stále dýchalo. Nevyzeralo, že by bolo v ohrození života.

Dormanitrivanius sa ťažkými zimnými topánkami postavil na rímsu a vyskočil z okna na protiľahlú ulicu priamo do práve prebiehajúcej snehovej búrky. Takmer dvojmetrový pád mu efektívne stlmil sneh, do ktorého sa zaboril skoro až po kolená. Po dopade takmer pustil z rúk svoju brokovnicu nabitú explozívnym strelivom.

Len čo si narovnal chrbát, asi dvadsať metrov od domu spozoroval telo ježibaby. Kvôli snehovej búrke bolo ťažko rozpoznateľné, no pri bližšom pohľade (ktorý mu bol umožnený vďaka tomu, že kráčal hlbokým snehom smerom k onomu telu) bolo vidieť, že ležalo dole papuľou. Vynímali sa na ňom hlavne rozstrapatené žltobiele vlasy; vyzerajúce ako predĺžené štetiny domáceho prasaťa; ďalej nechutne prevísajúci špinavý zadok a predovšetkým masívne krvácajúci prestrelený chrbát.

Keď už bol celkom pri nej, šťuchol jej brokovnicou nabitou explozívnym strelivom do zraneného chrbta, aby zistil, či ešte žije.

Žiadna odozva ale nenastala.

Skúsil to teda ešte raz a silnejšie – zaboril jej hlaveň do odhaleného svalu v diere po brokoch, až sa jej z rany vyvalilo asi pol decilitra čiernej krvi, no ani v tomto prípade nebolo možné spozorovať akúkoľvek reakciu.

Obzrel sa za seba na rozbitý oblok a zakrátko svoj pohľad upriamil opäť na jej telo, ku ktorému si čupol, aby si ho mohol bližšie prezrieť. Všimol si, že obrovské snehové vločky sa po kontakte s jej čerstvou čiernou krvou na chrbte ihneď rozpúšťali a vytvárali v jej zranení menšie jazierko, ktorého pramienky pretekali z bokov tela a roztápali okolitý sneh.

Celý neľudský humanoid preňho zblízka vyzeral nielen nechutnejšie, ale aj desivejšie. A taktiež spozoroval, že aj napriek tomu, že bolo takmer mínus tridsať, tak telo humanoida extrémne zapáchalo.

Ježibaba sa v zlomku sekundy zdvihla zo zeme a jedným prudkým pohybom vyrazila Dormanitrivaniovi z rúk brokovnicu nabitú explozívnym strelivom, pričom mu svojimi pazúrmi rozťala líce a následne ho s mohutným výskokom zo zeme zrazila na chrbát.

„Modlenie sa k Veľkému dehydrovanému Človeku, patrónovi nutrične ochudobnelých, emocionálne strádajúcich, fyzicky nezdravých, či inak indisponovaných ľudí, ktorých indispozícia má internú príčinu," vynorila sa mu v hlave spomenutá myšlienka vo forme ironicky absurdného monológu.

Avšak, Dormanitrivanius sa na vzniknutú situáciu snažil zareagovať čo najadekvátnejšie to len dovoľovala jeho biologická determinácia. Inštinktívne ježibabu kopol do tváre ťažkou zimnou topánkou, no v tej chvíli preňho ani nebolo dôležité, či jej to vôbec ublížilo alebo neublížilo, keďže ho práve na podnet onoho kopanca priľahla ešte silnejšie a navyše ho aj začala škrtiť.

Jeho líce krvácalo a vlastná krv mu stekala po krku na ježibabine prsty.

Potôčiky čiernej krvi z jej chrbta zasa stekali Dormanitrivaniovi na kabát a napínalo ho z toho na zvracanie. Jej pazúry sa mu snažili zaboriť do krku a on ich celou svojou silou odťahoval obomi rukami, pričom si uvedomoval, že nad ním má fyzickú prevahu a dlho jej ruky nebude schopný udržať v bezpečnej vzdialenosti od vlastných ciev.

Brokovnica ležala odhodená niekoľko metrov od neho a jej použitie teda neprichádzalo do úvahy. Dormanitrivanius mal ale k dispozícii alternatívne zbrane – na predkolení mal zasunutý brokový revolver a dýku, no nedokázal sa k nim dostať, keďže bol privalený masívnou ťarchou neľudského humanoida, ktorý sa ho snažil podrezať, uškrtiť, alebo možno oboje. Do očnej jamky mu kvapli smradľavé hutné

sliny z jej ozubenej papule, pričom ho v súvislosti s enormným zápachom pochádzajúcim z jej úst znovu naplo na zvracanie.

Dormanitrivanius z celej sily prudko mykol svojou hlavou, vďaka čomu sa mu vlastným čelom podarilo udrieť ježibabe do nosa a zlomiť jej ho. Vyvalila sa z neho čierna krv a na moment ju to paralyzovalo, keďže so sebou v návale bolesti inštinktívne trhla smerom dozadu, pričom povolila svoju silu.

Tento strategický čin Dormanitrivaniovi dodal slobodu potrebnú na to, aby sa mohol ujať svojej zbrane. Chvíľku síce úzkostlivo zapochyboval o možnosti prevedenia tohto činu v ilúzii; že jeho vlastné čelo bolo poznačené horším zranením, než ježibabin nos; ale rýchlo si túto ilúziu uvedomil a pokračoval v činnostiach, ktorých výkon mu mohol napomôcť k prežitiu. Zohol sa po rukoväť brokového revolveru na predkolení, vytasil ho a vystrelil, pričom sa v návale chaotických myšlienok ani nesnažil pozerať, kam presne mieril. Bez ohľadu na to trafil dobre, pretože ježibabe odstrelil celú ľavú časť spodnej čeľusti a kus ľavého ucha.

V reakcii na akútne porušenie vlastného tkaniva ježibaba hystericky zaskučala a trhla so sebou ešte viac dozadu. Pravdepodobne pod vplyvom adrenalínového šoku zapríčineného balistickým otrasom sa jej podarilo tackavými pohybmi pozviechať na nohy.

Dormanitrivanius ju už v týchto chvíľach nezaujímal – chytala sa za čeľusť a rukami si premeriavala zranenie. Z otvoreného pažeráka sa jej liala čierna krv, jazyk jej iba voľne visel a úlomky tesákov mala porozhadzované po všetkých kútoch roztrhnutého svalstva a väziva.

Vystrelil druhý, a potom ešte tretíkrát. Dve akustické rany sa v cyklickom časovom zákryte harmonicky rozprestreli do otvoreného priestranstva dediny.

Prvá rana ju zasiahla priamo do srdca a druhá do brucha. Ježibaba mimovoľne vydala slabý bublavý tón a padla na kolená – z jej tela sa pri náraze o zem vysypali hadovité čierne útroby, z ktorých v tom mraze stúpala para. Obrovská masa orgánov a telových tekutín počuteľne začvachtala pri roztečení sa pomedzi snehom, kusmi tkaniva a končatinami.

Jej telo sa napokon bezvládne zrútilo na zem.

Ďalej hovorila niečo o tom, ako ježibabu Dormanitrivanius ešte chvíľu pozoroval, ešte stále ležiac na zemi, no keď už si bol stopercentne istý tým, že neľudský humanoid nežije, zasunul si brokový revolver do púzdra na predkolení, zhlboka si vydýchol a nechal si svoju hlavu celkom spadnúť zátylkom do snehu.

Vytiahol si z náprsného vrecka nejakú regeneratívnu hmotu, alebo čo, ktorou si natrel krvácajúcu ranu na líci a potom už iba bez pohybu pozorne sledoval obrovské vločky, ktoré mu dopadali na tvár.

Hovorila o tom, ako po nejakom čase stretol Dormanitrivanius aj nejakého pána Haudenu, alias "Šamana" dediny.

(Titul „Šaman" bol spolu s titulom „Ekesílius" titulom pre najvyššieho vodcu každej inmarskej dediny.

Šamanom sa stal každý, kto bol takzvaným „Kogniciánom"; dostatočne zámožným človekom na to, aby si mohol dovoliť za vlastné finančné prostriedky kúpiť takzvanú „Lesnú trúbu"; špeciálny tradičný inmarský hudobný nástroj, vyvolávajúci akustické anomálie; a zároveň na onu Lesnú trúbu aj vedel hrať.

Haudenove hudobné kreácie v súvislosti s Lesnou trúbou boli historicky a aj populačne výkonnostne nadpriemerné, v dôsledku čoho sa z neho stal nadpriemerne populárny Šaman z historického a aj populačného hľadiska.)

(Ekesíliom sa stal každý, kto bol dostatočne zámožným človekom na to, aby si mohol dovoliť za vlastné finančné prostriedky vybudovať chrám nesúci jeho meno, v ktorom sa mohli jeho návštevníci modliť k pozlátenej soche vyobrazujúcej jeho podobizeň.)

(Šamani a Ekesíliovia, rovnako tak aj Kogniciáni a Ekesiliáni, boli charakteristickí svojou neustálou konkurenciou – Kogniciáni vnímali existenciu Ekesiliánov ako hrozbu pre vlastnú existenciu; a rovnako tak to platilo aj opačne.)

Hovorila aj o tom, ako Dormanitrivanius nemal z vizuálu Šamana nijak špecificky nepríjemný pocit, nakoľko v jeho ponímaní vyzeral pomerne priateľsky a neškodne; možno dokonca až smiešne. Mal na sebe oblečený kvetinovaný kabát, pásikavú košeľu a na hlave sa mu vynímala mohutná rozvetvená čelenka zvaná „Keteliini", ktorú Šamani tradične nosili preto, aby si ňou chránili uši pred mrazom. Ona čelenka mu regulovala jeho svetlohnedé vlasy do tvaru ježatej štetiny.

Čo je hlavné, pán Haudena a pán Dormanitrivanius spolu prehodili pár slov a následne sa každý z nich vydal vlastnou cestou. Dej následne pokračoval o pár minút neskôr.

Dormanitrivanius sa zatiaľ pomaly a zhlboka nadýchol ľadovo chladného vzduchu. Jeho senzor ukazoval celkom štyri údaje:

19. február

21:45

-30.0966 °C

1 908.2787 m n. m.

Haudena sa s ľahkosťou niesol zľadovatelými uličkami Trinchkeldtu. Na jednom mieste sa dokonca pokúsil hvízdať, no zakrátko s tým prestal.

(Dôvody, prečo Haudena v tom čase a v tom priestore prestal hvízdať, môžu byť dva. Jedným z nich je ten, že hvízdanie v tridsaťstupňovom mraze je nielenže extrémne náročné, ale ešte k tomu aj nepohodlné. A druhým dôvodom môže byť to, že Haudena na dvore domu manželského páru, hovoriaceho si súhrnným pomenovaním „Tarrhassinovci", spozoroval malého, asi 3-ročného chlapca, pri tom, ako sa hral v snehu a viedol vykonštruovaný monológ podľa vlastného scenára svojej hry.

Len čo chlapček uvidel chlapíka v kvetinovom kabáte, pásikavej košeli a zvláštnej čelenke, skončil so šantením, prestal si sám pre seba žvatlať, spozornel, uprene mu začal civieť do očí a mračiť sa. To Haudenovi nepochybne odviedlo pozornosť od jeho hvízdania.)

IV.

20. február

16:10

-22.6055 °C

2 709.9090 m n. m.

Dormanitrivanius bol tentokrát hlboko v lese, avšak v bezprostrednej blízkosti svojho príbytku. Zhlboka dýchal a do rituálneho kalíška si z prenosnej kalabasy po boku Tamigy, Vaječnej ženy, nalieval sto mililitrov Eterusairiu, svoju dennú dávku.

Napil sa a euforicky si vydýchol. Nápojové príslušenstvo si schoval do tašky, usadil sa do tureckého sedu a nechal sa priviazať Tamigou k jednému z okolitých stromov, čím započal rituál Bagha.

(Podľa viery untwerelistov, medzi ktorých patrila aj Tamiga, sa vykonaním rituálu Bagha v dimenzii onoho rituálu vyvolal Agwyl Untwerel, ktorého prítomnosť bola – taktiež na základe untwerelizmu – prikladaná vnímaniu myšlienok ostatných ľudí a zvierat, prípadne vnímaniu účelových vlastností predmetov, a s tým spojenej dilatácie a synestézie všetkých zmyslov človeka, ktorý skonzumoval Eterusairiu.)

Po asi desiatich minútach začal pociťovať jemné chvenie v žalúdku a na zátylku; prvé príznaky účinkov nápoja. V priebehu toho mu Tamiga čítala špecifické kapitoly z knihy *Epizeuxa svätého muža*; údajne písanej samotným Agwylom Untwerelom; ktorá pojednáva o príbehu muža, ktorý si kvôli neobmedzenému prístupu k potrave odťal a zjedol palec z vlastnej odťatej ruky, následkom čoho mu do konca života z jeho črevných výlučkov vznikali kurčatá, ktoré pojedal.

Následne nastúpil hlavný účinok – horkosť na jazyku.

Akonáhle bol Dormanitrivanius v peaku svojho znechutenia horkosťou nápoja, Tamiga začala rozhrýzať dvanásť kuracích hláv, ktoré Dormanitrivaniovi vypľúvala do tváre. Následne ošúpala niekoľko kusov ťažko identifikovateľných druhov ovocia, ktorých dužinu rozmačkala medzi dlaňami a šťavu z nich vypila.

Akonáhle Dormanitrivanius zaspal pod vplyvom takej horkosti, akú nie je možné ustáť za bdenia, prisnil sa mu Šaman. Ten bol vyobrazený s čiernymi očami – takými, aké majú ježibaby – a taktiež s čistým bielym kabátom potriesneným od blata, ktorý vial vo vetre. Vizuál Haudenu sa postavil na jednu nohu, pričom z pravej strany hlavy mu svietil antickým dojmom pôsobiaci obrazec znázorňujúci polovičné Slnko a polovičný Mesiac a z ľavej strany hlavy mu svietil obrazec pripomínajúci zastaralý design loga cestovnej kancelárie znázorňujúci glóbus s rovnobežkami a poludníkmi. Haudenova podobizeň to logo chytila obomi rukami a ostrými, kovovo vyzerajúcimi zubami si z neho odhryzla.

Po tomto audiovizuálnom predstavení sa Dormanitrivanius z ničoho nič zobudil. Ako inak, než do horkého pocitu na jazyku, ktorý mu vystreľoval cez celú chrbticu až do kostrče a do bedier. Akonáhle ho Tamiga rozviazala, horký zážitok pozvoľne predýchaval a postupne, nenásilne, sa začal zviechať na nohy.

Počas toho, ako sa poberal domov spolu s *Epizeuxou svätého muža*, ktorú mu dala Vaječná žena, ešte stále tak trochu cítil horkosť. Nevedel ju však lokalizovať. Nemal pocit, že je na jazyku a ani na žiadnom inom špecifickom mieste. Horkosť tam

proste bola a bola zaznamenateľná, no nebolo možné určiť, odkiaľ ide. Boleli ho jeho nohy, ktoré mal počas snenia dlho skrčené pod sebou a mal pri tom pocit, že horkosť vyráža práve z nich. Onedlho bolo jej centrum zas celkom iné. Kto vie, odkiaľ plynula horkosť. Možno bola všade.

Ihneď po návrate domov si knihu otvoril, našiel si v nej kapitolu *Umuntuarius U-375*, celú ju starostlivo prečítal a potom asi pätnásť minút iba nehybne ticho sedel, pretože analyzoval jej význam.

Toto bolo obsahom kapitoly:

Umuntuarius U-375

Keď sa chcel Xavier Umuntuarius 29. januára 2954 v dimenzii 123 dostať na druhú stranu Brehu cez takzvanú „Bránu Osudu“, musel prejsť veľkou životnou dilemou. Totiž, podľa predpisov Brány Osudu sa cez ňu nedostal nikto, kto si počas prechodu medzi Brehmi nenechal vytrhnúť dva predné zuby členom tamojšej súkromnej bezpečnostnej služby; takzvaným hovädzím medveďom, nosiacim svoj vlastný exkrement v ruke.

(Dôvodom medveďovho nosenia vlastného exkrementu bola jeho viera v to, že nosenie exkrementu ho ochraňuje pred „segeshis“ – „segeshis“ bolo slovo, ktorým sa v kultúre hovädzích medveďov označovala krutá a potupná smrť.)

Umuntuarius sa rozhodol pri prechode bránou hovädzieho medveďa zastreliť a tak aj vykonal. Hlava v rytierskej prilbe sa šelme okamžite rozprskla, exkrement jej vyletel do vzduchu a okamžite vkĺzol do zakrvaveného bezhlavého kýpťa rovno do pažeráka, čo ihneď vyvolalo v medveďovom tele dáviaci reflex.

Po tomto čine bol Umuntuarius okamžite zatknutý a 1. februára predvedený pred Najvyšší súd hovädzích medveďov, kde ho súdil najvyšší sudca a najvyšší meteorológ hovädzích medveďov, zvaný „Avamora“ (v kultúre hovädzích medveďov bol totiž každý najvyšší sudca zároveň aj najvyšším meteorológom).

(Avamora sa mimo iné vyznačoval tým, že zastával šovinistické ideológie – bol presvedčený o nadradenosti hovädzích medveďov nad všetkými ostatnými živočíchmi v dimenzii 123.)

Umuntuariov komplic, ktorému bolo prezývané Franz, však sudcovi počas súdneho procesu pripevnil na stoličku rozžeravené železo, ktoré mu počas zasadania preniklo do tela cez análny otvor až po oblasť žalúdka. V dôsledku mnohopočetných a masívne devastačných

vnútorných poranení sa Avamora rozhodol udeliť Umuntuariovi trest smrti sexuálnym zneužitím hovädzím medveďom.

4. februára Avamora zomrel na následky poranení a ešte toho dňa bol na jeho pohrebe Umuntuarius predvedený pred sexuálne zneužívajúceho popravčieho kata – hovädzieho medveďa. Umuntuarius vtedy ale stihol zobrať z opasku na Avamorovom tele v rakve nabitú pištoľ; s ktorou sa podľa kultúrnych zvyklostí hovädzích medveďov tradične pochovávali všetci najvyšší sudcovia a meteorológovia, ktorí boli zároveň šovinistami. Dvakrát strelil do tela popravčieho kata, čím ho na mieste zabil a taktiež strelil samého seba do srdca a do hlavy. Aj napriek takto vážnym zraneniam sa ešte chvíľu udržal na nohách a predniesol svoj známy citát:

„A späť!“

Následne spadol na zem a pár minút na to zomrel.

(Jeho smrť ale nebola obyčajnou samovraždou. Bola asketickou smrťou a značila protest proti životu.

Umuntuariovej smrti sa nedá rozumieť inak, ako jeho explicitnému príkazu mierenému vyšším astrálnym entitám, ktoré dokonca Umuntuarius sám verbálne požiadal o prenesenie späť do iného sveta. Konkrétne v jeho prípade to bol svet, do ktorého sa môže organizmus dostať jedine po prekonaní vlastnej biologickej smrti.)

Po analyzovaní účelového významu *Umuntuaria U-375* Dormanitrivanius vyšiel z domu spolu s *Epizeuxou svätého muža*, ktorú vrátil Vaječnej žene, čím ukončil rituál Bagha. Po rozlúčení sa s ňou si dokázal naplno uvedomiť, v ako neobvykle dobrej nálade je, nakoľko bol uchvátený podobenstvom knihy, z ktorej kapitolu čítal. Medzi sebou a postavou Umuntuaria videl jasnú charakterovú koreláciu – stotožňoval sa s ním nielen ako s fiktívnym hrdinom, ale ako s dimenziálne-paralelným organizmom o podobných existenciálnych hodnotách, aké mal aj on.

KAPITOLA 6: Záhradník a Potrat

Voňavka raz rozprávala o tom, ako Záhradníkova vnučka, či partnerka jeho vnuka (presná totožnosť osoby nie je známa, no nazvime ju vnučkou), nechcene otehotnela a následne chcela ísť na potrat. Akonáhle sa to však Záhradník dozvedel, začal byť hysterický a agresívny. Jeho slovné prejavy boli plné vulgarizmov a originálnych vetných skladieb presne v takom štýle, aký sa na neho patril. Vyhrážal sa jej a citovo ju vydieral tak vytrvalo a sofistikovane, že ona v návaloch clivých amokov intenzívne plakala aj niekoľko dní. On za to na ňu bol ešte viac nahnevaný a v návaloch agresívnych výpadov jej nadával do "sprostých urevaných píč".

Noc pred potratom vnučka strávila priamo v izbe Záhradníkovho domu na Kanálovej ulici. Akonáhle sa nasledujúceho rána zobudila a chcela sa vydať na onen povestný zákrok, tak zistila, že sa von z izby pri všetkom možnom i nemožnom úsilí nedostane, pretože bola zamknutá. Záhradník ju skrátka zamkol v izbe aby nemohla ísť na potrat.

O tom, ako táto situácia dopadla, už Voňavka nehovorila. Ale určite to nebol jediný prípad, kedy by Záhradník niekoho niekde zamkol. Jedného dňa mu vraj praskli nervy z toho dôvodu, že jeho manželka sedela na latríne tak dlhú dobu, ktorú on sám s najvyššou pravdepodobnosťou považoval za neznesiteľne dlhú. Z plných pľúc na ňu vyvreskoval otázky typu "čo tam tak dlho robíš?", no ona úmyselne neodpovedala. Pravdepodobne sa za manžela hanbila, keďže jeho výkriky počuli všetci susedia okolo. Záhradník ju nakoniec zabarikádoval. Omotal latrínu niekoľkými kovovými reťazami a tie poistil zámkom. Keď sa jeho žena snažila otvoriť dvere a zistila, že je neslobodná, najskôr začala kričať a prosiť o pomoc. Potom začala nadávať priamo Záhradníkovi. A úplne na záver sa rozplakala.

Záhradník bol ku svojej žene neobyčajne hrubý na dennom poriadku. Často jej nadával práve za formu a načasovanie jedla, ktoré navarila. Obsesívne kontroloval chladničku a sťažoval si na to, čo všetko v nej je a čo všetko v nej nie je. Voňavka raz spomínala, ako začula zo Záhradníkovho domu (vzhľadom na kontext to bolo s najvyššou pravdepodobnosťou z kuchyne) extrémne hlučné verbálne výčitky, prednesené obzvlášť agresívnym tónom.

"To je čo!? VAJÍČKA!!!??? Však to smrdí! Už aj to hoď do smetí!"

Dokonca aj Záhradníkove nevulgárne reči dokázali vyznieť neobyčajne agresívne a útočne. Jeho utrpenie vo svete bolo neznesiteľné a jeho slová sa vždy

snažili zažrať do úplného koreňa prežívanej veci a čo najviac prefackovať všetkých okolo takým spôsobom, aby mohli všetci okolo trpieť ešte viac, než trpel on. Človeku sa predsa vždy hodí uchovávať a kultivovať si utrpenie, pretože mu to dáva ohromnú vitalitu a motiváciu prenášať utrpenie na ostatných.

Vrcholom akéhokoľvek zaznamenáho Záhradníkovho "preneseného utrpenia", alebo lepšie povedané – Záhradníkovej brutality – bolo to, ako raz so slovami "Ty krava!" do svojej ženy hodil nemalý kameň. No svoju ženu samozrejme vedel potrápiť aj inak. A niekedy skutočne originálnym spôsobom. Jedného dňa 25. decembra (hneď nasledujúci deň po Vianociach) vyhodil z okna vianočný stromček spolu so všetkými ozdobami a svetielkami a zakričal pri tom: "Toto už nepotrebujeme!".

Žena sa následkom tohto činu rozplakala.

A čo Záhradníkove obľúbené pokrmy? Napríklad tazvaný "rybací nákyp", pozostávajúci zo sardiniek, mliečnej nátierky, strúhaného kokosu, parenice, sušienok a sušeného banánu? Alebo jeho vysnívaný pokrm "myší mišmaš", ktorý reálne nikdy nepripravil, no vždy o ňom sníval? Gebuzína, vyzerajúca ako rizoto s myšami o neznámom zložení. Iba nasekané telá myší s nohami i s chvostami v podivuhodnej zhustnutej kaši. Niečo, čo by do seba vmestnal iba zarytý vorarefil či feederista s čistým sexuálnym pôžitkom naplnenia si žalúdka.

KAPITOLA 7: Ostrakizácia

33. marca si Surfista privstal a svoju kvetinovanú košeľu a šortky zamenil za čiernu košeľu a dlhé čierne nohavice opásané opaskom. O siedmej hodine a dvanástej minúte podpisoval celkom sedem papierových dokumentov o formáte A4, ktoré ho zaväzovali k povýšeniu vo svojej práci so Starostovským úradom. Podpisoval ich v kancelárii umiestnenej priamo pod strechou mohutnej kupoly vily vo štvrti Letovisko. Pod strechou vily, ktorá mala štyri poschodia. Vily s mramorovými múrmi, antickými stĺpmi a desaťmetrovými oknami, s mohutnou kupolou na priečelí. Všade fontány, palmy, červené koberce a historické obrazy. Baroková výzdoba v minimalistickom jednofarebnom prevedení bieleho mramoru. Obytná i pracovná budova, peak gýču a nevkusu existenciálnej pompéznosti. A tej budove sa hovorilo Starostovský úrad!

Surfista bol vo vytržení. Listy už nemal nosiť vo svojom klasickom automobile sivej farby, ale o pár hodín mu mal byť pridelený automobil nový. Možno to bude práve biely automobil s dvaapolmetra dlhou kapotou, guľatými svetlometmi a pochrómovanými blatníkmi, aký vždy chcel. Nemohol sa naň dočkať. Nemohol sa dočkať ani toho, ako bude môcť bývať so svojou mačkou priamo v budove Starostovského úradu. A nosiť jej listy. A mačkať biely kožený volant. A prechádzať sa po červených kobercoch.

"Výborne! Veľmi sa teším na našu budúcu spoluprácu," zabublal Starosta nahlas, pričom mu z úst vyprskli sliny.

"Nápodobne. Teším sa."

A Starostovský úrad! Starostovský úrad – inštitúcia, ktorá vychádza z povrchu všetkého pomedzi všetko! To bola inštitúcia ako žiadna iná! Elegantná mafia tváriaca sa hulvátsky. A ľudia zamestnaní v Starostovskom úrade, tí boli veru veľmi ľahko rozpoznateľní. Ich krky neboli žiadne, ich obleky boli nadmieru prítomné, ich prsty boli tlsté a ich hlasy zneli ako bublajúce kanály. Surfista medzi nich nezapadal. Bol výnimkou.

Starosta! Aká archetypálna figúrka! Starosta; šablónovitá karikatúra inštitúcie i osôb ju reprezentujúcich v ľudskom tele. Hierarchisticky síce na najvyššom poste, ale funkčne, existenciálne i vizuálne rovnaký ako všetci ostatní na úrade. Starosta. Žiaden živý tvor nebol poznačený tak obrovskou dávkou dychtivosti a nenásytnosti.

Avšak, tieto vlastnosti vedel sám Starosta veľmi dobre schovávať za lenivosť a pasivitu, ktorá sa zdala byť kľudom a rozvážnosťou. Starosta nebol vysoký človek. Nebol obézny a ani chudý. Boli to kosti obopnuté tukom. Archetypálna figúra človeka, ktorý žije iba z presvedčenia o vlastnom význame a ktorý je neschopný prežiť bez toho, aby mu druhí neustále vytvárali prostredie. Bol to človek, ktorý žil najmä z listov. Ochlpenie mal po celom tele, len nie na hlave. Bol mastný a jeho oči boli veľmi malé a opuchnuté, ako oči tlstého chorého prasaťa. Pri každej inej činnosti ako pri sedení alebo ležaní sa zadýchaval ako niekto, komu zlyháva srdce. Neustále vysedával vo svojej kancelárii vo vile priamo pod strechou mohutnej kupoly, telefonoval a nahlas sa pri tom smial. Rovnako tak aj nahlas vždy rozprával, ba až kričal. A ak z neho počas jeho mohutných hlasových prejavov odfrkávali nejaké kvapky tekutín, takmer nikdy nebolo možné poznať, či sa jedná o pot, alebo o sliny.

Surfista si so sebou zobral zhluk papierov a už už odchádzal z kancelárie. Otváral dvere, ktoré z nej viedli von, keď v tom naňho Starosta ešte raz zakričal mohutným "Hej!".

"Keby niečo, obráťte sa na oddelenie sťažností na prízemí!" zahuhlal Starosta.

"Samozrejme, beriem na vedomie. Ale úprimne, nemyslím si, že bude nejaký problém," usmial sa Surfista priateľským úsmevom. Recesisticky zasalutoval Starostovi dvomi prstami na obočí a opustil kanceláriu s vyvrcholením extrémne jemného zatvorenia dverí. Tak veľmi jemného, až bolo sotva počuteľné zo stoličky Starostu, ktorý bol od dverí vzdialený asi šesť metrov. A to pri tom boli dvere ťažké, staré a vŕzgajúce. S historickou kľučkou, historickými pántami a historickým všetkým, čo do seba malo i nemalo zapadať.

Surfista bol vo vytržení. Stal sa z neho úradník ako žiadny iný.

V rukách mal aj knihu "Para Pravum", ktorá ho zaväzovala k vedomosti o Nomádoch.

Para Pravum, druhá kapitola Quaraathu; fiktívnej knihy, ktorej je prezývané aj ako „Kniha kontextuálnych medzipriestorov", jestvujúcej iba v koncepte Vedomosti Autophaga Modicea AM01; tvrdí, že v istom čase existovala v dimenzii 11 095 planéta, zvaná Exhauriebat-7004. Na tejto planéte žila civilizácia sapientov, či iných humanoidných bytostí, čítajúca približne tri miliardy jedincov. Tí samých seba pomenovávali pomnožným podstatným menom „Nomádi".

Podľa Para Pravum sa pomedzi oblakmi vodných pár v planetárnej atmosfére zjavil neznámy humanoid mužského pohlavia, ktorý sám seba volal „Uriáš". Po tom, čo pomocou polymerázovej reťazovej reakcie, vykonanej na vlastnej dvojšróbovici DNA, zdvojnásobil

populáciu Exhauriebat-7004, chcel si nechať menom „Uriáš“ hovoriť aj svojimi planetárnymi potomkami. Avšak, noví obyvatelia planéty, Noví Nomádi, oslovovali Uriáša menom „Šalamún Druhý“, prípadne „Chammurappi Druhý“, a takéto pomenovávanie jeho osoby sa mu nepozdávalo až do takej miery, že ho využil ako zámienku pre kompletné vyhladenie celého druhu Nových Nomádov a znovuvytvorenie ďalšieho druhu – Nových Nomádov Druhých (vzniknutého tiež pomocou polymerázovej reťazovej reakcie, vykonanej na Uriášovej dvojšróbovici DNA). Ani nová generácia sapientov ho ale neoslovovala jeho želaným menom, no Uriáš; zvaný taktiež Šalamún Druhý, alebo Chammurappi Druhý; sa rozhodol, že Nových Nomádov Druhých nechá na pokoji a nebude im vnucovať dogmy svojich ustálených slovných pomenovaní. Rozhodol sa tak na základe svojho vyhladenia predošlej generácie Nových Nomádov, nakoľko jeho vplyvom neskôr zistil, že bolo úplne zbytočným, pretože sám onu absenciu Nových Nomádov vnímal podstatne horšie, než ich prítomnosť podmienenú ich potrebou po jeho oslovovaní takými menami, aké si sám neželal.

Druhí noví obyvatelia planéty, Noví Nomádi Druhí, jestvujúci vďaka dvojšróbovnici, sa na rozdiel od ostatných – Nomádov – vyznačovali tým, že boli schopní fyzického vznášania sa kdekoľvek v tamojšej atmosfére (z pragmatických dôvodov sa ale zväčša usídľovali výhradne medzi oblakmi vodných pár) a svoju aviatickú schopnosť využívali na zachytávanie fotónov vyslaných z Agakkis a Yuween; dvoch hviezd, ktoré boli zároveň prirodzenými satelitmi planéty Exhauriebat-7004. Zachytené elementárne častice Noví Nomádi Druhí následne uzamykali do zariadení označovaných ako „Xylofóny“, v ktorých sa hviezdne fotóny z Agakkis a Yuween transformovali na konečný produkt výroby – subjekt zvaný „Kuvbuus eľwewi“.

Každý jedinec, ktorý trávil čas v bezprostrednej blízkosti Xylofónov, ktoré ponímali Kuvbuus eľwewi, sa dostával do stavu nazývaného „Ex-Arribi“, čo vo voľnom preklade znamená „Proces Stávania sa“. V tomto stave sa každému jedincovi, ktorý v ňom bol ponechaný, vytrácali fyzické reakcie tela na jeho vlastné interné myšlienky, pričom boli nahrádzané internými myšlienkami odpovedajúcimi na fyzické reakcie jeho tela, ktoré vykonával program kolektívneho vedomia Kuvbuusu eľwewi, ovládajúci telá všetkých jedincov v stave Ex-Arribi. Pri pravidelnom a dlhodobom vystavovaní sa stavu Ex-Arribi sa mohol jedinec v ňom jestvujúci, dostať do pokročilejšieho, finálneho stavu, nazývaného „Arribi Ini“, čo vo voľnom preklade znamená niečo ako „Stanie sa“ (vedomie jedinca v tomto stave je však už absolútne mŕtve, pričom jeho telo slúži výhradne ako fyzický hostiteľ pre program kolektívneho vedomia Kuvbuusu eľwewi, ktorý ho kompletne ovláda).

Vystavovanie sa Kuvbuusu eľwewi bolo možné iba medzi oblakmi vodnej pary tamojšej planetárnej atmosféry Exhauriebat-7004, keďže Xylofóny, ktoré ho ponímali, sa

nachádzali práve tam. Tým pádom bol stav Ex-Arribi, prípadne stav Arribi Ini, v tamojších podmienkach prístupný iba pre Nových Nomádov Druhých, ktorí boli jediným sapientím poddruhom majúcim ku Xylofónom prístup. Vďaka tomu sa Xylofóny, a s nimi súvisiaci Kuvbuus eľwewi, stali veľmi silným diverzným mementom Nomádov a Nových Nomádov Druhých, a následkom neho medzi sebou dva poddruhy sapientov na planéte Exhauriebat-7004, Nomádi a Noví Nomádi Druhí, prestali takmer úplne interagovať.

Po čase, kedy sa celá civilizácia poddruhu Nových Nomádov Druhých dostala do stavu Arribi Ini, všetci jej príslušníci podliehajúci programu kolektívneho vedomia Kuvbuusu eľwewi, spoločne zmutovali a presídlili svoj biotop do podzemia – ich nové telá svojou fyzickou stavbou pripomínali živočíchy vzniknuté krížením pozemského Homo sapiens sapiens s rôznymi druhmi hmyzožravcov a taktiež so svišťom alpským (Marmota marmota). Nomádi už však takýchto živočíchov nenazývali „Novými Nomádmi Druhými", ale „Oktaviánmi", nakoľko takto rozdielnou nomináciou chceli automaticky vyjadriť aj iný druhový charakter daného biologického subjektu.

Oktaviáni sa zvykli dostávať na pozemky Nomádov, ktorých odtiaľ ostrakizovali – ak nejaký Nomád nechcel vyhovieť ich požiadavke po opustení svojho pozemku, zatvorili ho do železnej klietky, kde ho vyhladovali.

Akonáhle sapientí obyvatelia zistili, že sa s im dostupnými schopnosťami a nástrojmi proti Oktaviánom bojovať nedá, nakoľko Oktaviáni mali početnú aj mocenskú prevahu, rozhodli sa utiecť do Idiostolas, jediných obývateľných skalnatých vrchov planéty. Tam sa už ony živočíchy pripomínajúce krížencov pozemského Homo sapiens sapiens s rôznymi druhmi hmyzožravcov a taktiež so svišťom alpským (Marmota marmota) nedostali, pretože sa do skalnatého povrchu pohoria kvôli ich podzemnému spôsobu života nedokázali prekopať.

Keďže Idiostolas (o rozlohe približne 36 000 kilometrov štvorcových), a im priľahlé skalnaté ostrovčeky, aktuálne ponímajú drvivú väčšinu tamojšieho trojmiliardového obyvateľstva, tak sú pochopiteľne veľmi husto obývaným miestom. Architektúra budov sa tu automaticky musela prispôsobiť extrémne skalnatému a nestabilnému povrchovému prostrediu a preto sa väčšina nomádich sídel nachádza na rôzne vysokých vybetónovaných terasách.

Para Pravum, druhá kapitola Quaraathu; fiktívnej knihy, ktorej je prezývané aj ako „Kniha kontextuálnych medzipriestorov", jestvujúcej iba v koncepte Vedomosti Autophaga Modicea AM01; obsahuje vo svojom závere dodatok, ktorý charakterizuje náboženstvo najrozšírenejšieho planetárneho náboženstva civilizácie Nomádov.

Najvyššou a jedinou bohyňou ich monoteistického náboženstva bola nepomenovaná entita, ktorej vizuál pripomínal postaršiu ženu s klobúkovitou pokrývkou hlavy. Jej najväčšou zaujímavosťou bolo, že sa svojim veriacim údajne tradične zjavovala ako portrétická podobizeň na oblohe, sformovaná vyfúkanými oblakmi vodnej pary. Niekde uprostred tejto podobizne sa vraj nachádzala aj samotná bohyňa (starostlivo ukrytá pred zrakmi všetkých veriacich), ktorá na tomto mieste tancovala a paralelne s tancom sprostredkovávala jej veriacim potravu – väčšinou tepelne upravené vtáctvo. Nomádi verili, že toto vtáctvo učinila bohyňa úmyselne neviditeľným, aby ho veriaci nemohli nájsť a skonzumovať pod vplyvom dojmu, že je na konzumáciu skutočne vhodné. Toto vtáctvo bolo podľa nich v stave Ex-Arribi, alebo Arribi Ini (keďže lietalo výhradne na miestach lokalizovaných v bezprostrednej blízkosti Xylofónov ponímajúcich Kuvbuus eľwewi), a jeho konzumáciou by sa onen stav dokázal veľmi ľahko preniesť aj na jeho konzumentov.

Popravde, Surfista bol vo vytržení aj mnoho hodín po svojom povýšení a mohla za to práve Para Pravum a jeho vedomosť o Nomádoch. Všetko na tom bolo akýmsi spôsobom veľmi temné no zároveň aj veľmi pravdivé. Ubezpečovalo ho to o čomsi, o čom s istotou nevedel povedať, čo presne to je a na čo presne mu to bude. Bola to iba podivuhodná melanž slov, no jej asociácie boli silnejšie než vdýchnuté kovové piliny.

Drevené trámy, ktoré si s hlbokým mľasknutím odhrýzajú z kuchynských liniek a nakopávajú chladničky do ritís topánkami s oceľovou špičkou! A ich príbuzné poličky, ktoré si zastierajú závesy v izbe v rukavičkách a masochisticky zatĺkajú klince vlastnými telami, aby mohli v extatických orgazmoch čo najviac kričať a čo najdlhšie počúvať ozveny svojho vlastného revu!

Rušňovodič otvoril bledohnedé dvere s kukátkom v tvare nápadne pripomínajúcom kyklopské prasa a vošiel do miestnosti. Dvere za sebou zo zvyku zavrel. Klasicky s vytočeným ramenom a pohľadom nie na kľučku, ale pred seba. Pohľadom, ktorý sa ihneď zaslzil zúfalstvom a hnevom, akonáhle mozog ho riadiaci prišiel k záveru, že v dôsledku ležérneho zatvorenia dverí sa kľučka z ruky vyšmykla a bude nutné ju opäť uchopiť a zavrieť dvere znova. Bledohnedé dvere s kukátkom v tvare nápadne pripomínajúcom kyklopské prasa. Hrôza robiť tú istú činnosť na druhý pokus kvôli tomu, že prvý pokus sa nevydaril. Ale koniec koncov, ono ležérne zatváranie dverí sa Rušňovodičovi štatisticky oplatilo. Pomer tých prípadov, kedy sa

mu zatvorenie dverí ihneď podarilo a tých prípadov, kedy sa mu podarilo až na druhý pokus, bol približne devätnásť ku jednej.

A aká bola miestnosť za dverami? Miestnosť za tými hrôzostrašnými bledohnedými dverami s kukátkom v tvare nápadne pripomínajúcom kyklopské prasa? Vysoký strop, pár obrazov, po ľavej ruke dvoje dvere, po pravej ruke jedny dvere a oproti mohutný oblúkový otvor v stene (bez dverí!) vedúci do ďalšej miestnosti s terasou. S terasou za pompéznymi dverami, oknami a stenami, ktoré boli náhodnou spleťou sklenených tabúľ a barokovo pokrúteného dreva ponatieraného bielou farbou. Podlaha bola všade tvorená hnedočervenými kachličkami s prírodne vyzerajúcim motívom prelievajúcich sa roztavených hornín. Medzi kachličkami boli neobvykle snehobiele špáry. Všetko dýchalo a voňalo novotou.

No a uprostred miestnosti stojí Matilda. V pravej ruke drží poniklovaný osemnásťpalcový Xenón ráže 15.7 milimetra a hľadí na prestrelenú mŕtvolu Filharmonistu, ktorá leží na zemi, rovno pri dverách nachádzajúcich sa po Rušňovodičovej pravej ruke. Fakt, že je mŕtvola prestrelená, je skutočne nomenomenálny a rozhodne to stojí za zdôraznenie. Diera vo Filharmonistovom tele bola skôr vykusnutou oblasťou snáď celého ľavého pľúca a srdca, než púhou dierou. Tridsať krát tridsať centimetrov chýbajúceho tkaniva od krku až po brucho. Ľavá ruka nebola na mieste. Nevedno, kde bola.

Strašné! Dôsledky následkov!

Rušňovodič sa neskutočne zamračil. Hnev v ňom vrel a chcel sa zmôcť na nejaký veľmi kvetnatý a konštruktívny vulgarizmus, ktorým by v tom momente počastoval Matildu a uviedol ju s tým do stavu transpersonálnej paralýzy, no zmohol sa iba na obyčajné "TY!!!!".

Matilda zdvihla ťažký Xenón, uchopila ho oboma rukami, namierila na Rušňovodiča a vystrelila. Miestnosťou sa ozvala mohutná ohlušujúca rana, ktorá svojou tlakovou vlnou skoro postrhávala zo stien pár miniatúrnych obrazov kvetín a krajiniek s potôčikmi a drevenicami. Guľka preletela cez Rušňovodičov hrudník a zanechala v ňom obrovskú dieru. Skoro ho to roztrhlo na dve polovice – hrudník s bruchom mal zrazu spojený iba dvoma pármi nepravých rebier a kúskami mäsa z bránice, vnútorného a vonkajšieho šikmého svalu brucha. Guľka pokračovala ďalej a prestrelila bledohnedé dvere s kukátkom v tvare kyklopského prasaťa. Zanechala v nich nepravideľnú kruhovitú dieru o rozmeroch snáď meter krát meter. Následne sa zaryla do steny za dverami a zastala v sprievode prskavého zvuku rozmetávajúcej sa omietky.

Rušňovodičovo zmrzačené telo letelo dozadu. Prešlo dva metre vzduchom, až sa konfrontovalo s dierou v bledohnedých dverách. Preletelo cez ňu a ošuchlo si hlavu o vrch diery. Telo letelo ďalšie dva metre až sa s veľkým žuchnutím zošuplo na dlažbu v mohutnom výstreku krvavo-mäsovo-omietkovo-drevenej fontány.

Matilda pustila revolver na zem. Bol tak ťažký, že rozbil jednu z hnedočervených kachličiek. Rušňovodič stál na nohách, nezranený. Otvoril deravé dvere a s hnevom, ktorý ešte snáď v živote nezažil, sa rozbehol za Matildou.

"TY!!!"

Zdvihol zo zeme revolver a Matilda sa zatiaľ rozbehla cez mohutný oblúkový otvor do ďalšej miestnosti a otvorila si dvere na terasu. Rušňovodič vystrelil, no netrafil. Masívna rana prerazila okno a mimo to, že v ňom zanechala ohromnú dieru, ho navyše vytrhla z rámu. Z rámu barokovo pokrúteného dreva ponatieraného bielou farbou.

Matilda vyskočila z terasy. Letela štyri poschodia, až dopadla do fontány zrážajúc pri tom sošku betónovej kačičky. Rušňovodič už stál na balkóne. Jeho tvár bola červená hnevom. Chytil revolver do oboch rúk a vystrelil po Matilde snažiacej sa pozviechať so svojou obezitou a mokrými šatami vo fontáne. Rušňovodič však výstrelom iba zničil ďalšiu betónovú kačičku. Alebo presnejšie, zničil časť fontány. 15.7-milimetrový Xenón so sebou totiž zobral omnoho väčšiu časť betónovej skulptúry, než iba kačičku.

Matilda vyliezla z fontány a ťažkopádne utekala s mokrými šatami preč. Rušňovodič znovu mieril. Tentokrát sa snažil zredukovať červenú farbu svojej tváre. Snažil sa zredukovať hnev. Snažil sa mieriť veľmi presne. Tentokrát s privretým okom hľadel na mušku a pokúšal sa skorigovať osemnásťpalcovú hlaveň Xenónu s cieľom. Dovolil si ho pritom držať iba jednou rukou.

Vojna na vtáky priamo v izbách, v kuchyniach a v kúpeľniach! Telá mŕtvych vtákov a telá mŕtvych psov v polievkach v špárach medzi dlaždicami, rinú sa dolu rýnami spolu s dažďovou vodou tečúcou z odkvapov a končia recyklované v hrncoch, v polievkach v kuchyniach i v kúpeľniach, s telami mŕtvych psov a mŕtvych vtákov, rozbité poličkami a drevenými trámami! Je im odhrýzané z ritia a sú o ne zatĺkané klince! Kúpeľne, domovy, byty, kuchyne, izby a všetko toto dohromady! Príšerné veci!

Rušňovodič sa zobudil. Bolo ráno, 32. marca a nad jeho telom v posteli stála rozkročená Matilda, ktorá naňho mierila deväťmilimetrovým Arzénom. Bolo veľmi skoro, všade tma, ale prítomnosť Matildy bolo možné prvotne veľmi ľahko dešifrovať aj bez zrakového vnemu na základe extrémneho preťaženia postele a prehnutého

matracu. Keď Rušňovodič po pár sekundách lepšie zaostril na masu týčiacu sa pred ním, nebolo vôbec problematické rozoznať trojpalcovú hlaveň čiernočierneho Arzénu.

"Okamžite vstaň z postele! Okamžite vstaň z postele, lebo inak ťa zastrelím!" vrieskala Matilda.

Rušňovodič ju bleskovo odzbrojil. Schmatol jej revolver a namieril na ňu. Matilda ihneď odskočila z postele a utiekla do rohu izby opierajúc sa o stenu.

"Nerob prosím ťa pičoviny. Čo ti už úplne jebe!?" reagoval Rušňovodič veľmi pokojným tónom. Prezrel si revolver v mizivom svetle ranného šera a zastrčil si ho za opasok.

Áno, Rušňovodič s kovovým opaskom aj spával. Spával aj v dvojitom spodnom prádle, rifliach a vo vlnenej košeli. Po praktizovaní takejto činnosti, ako hovorila sama Matilda, "smrdel ako capina; a to obzvlášť pod pazuchami a v rozkroku". Rušňovodič to totiž robil úmyselne. Vždy sa ráno vyzliekal v uzavretej malej miestnosti – väčšinou v kúpeľni – v tesnej blízkosti Matildy a smrad z jeho tela bol vždy taký nesmierny, že Matildu z neho až napínalo na zvracanie. Vždy ho veľmi pobavilo, ako ju mohol vidieť ponáhľať sa na záchod, aby sa vyzvracala.

"A vždy keď sa tá transka zohla na hajzel, praskli jej šaty pod náporom obéznej rite..." – takto nejak situáciu Rušňovodič opisoval kamarátom. Vtedy, keď sa s kamarátmi stretol iba tak, alebo v určitom podniku pri alkoholickom nápoji a pomarančovom džúse.

34. marec bol dňom, kedy sa Fanatik rozhodol opustiť Cintorín. Nevedel na ako dlho a nemal žiadne plány, no jednoducho cítil, že odísť do lesov je presne to, čo aktuálne potrebuje urobiť. Čokoľvek sa na Cintoríne nezdalo hrozným, zdalo sa, že s príchodom Klimatizácie a jej vplyvu to rázom vyhynulo. Finálna rezonancia tvrdého úderu atmosférického šumu, ktorý presahoval akúkoľvek znesiteľnú mieru. Bol to skrátka moment, kedy musel človek prevziať plnú zodpovednosť nad tým, kým je. Pokiaľ nechcel trpieť. Pokiaľ nechcel trpieť viac než trpel doteraz.

Šmykľavky a tobogány výsostných výťahov a nadnášaní vodnatými matracmi neergonomických predajcov psích hromozvodov. Tvár v tvári, ktorá kričí, pretože sama nevie, komu si má sťažovať. Pohyb päste udierajúcej do stola, ktorý sa stretne s pohybom nakopávajúcej nohy. A toto všetko všade a naraz. V tomto procese nie je žiadna elegancia, ale za to je v ňom veľká norma. Táto vec je omniprezentná.

Ľudia. Strihajú si nechty, strihajú si pľuzgiere a zatrhávajú si kožky do mäsa.

Bijúce srdcia odtrhnutých uzlín a ohromné gavale škrípajúceho štrku znemožňujúce prehĺtanie. Rinú sa dole krkom, aby mohli zaplniť všetko, čo je pod nimi. A sú zmietané vodou, benzínom a všetkým, s čím štrk môže a ani nemusí ísť dokopy. A prináša to vysielanie. Ohromné mraky tornád a sopiek, ktoré do seba zapadajú, vybuchujú a vzájomne sa tlačia ako slony, ktoré sa boja myší. Vyžarujú teplo, zimu, tmu, svetlo, pôsobia dojmom, že sú, lebo sú. Alebo sa aspoň snažia byť. Prečo, prečo nie?

Treba odísť. Hneď.

Veľké plytvanie malým životom.

Fanatik sa počas svojho prvého dňa v lesoch cítil veľmi nekomfortne, no ešte stále si v sebe niesol revolučnú energickosť odchodu z mesta, ktorá mu dodávala nejaký ten elán. Elán nevyhnutný pre fyzický pohyb.

Hmla, strach a vlhkosť. Zabárajúce sa topánky do blata, pretekajúce bariny, opadané ihličie a fŕkajúce tekutiny všelijakého rázu, škreky zvierat a spev vtákov. Otravný spev vtákov! Škreky vtákov!

Krajina bola monotónna a ponurá. Listnaté i ihličnaté stromy všelijakých druhov, nepravidelne porozrastávané. Uložené tak, ako si príroda povedala. Nekonečné lány nekonečnosti. Hmla, strach a vlhkosť. Človek v takomto prostredí veľmi ľahko zabúdal na samého seba. Nebol to Cintorín plný rozbitých chodníkov, rozpadávajúcich sa budov a hrôzostrašných inštitúcií. Nebol to Cintorín, v ktorom musí byť človek neustále v pozore a v strese. Bolo to absolútne prázdne miesto a ničota. Nekonečné lány nekonečnosti. A v tej nekonečnosti sa Fanatikovi podarilo zhliadnuť letiacu kačicu! A práve o kačici si kedysi zapísal aj krátku poznámku do svojho notesu!

Kačka!

Kačka je niekto, kto je stále ten istý. Kačka je človek, ktorý zostáva, pokiaľ ostatní ľudia odídu. Je možné odlíšiť jej unikátnosť od ostatných ľudí, ako je možné aj vidieť, že zostáva. Kačka je neodcudziteľná.

Kačka má v sebe veľa blata, vody a štrku. Kačka vie, kačka koná.

Kačka žerie potichu a sťažuje sa nahlas. Kačka nič nehovorí, iba dáva najavo svoju nespokojnosť.

Kačka je posol. A ak niekto tvrdí, že kačka je niečím iným, tak rozhodne nepozná kačku.

Kačka je posol a posol je kačka.

Kačka!

Spánok prvú noc za veľa nestál. Bol plný zimy a vlhkosti, prerušovaných snov a trhaných pohybov. Skôr prebdená noc než spánok. Ráno sa však Fanatikovi aspoň podarilo niečo zjesť.

Hmla, strach a vlhkosť. Krajina bola monotónna a ponurá. Listnaté i ihličnaté stromy všelijakých druhov, nepravidelne porozrastávané. Uložené tak, ako si príroda povedala. Nekonečné lány nekonečnosti. Hmla, strach a vlhkosť. Človek tam zabúdal na samého seba a mal pocit, že sa zblázni.

A skutočne, 35. marec bol pre Fanatika veľkou mentálnou skúškou. Skúškou samostatnosti a príčetnosti. Hlavou mu behali príšerné myšlienky, hrôzostrašné konšpirácie a paranoidné príšernosti. Okolitý priestor lesa sa mu tu a tam morfoval do všelijakých podobizní, ktoré ho prinucovali zostať v strehu. Človek tam však zostával v strehu rozhodne inak, než zostával v strehu v Cintoríne.

Šklebiaci sa ľudia, ľudia ukazujúci prstom, utekajúce postavy. Smejúce sa huby. Huby ceriace zuby a vyplazujúce jazyky. Postavy medzi ktorých očami i jazykmi nie je rozdiel. Postavy držiace rôzne predmety v rukách. Hmla, strach a vlhkosť. A vrcholom tohto všetkého, tejto všetkej hrôzy a mysteriózneho transcerebrálneho chaosu pohrávajúcej si reality, bola zhmotnená postava. Postava s jasne viditeľnými rysmi. Vysoká, chudá žena s krátkymi vlasmi, ovešaná handrami a skolioticky vykrútená. A žiaľ, pri všetkej hmotnej hrôze, aj nevyhnutná interakcia s ňou. Zážitok to bol nesmierne desivý. Reality v realite. Výplody fantázií interpretované skutočnosťou a skutočnosť interpretovaná výplodmi fantázií. Žena nielenže rozprávala, ale navyše komunikovala priamo s Fanatikom, no on sa jej snažil neodpovedať. Predstavila sa mu ako "pani Vtákozobáková" a hovorila o tom, že by sa mal "streliť revolverom do riti!". Hovorila absolútne bizarné, zmätené a príšerné veci. Občas iba niekoľko minút hlasno kričala a to sa nedalo vydržať. Fanatik sa jej snažil utiecť, no ona sa nepohybovala ľudským krokom. Náhodne sa objavovala na náhodných miestach v náhodných časoch. A počas dňa sa objavila snáď aj dvadsaťkrát. Bolo to príšerné. A príšerné nie takým štýlom, akým ľudia o niečom hovoria, že "je príšerné". Príšerné v ich jazyku znamená "otupujúce", "zdĺhavé", či "otravné". Ale toto nie, pani Vtákozobáková nenechala mozog človeka ani náhodou prichádzať na myšlienky otupenosti, zdĺhavosti, či otravnosti. Celý mozog namiesto toho obsadila hrôza. Čistý fraktálny strach zdanlivo vychádzajúci z jedného zdroja, no akonáhle si mozog daný zdroj racionalizoval, objavil sa iný zdroj. A akonáhle si mozog racionalizoval ten, vrátil sa opäť k pôvodnému zdroju strachu. Cyklická

panika nekončiacej hrôzy. Pre niekoho možno vtipné. V realite to ale bolo naozaj desivé.

Napriek príšerným skúsenostiam s preludmi, strachom a pani Vtákozobákovou, však bola noc z 35. na 36. marca o dosť lepšia ako tá minulá. Počasie bolo teplejšie a Fanatik bol unavenejší. Zaspal všetky snahy svojho tela o prerušované sny a trhané pohyby. Vyčerpané telo predsa len efektívnejšie regeneruje.

Nasledujúceho dňa bola o čosi menšia vlhkosť, no hmla a strach boli stále prítomné. Opakovali sa príšerné myšlienky, hrôzostrašné konšpirácie a paranoidné príšernosti. Opakovali sa podobizne, ktoré človeka prinucovali zostať v strehu. Šklebiaci sa ľudia, ľudia ukazujúci prstom, utekajúce postavy. Smejúce sa huby. Huby ceriace zuby a vyplazujúce jazyky. Postavy medzi ktorých očami i jazykmi nie je rozdiel. Postavy držiace rôzne predmety v rukách. Hmla a strach. Opakovali sa aj stretnutia s pani Vtákozobákovou. Konverzácie o "strieľaní revolverom do riti" a niekoľkominútové kričanie. Prenasledovanie. Našťastie však tohto dňa prišla pani Vtákozobáková iba štyrikrát. Alebo možno päťkrát. Nech len prišla koľkokrát chcela, oproti minulému dňu to bol oddych. Takmer ozdravný pobyt.

Večer však Fanatik videl druhú postavu. Bola veľmi zavalitá, približovala sa z diaľky a pohybovala sa veľmi pomaly, takže nebolo možné ju ihneď bližšie rozpoznať. Bol to veľmi zlovestný a chorý pohyb. Človek mal chuť utiecť, alebo sa brániť. Zakričať, či poprosiť o samotu, ak by v ňom nebol prítomný strach.

To bolo prvýkrát, čo sa Fanatikovi zjavil Krovinorez. Krovinorez, asi meter sedemdesiatpäť centimetrov vysoký šesťdesiatnik, s mohutnou bradou a gigantickým neforemným bachorom. Človek postihnutý skutočne morbídnou obezitou, plešatý, v ksichte vyprahnutý. Ovisnutý, bledý, s vpadnutými lícami a fialovou farbou okolo očí. Vyzeral ako niekto, koho postihujú mnohočetné upchaté cievy, ideálne aj obe koronárne artérie. Vyzeral, že sotva chodí a že sotva žije. Smrdel ako hnoj. Nikdy sa Fanatikovi nepredstavil, rovnako ako sa nepredstavil ani nikomu inému, no jeho meno bolo Krovinorez. Bolo to jasné a očividné. To meno vyplývalo zo všetkého, čím ten človek bol.

Možno sa Fanatikovi nikdy nepredstavila ani pani Vtákozobáková.

Delírium množiacich sa synov dreveného pekla, stuhnutých svalov na chrbte, bolestí a disociačných východísk z traumatických zážitkov vysmievania sa existenciálnym formám. Dlhé nosy a dlhé uši, také a onaké vlasy, či póza tela, ktorá sa zdá byť neforemnou hnusotou v očiach každého sebanespokojného posudzovateľa. Elektrický kŕč pri pohľade do zrkadla a akútna potreba zomrieť udusaná v disociácii,

ktorá sa nezdá byť ani smrťou a ani životom. Známy pocit žalúdka na vode, ktorý sa dostaví vždy, keď človek skonzumuje nejakú sračku a ktorý kompletne rozdrví čo i len tú najúprimnejšiu radosť, ktorá dokáže okoreniť nervovú sústavu. Peklo o pekle peklu. Supervízor pod supervíziou a kŕčovité bodanie a oháňanie sa niečím, čo sa schováva za výhodnú improvizáciu. Tlačidlo pre reštart, stláčané znovu a znovu, vedúce ku kompletnej nepoužiteľnosti celého systému. Peklo o pekle peklu.

"Pani Vtákozobáková má pravdu!" vyštekol na Fanatika Krovinorez. Keď rozprával, bolo počuť, že má upchatý nos. Smrdel pritom ešte väčšmi, naviac aj chrochtal a posmrkával, až z neho mal človek chuť pozvracať sa.

"Prepáčte?" začudovane sa spýtal Fanatik roztraseným hlasom. Bol dosť vystrašený, no nechcel to dať na sebe poznať. Podarilo sa mu mať dôrazný hlas, no jeho roztrasenosti sa žiaľ nevyhol.

"Pani Vtákozobáková má pravdu o strieľaní do riti a o revolveroch. Ale pani Vtákozobáková je iba jej pseudonym. Jeden z jej pseudonymov. Hovoria jej aj pani Nosovtáková, pani Nosohltanová, pani Oligosacharidová a podobne," rozbehol sa Krovinorez a vyprskol sliny a sopeľ, "a to je všetko úplne jedno."

Fanatik ho pozorne sledoval, no trochu ustúpil, aby ho nepokropili všetky možné a nemožné vystrekujúce kvapaliny z Krovinorezovho tela. A aby bol ďalej od príšerného smradu hnoja. A aby bol v bezpečí pred človekom, ktorý môže byť potenciálne nevyspytateľný.

"Jej pravé meno, keď tak," s hlbokým zachrochtaním sa nadýchol Krovinorez, "je pani Krovinorezová. A je to moja žena! Pani Krovinorezová má pravdu o revolveroch a ritiach, ako som už povedal, ale jej úmyslom je ti ublížiť. Pani Krovinorezová sa ti hlavou premáva ako nejaké pojebaté kamióny po diaľnici. A robí to každému. Len nie všetci ju volajú pani Krovinorezová," začal s vulgárnou mluvou obézny smradľavý chlap, "lebo tým, že ju pomenujú ju od seba oddelia. Krovinorezová je tvoj mozog. Je to tvoj mozog, Fanatik."

Fanatik si odkašľal do zápästia a okamžite sa pozrel Krovinorezovi priamo do tváre, aby nevzbudzoval dojem niekoho, kto sa nudí a kto nie je ochotný venovať človeku chvíľku pozornosti. Odkašľanie mu vtedy prišlo skoro tak zahanbujúce, ako zívanie.

Krovinorez si odpľul a vyceril pritom svoje riedke hnedožlté zuby. Párkrát si zachrochtal a zasmrkal a hneď potom spustil: "Ja som revolver a všetci z lesa majú revolvery! Preto si tu a nechceš si to priznať!" kričal Krovinorez ako prasa, až to chvíľu vyzeralo, že to jeho srdce nezvládne a každú chvíľu sa zastaví. "A pani

Krovinorezová, alebo teda pardon. Moja žena! Moja žena neexistuje. Ja som si ju vymyslel. Tak ako si si aj ty vymyslel všetky ostatné ženy z lesa! Tak ako si si vymyslel aj pani Nosovtákovú, pani Nosohltanovú, pani Oligosacharidovú a všelijaké iné kurvy! Alebo nevymyslel!? Ja neviem, veď je to vlastne úplne všetko jedno…"

Krovinorez zrazu stál hneď vedľa Fanatika a v ruke držal mohutný poniklovaný revolver. Fanatik na sebe nemal ošatenie a bol celkom nahý.

"Ja ťa zabijem!" zajačal Krovinorez. Fanatik stuhol hrôzou a chcel v sebe pozbierať nejaké zvyšné sily aby sa mohol dať na útek, no Krovinorez mu v tom zabránil tým, že ho chytil za predlaktie. Drvil ho mohutnou tlstou chlpatou prackou, zmodranou príšerným prekrvením. Smrad hnoja bol vtedy neznesiteľný ešte viac, ako Krovinorezove intenzívne zovretie.

Krovinorez chytil Fanatika okolo rebier a oprel si ho chrbtom o svoje nechutne obézne brucho. Fanatikovo dýchanie sa zrýchlilo takým spôsobom, až očakával, že o chvíľu omdlie. Krovinorez zobral revolver a celú jeho desaťpalcovú hlaveň mu v priebehu sekundy strčil do análneho otvoru.

"Haaaaaaaaaaaaaaaaaa!"

Fanatik vykríkol nepredstaviteľným hlasovým prejavom. Hlbokým vzdychom, ktorý chcel byť škrekľavým výkrikom von, no stal sa z neho nádych dovnútra. Bol to výkrik bytosti, ktorá sa v ukrutnej bolesti a zúfalstve prepadávala do samej seba. Singularita utrpenia rozpúšťajúca pocit akejkoľvek celistvosti.

Krovinorez vystrelil.

Mľaskajúce ústa plné fekálií! Hovná, krv a tuk! Ládujúce sa krysy a nutkania na výrobu kopcovitých náhrdelníkov zavesených na omočených pisoároch a posratých hajzloch. Ozrutné kopytá oblúd, ochlístané obrusy a vybité zuby. A malý školák, ktorý pri spomienke na ľadového medveďa kričí "Aaaaaaaaaaaaaaaaaa kurva!" počas toho, ako si odhrýza zo zvlhnutej bagety natretej starou majonézou. A kolonoskopia vykonávaná dildom! Špeciálnym dildom, ktoré bionicko-teleskopicky preniká črevami ako sprchová hadica! A v jeho vnútri sa nachádza podtlakový vysávač, ktorý vysáva hovná a taktiež vrtuľa, ktorá hovná rozsekáva. A nič iné, ako hovno v hajzli, ktoré hrá na klarinet orientálne melódie!

Fanatik sa zobudil u seba doma v prepotenej a pomočenej posteli. V Cintoríne.

Okamžite vstal, odišiel z domu a utekal naspäť do lesov. Mohlo byť tak pár minút po polnoci. Bol to našťastie čas, kedy už v uliciach Cintorína neboli žiadne kontroly. Žiadni úradníci, žiadni policisti a žiadne pečiatky. Všetci počítali s tým, že

ľudia sa neopovážia vychádzať. Že sú vtrhnutí do deja. Obkľúčení svojimi myšlienkami vo vlastných príbytkoch.

A práve vtrhnutosť do deja a obkľúčenosť vlastnými myšlienkami – dôvera Starostovského úradu v samého seba – bola tým jediným, čo Fanatikovi umožnilo nerušene opustiť priestory Cintorína a opäť vôjsť do lesa. Asi hodinu po zobudení už bol preč, zanechávajúc za sebou celé mesto žijúce si svojím životom v jemnom hmlistom opare noci. V smrade Cintorína, ktorý doliehal až na samotné okrajové časti mesta a ktorý pripomínal niečo medzi smradom kvaseného ovocia a smradom moču. V smrade, ktorý je možné cítiť na zatuchnutých neudržiavaných staniciach vlakov, v ktorých sa usídľujú bezdomovci a močia po stenách, alebo iba udržiavajú charakteristický zápach v miestnostiach svojou prítomnosťou. Svojimi pomočenými šatami, z ktorých sála kyslý zápach starého zoxidovaného moču.

V momente, keď videl svoj odraz v začiernených sklách áut a dverí, necítil nič iné než prudkú hrôzu, ktorá hrýzla jeho útroby extrémne agresívnym spôsobom. Hrýzla extrémne hlboko, až kamsi do beznádejne nekončiacej singularity zúfalstva.

Cintorín mu vôbec nechýbal. Aj keď, pozorovať ho pod rúškom klimatizačnej pary malo niečo do seba. Trocha romantiky. Trocha nostalgie. Nostalgia je predsa zvláštny fenomén. Fanatik ho rád využíval, pretože mu vždy pripomínal to, ako nemá veci pod kontrolou. Nostalgia bola skoro ako pani Vtákozobáková. Náhodne sa objavovala na náhodných miestach v náhodných časoch. Ale aspoň nebola tak príšerne desivá. Väčšinou.

35. marca večer čítal Turista noviny.

Klimatizácia zabila ďalších 29 ľudí! Štyria Cintorínčania umreli od hladu, siedmi od dehydratácie a osemnásť ich umrelo v dôsledku psychických ochorení. Klimatizácia zabíja!

Sadol si do kresla pokrytého chlpatou červenou dekou a napil sa starej instantnej kávy zaliatej komerčným mliekom, jednou lyžičkou slnečnicového oleja a zasypanej siedmimi lyžičkami repného cukru.

Tieto dni boli naozaj zvláštne. Nie tak zvláštne, ako zvyknú byť zvláštne typické zvláštne dni. Boli zvláštne takým spôsobom, akým môže byť zvláštna ozvláštňujúca masová vražda civilistov v základnej škole počas zvláštnych dní práve prebiehajúcej nečakanej krvavej vojny. Krvavej vojny, čiernej labute, ktorá si dovolila trošku ozvláštniť repetitívnosť nečakaných udalostí vyskytujúcich sa v repetitívnosti očakávaných udalostí.

Od 33. marca boli mimo iného v Cintoríne zavedené Domové Pasy. Preukazy s menom, dátumom narodenia a s rodným číslom, ktoré dostal každý obyvateľ Cintorína na prídel od Starostovského úradu. Keďže platil zákaz vychádzania, dovnútra domov chodili náhodné kontroly policistov, ktoré mali za cieľ zistiť, či sú občania naozaj doma. A ak boli, do Domového Pasu policisti vložili oficiálnu pečiatku Starostovského úradu.

Starosta dokonca vyhlásil tombolu, aby motivoval občanov Cintorína zostať doma – po skončení klimatizačnej krízy sa vyžrebuje päťsto majiteľov Domového Pasu, ktorí dostanú poukážku na doručenie desiatich kilogramov linolea priamo k nim domov.

Obrovský problém s organizáciou Domových Pasov bol samozrejme jasne viditeľný vždy, akonáhle chceli občania opustiť priestory svojich príbytkov. A to bolo predovšetkým vtedy, ak si chceli kúpiť základné potraviny nevyhnutné k prežitiu. Každá takáto akcia musela byť nahlásená Starostovskému úradu, pričom privolaná policajná hliadka mala opečiatkovať Domový Pas každého návštevníka obchodu priamo pred obchodom, aby bola oficiálne verifikovaná pravosť dôvodu jeho návštevy. Keďže bolo prakticky nemožné stihnúť zorganizovať takýto systém pri celom počte obyvateľov Cintorína, občania sa radšej dobrovoľne stávali policistami, ktorí žiadne Domové Pasy a ani pečiatky nepotrebovali, alebo jednoducho trpeli hladom v izolácii. Boli to ťažké časy plné irónie, utrpenia ňou spôsobeným, ako aj ignorácie a utrpenia ňou spôsobeným. Ťažké a veľmi zvláštne časy, ktoré sa pomaly ale isto stávali rutinou. Stávali sa nafukujúcim sa mémom; zovšedniavajúcou čiernou labuťou a efektami ňou spôsobenými. Príšerné a totálne vyrušenie schopnosti získavať prístup. Bol to zločin. A absolútna nesloboda.

Ráno 28. októbra Surfista hladkal svoju mačku u seba doma na izbe. Mačku položenú na koberci vybavenom množstvom ornamentálnych vzorov, farieb a rozličných geometrických prevedení. Žijúce aranžmá postsyntetickej chvíľky zdanlivej nesamoty. Bolo to vo štvrti Letovisko, na najvyššom poschodí obrovského, štyri poschodia vysokého domu s mramorovými múrmi, antickými stĺpmi a desaťmetrovými oknami, s mohutnou kupolou na priečelí. Všade fontány, palmy, červené koberce a historické obrazy. Baroková výzdoba v minimalistickom jednofarebnom prevedení bieleho mramoru. Obytná i pracovná budova, peak gýču a nevkusu existenciálnej pompéznosti. Surfista tam hladkal svoju bezmennú, čiernobielu mačku. Klasickú domácu mačku, akurát s trochu atypicky pretiahnutým

telom a osrsteným chvostom. Mačka vtedy žrala plnú misku listov a značne si svoj denný prídel potravy vychutnávala. Vydávala pritom veľmi vtipný mľaskavý zvuk, pripomínajúci až ľudské "mňammňammňammňam". Mačky to tak robievajú, keď si niečo veľmi vychutnávajú a je veľmi zábavné to pozorovať a počúvať. Ale čo už nikto nevedel, bolo to, aké strašné zvuky Surfistova mačka vydávala, keď žiadne listy nedostala. Ak nedostala svoju dennú dávku. Svoj centrálne určený prídel. Boli to strašné, príšerné a nepredstaviteľné zvuky. Kombinácia intenzívneho detského plaču v hermeticky uzavretej miestnosti a rozmeroch jedného kubického metra; ďalej štekotu tisícok hysterických pomoranských špicov, ktorí vidia slobodného psa bez vôdzky; niekoľkých načančaných babizieň, ktoré svojimi dlhými načerveno nalakovanými nechtami škriabu na tabuľu a explózii stoviek žiab, ktoré sú zašliapnuté ťažkými topánkami nepozorných turistov prechádzajúcich cez mokraď. Až tak veľmi zlé to bolo. K situácii kedy by pre mačku nezostali žiadne listy však dochádzalo len veľmi vzácne. Surfista si ale úmyselne vyberal dni, kedy nechával svojho čiernobieleho miláčika pôstovať. Robil to možno preto, že bol sám akýmsi perverzným akustickým masochistom, ktorého sexuálne vzrušovalo týranie svojich vlastných ušných bubienkov, no svoju úchylku pritom stále udržoval na podivuhodne hlboko podvedomej úrovni – na úrovni, ktorá nebola ani tak sexuálna, ako skôr existenciálne trénujúca. Nikdy sa pri tom samého seba nedotýkal – skôr mu to pomáhalo sa sústrediť. A tým jediným, kto mal z otravného mačacieho škreku orgazmus, bol Surfistov mozog – separovaný od celého zvyšku tela. Dostával pri tom impulzy príjemnej elektrizujúcej triašky, podobne ako keď jeho telesný nositeľ škriabal zhrubnutými mozoľnatými bruškami prstov na hrdzavý príbor, či hrdzavé konvice. Boli to extatické návaly, ale návaly usmerniteľné do tvorenia čohokoľvek, čo sa tvoriť dá. Zvyšovali výskyt vlastnosti, ktorej sa jazykom bežných ľudí hovorí "produktivita".

Surfista sa napil dvojdecilitrového pohára plného vody, zobral si so sebou kľúče od Nárazníka a otvoril okno, aby mohla mačka vyjsť von. Vyjsť von a loviť niečo iné než listy. Alebo sa iba tak prechádzať a vychutnávať si atmosféru Cintorína podobne ako to robil Surfista, keď sa vozil v Nárazníku. Užívanie si samoty, tiché pozorovanie okolia. Príroda, rozbité chodníky, rozpadnuté budovy, obloha a svieže nádychy užívania si riadenia vlastných pohybov. A hlavne, žiadni policisti, žiadne Domové Pasy a žiadne pečiatky. Žiadne umieranie hladom, smädom a nedobrovoľnou psychologickou izoláciou.

Nárazník sa napriek svojim značným rozmerom veľmi dobre šoféroval. Príjemne odhlučnený interiér, vôňa novoty a úžasný kožený volant, ktorý človeka priam nútil, aby ho zmačkol z celej sily. Auto bolo detským fetišom každého autíčkara, kombinácia moderného pompézneho luxusu a elegancie klasických áut z 30. rokov 20. storočia. Kus umenia na kolesách, príjemný k jazdeniu, no nepraktický na používanie.

Surfista akurát prechádzal okolo materskej škôlky v Linoleovej štvrti.

Ách, materská škôlka! Nie je snáď ani možné, koľko morbídností sa tam stalo!

Škôlky boli vždy z princípu hnusné miesta, rovnako ako školy, nemocnice a úrady. Ale táto škôlka v Linoleovej štvrti zo všetkého hnusu vynikala. Nebolo ničím neznámym, že učiteľky, alebo presnejšie – vychovávateľky, zatvárali deti na záchodoch aby ich tam mohli bičovať. V marci tohto roku bolo zasa dieťa, ktoré trpelo hnačkami a ktorému sa stala menšia defekačná "nehoda" počas spánku, vyhodené učiteľkou cez zavreté okno. Dieťaťu bolo ešte predtým vulgárne vynadené do "posratých kuriev" i mnohých iných hanlivých kombinácií prídavných a podstatných mien. Dieťa samozrejme pád z okna a ani dorezanie sklenenými črepmi neprežilo a bolo na mieste mŕtve.

V jedálni škôlky sú zasa všetky deti nútené jesť pšeničné kaše a okoralé mlieka bez ohľadu na to, v akom stupni rozkladu sa daná napodobenina jedla nachádzala a či vôbec bola alebo nebola plesnivá. V máji jedno dieťa odmietlo vypiť mlieko, následkom čoho mu jedna z učiteliek obratom vrazila nôž do ruky takou silou, že mu ju pripichla o drevený jedálenský stôl. Dva týždne na to sa zasa jedno dieťa po vypití starého okoralého mlieka s kožkou pozvracalo pod stôl. Akonáhle to zaregistrovala kuchárka materskej škôlky, jednému z prísediacich detí uhasila zapálenú cigaretu o oko a čiastočne ho tak pripravila o zrak. Dieťa, ktoré sa pozvracalo, kuchárka treskla panvicou po hlave toľkokrát, až mu rozdrvila lebku a rozmačkala mozog na kašu. Dieťa pochopiteľne zomrelo.

Akoby toho nebolo dosť, jedno dieťa spáchalo pred niekoľkými rokmi v materskej škôlke samovraždu tým, že si na záchode vrazilo obe čepele dvadsaťpäťcentimetrových nožníc do očí, čím prenikli až do jeho mozgu a ihneď ho usmrtili. Akonáhle telo dieťaťa našli učiteľky, o jeho smrti informovali rodičov hneď po tom, čo si priamo na záchodoch zapálili cigarety a detské telo vyhodili z okna budovy rovno do veľkokapacitného kontajnera.

Ach, materské škôlky. Surfista šliapol na plyn a uchopil biely kožený volant Nárazníka ešte silnejšie. Kto vie, čo práve v tejto chvíli robila jeho mačka.

Surfistu v tej dobe sprevádzali pravidelne sa opakujúce sny. Prazvláštne sny, v ktorých sa sťahoval do nových domov. Alebo lepšie povedané, do nových domov, ktoré mali byť jeho domovmi. Do akejsi prímorskej utópie s tradične stredomorskou architektúrou, pričom domy do ktorých sa Surfista sťahoval, boli od tejto architektúry značne odlíšiteľné. Boli futuristické a moderné, no po čase ich interiér začal nadobúdať podobu daných klasických stredomorských tehlových polozrúcanín s roztomilými okenicami, vysokými klenbami a skromným nábytkom, ktorý väčšinou pozostával z malého bledomodrého stolíka v kuchyni a z ešte menšieho bieleho stolíka pri vchodových dverách.

Jedným z hlavných rysov tejto architektúry bola jej prispôsobenosť teplej a suchej klíme. To sa prejavovalo v používaní otvorených priestorov, veľkých okien a terás, ktoré umožňovali prúdenie vzduchu a svetla.

Ďalším typickým prvkom tejto architektúry boli kryté nádvoria, ktoré poskytovali tieň a ochranu pred slnkom, a tiež často slúžili ako centrum rodinného života. Tiež často sa používali aj dlažby a obklady, ako aj farebné omietky na vonkajších stenách budov.

Tieto domy zahŕňali krásne a komplikované geometrické vzory na fasádach, rozsiahle používanie kamenných a drevených prvkov a využívanie vodných prvkov, ako sú fontány a vodotrysky.

Bolo to neprirodzené a šialené, no zároveň príjemne nostalgické, plné šťastia a naplňujúce. Sen s architektúrou a krajinou, asociovaný spomienkami, ktoré sa v spánku rady opakujú, pretože sa chcú zachovať. Boja sa smrti akonáhle ich nositelia cítia, že prichádza smrť.

Mimochodom, presne takto vznikajú pocity "predvídania budúcnosti", či takzvaného *Déjà vu*. Nie je to nič iné, než hlúposti, ktoré sa o seba boja a snažia sa zúfalo naparazitovať v hlave ešte predtým ako skapú s celým systémom. Bežne sa o tom nehovorí, pretože samotní ľudia sa takýchto rečí boja, keďže za smrť považujú iba to, keď ich telíčko skončí v rakve. O nejakej smrti preto nechcú ani počuť.

KVANTITATÍVNA ŽATVA V. a VI.

V.

23. februára si Dormanitrivanius cez okno vlastného domu všimol svojich susedov; ktorí samých seba súhrnne nazývali „Skoppeyovci“; popri tom, ako lopatami odhŕňali sneh. Bolo možné vidieť, že žena odhŕňala sneh postojačky vo vzdialenosti približne tridsať metrov od jej domu, pričom jej muž odhŕňal sneh sediac na vozíku hneď pri domových vchodových dverách.

Je vhodné zmieniť, že Dormanitrivanius si pamätal iba časy, keď onen muž chodil po vlastných nohách – sedieť na vozíku ho totiž videl prvý raz.

Susedia ho v konečnom dôsledku zaujali natoľko, až sa rozhodol vyjsť von, aby ich mohol pozorovať z väčšej blízkosti.

Otvoril vchodové dvere od svojho domu. Jeho senzor v tej chvíli ukazoval tieto údaje:

23. február

10:23

-19.1591 °C

2 609.9098 m n. m.

Zoskočil po pár schodíkoch a takmer spadol, keď stúpil na zem, pretože očakával, že sa do snehu zaborí. Snehová pokrývka bola ale extrémne tuhá a jeho nohy do nej s chrupnutím vnikli maximálne tak po členky.

Keď už stál asi päť metrov od Skoppeyovcov a uvažoval nad tým, že ich pozdraví, žena sa naňho zrazu otočila a pozdravila ho ako prvá.

(Volala sa Phleema. Bola to asi meter osemdesiat vysoká žena s hustými červenými kučeravými vlasmi a s miernou nadváhou, aktuálne oblečená v hrubom hnedom kabáte s čiernymi, blízkovýchodne pôsobiacimi ornamentami.)

Nebolo možné určiť, či sa ona postava z knihy volala "Phleema", ale nejak tak to slovo vyslovila ona, keď mu tú knihu čítala. Čo sa dá robiť.

„Môžem vám prosím niečo povedať?" spýtala sa, akonáhle ho spozorovala.

„Samozrejme," odpovedal jej, pričom zo seba toto slovo vypustil iba na základe akéhosi podvedomého odpoveďového reflexu na podnet zdvorilej otázky, a nie na základe toho, že bol skutočne presvedčený o svojej rozhodnutosti vypočuť si čokoľvek, čo mu Phleema povie.

„Viete, my s manželom teraz chodíme do *Spoločenstva adorantov Lesnej trúby*," pokračovala, pričom v jej hlase bola cítiteľná miera istoty a sebavedomia, „kde ostatných vzdelávame také veci, s ktorými bežne neprídu do kontaktu. Napríklad, že ak deťom, ktoré sa narodia mŕtve, narastú rohy, tak následne obživnú a vo veku približne desiatich rokov budú umierať zaživa, pretože sa im budú deformovať kosti a svaly – budú im napúchať a bujnieť tkanivá..."

(Spoločenstvo adorantov Lesnej trúby bola inmarská organizácia tvorená Kogniciánmi, ktorí sa zaoberali vytváraním čo najväčšieho množstva ľubovoľných ilúzií a úmyselne nesprávne vyhodnotených prvkov reality, ktoré sa snažili sprostredkovať čo najväčšiemu množstvu ľudí takým spôsobom, aby im oni ľudia čo najrýchlejšie uverili.

Členovia Spoločenstva adorantov Lesnej trúby sa mimo iné vyznačovali tým, že počas svojich interpersonálnych konferencií, z dôvodu zvýšeného utajenia, prenášali svoje vlastné vedomie do tiel lesných zvierat – hlavne líšok, vlkov, medveďov, jazvecov, jeleňov, rysov a zajacov – a stretávali sa tak v tamojších lesoch.)

„Smiem sa spýtať, čo sa stalo s Kothgoolom? Z akého dôvodu je na vozíku?" opýtal sa Dormanitrivanius úmyselne prerušujúc Phleemin monológ, pretože sa mu ho už nechcelo počúvať.

(Kothgool bol Phleemin manžel, asi cez dva metre vysoký statný chlap s holou hlavou a krátkym porastom okolo úst, aktuálne oblečený v hrubom čiernom kabáte.)

„Choďte sa ho na to spýtať sám, veľmi rád totiž rozpráva o tom, ako sa stal chôdze nesúcim," odpovedala mu.

On si jej radu patrične vypočul, prišiel za Kothgoolom (pričom sa spolu vzájomne pozdravili) a ešte predtým, než sa chcel na príčinu jeho ochrnutia opýtať sám, spoza jeho chrbta vyšla Phleema so slovami adresovanými priamo pre svojho manžela:

„Povedz mu to, prosím."

Hneď po tom, čo vyslovila svoj odkaz, vybehla po schodoch na verandu a spolu so svojou lopatou na sneh zmizla v dome, zanechávajúc Kothgoola s Dormanitrivaniom osamote. Práve Kothgool na jej požiadavku pred Dormanitrivaniom spustil:

„Zažil som totiž veľmi zvláštnu príhodu. Na prechádzke so psom na mňa vykríkol nejaký človek z vlastného dvora a spýtal sa ma, či by môj pes nemohol jesť knedle. Ja som mu odpovedal, že ten lepok v nich mu určite neurobí dobre. On odpovedal, že mu ich chcel dať nasledujúceho dňa na obed, na čo som mu odporučil, aby si tie knedle nechal zajtra na obed pre seba. Naša konverzácia zdanlivo skončila, keď ten muž zrazu o pár sekúnd vybehol zo svojho dvora s plnou náručou knediel a kričal, že nám ich musí za každú cenu dať. Ja som mu na to povedal, že ak si to praje, tak mu môžem tie knedle vyhodiť do najbližšieho kontajnera, pretože ja a môj pes ich za žiadnych okolností jesť nebudeme. Následne, pravdepodobne v reakcii na moju odpoveď, muž hodil všetky knedle na zem, vytiahol brokový revolver a zastrelil môjho psa. Následne strelil mňa a aj samého seba. On bol strelený do hlavy a preto zomrel, no ja som iba ochrnul. Bolo to ako keď sa vám sníva o tom, že sedíte v miestnosti so zavretými očami v úplnom kľude a počujete niekde za sebou bzučať muchu. Keď v tom zrazu, počujete obrovské mocné čeľuste s ostrými chelicerami, ktoré zaklapnú a onu muchu zožerú. Čeľuste niečoho, čomu nemôžete uveriť, že s vami zdieľa priestor v jednej miestnosti. A vy iba cítite obrovské zdesenie."

Akonáhle to Kothgool dopovedal a Dormanitrivanius mu chcel na jeho prednes odpovedať slovom „zaujímavé", prípadne „impozantné", tak z dverí vyšla Phleema, tentokrát už bez lopaty na sneh, a pribehla z verandy po drevených schodoch k Dormanitrivaniovi.

„Poznáte pani Darmarisovú?“ spýtala sa ho. Dormanitrivanius chvíľu premýšľal, či mu to meno niečo hovorí, ale k ničomu sa nedopracoval.

„Nie,“ odpovedal, „popravde ani nie."

„Je to dôležité,“ bleskovo zareagovala Phleema, „pretože samozrejmosťou musí byť, že ste o nej nepočul. Je to totiž fiktívna žena, o ktorej v *Spoločenstve adorantov Lesnej trúby* vzdelávame ostatných takým spôsobom, ako keby bola skutočná. Vraj je to totiž žena z dolnej časti dediny. Jej oči opuchli a počas spánku jej vytiekli. Prebudila sa na strašnú bolesť a musela si podrezať hrdlo,“ zhlboka sa nadýchla a pokračovala, „keď to videl jej manžel, Uerfyrros, rovno sa obesil na ostnatom drôte v stajni.“

Dormanitrivanius sa obom z nich poďakoval a s úprimným úsmevom na tvári im odkázal, že si ich veľmi rád vypočul. Hneď potom sa rozbehol po zľadovatelej zasneženej cestičke smerom k Námestiu Krížov a námatkovo za sebou skontroloval dvojicu Skoppeyovcov, ktorí sa medzi sebou v tom čase rozprávali v blízkosti domovej verandy.

(Mimo to, že Skoppeyovci boli Kogniciánmi v Spoločenstve adorantov Lesnej trúby, tak patrili aj k takzvaným „ko'khaliánom“.

Ko'khaliáni sú v tradičnej inmarskej kultúre sexuálne komunity, ktorých členovia žijú v partnersky monogamnom zväzku, ale svoje vedomie transformujú do iných tiel kvôli dosiahnutiu vlastného sexuálneho vzrušenia – na margo ich mnohočetných parafílií. A robia to tak s telami vlastnými, ale aj s telami úplne inými; zväčša syntetickými a antropomorfne-zvieracími, prípadne groteskne deformovanými.

Ko'khaliánstvo bolo pre Skoppeyovcov obzvlášť výhodné, nakoľko sa mu mohli vystavovať vždy, keď si počas svojich interpersonálnych konferencií, v Spoločenstve adorantov Lesnej trúby, z dôvodu zvýšeného utajenia, prenášali svoje vlastné vedomie do tiel lesných zvierat – hlavne líšok, vlkov, medveďov, jazvecov, jeleňov, rysov a zajacov – a stretávali sa tak v tamojších lesoch.)

Spomínala niečo aj o Dome Arranyiovcov, alebo o niečom podobnom. Nebolo možné presne určiť, ako sa “Arranyiovci” naozaj volali. Jej chrapľavý hlas zanikal v čase a ďaleko prenikavejším než jej hlas boli jej nalakované prefajčené nechty.

Dom Arranyiovcov sa nachádzal približne 200 metrov od Námestia Krížov. Keď okolo neho Dormanitrivanius prechádzal, kričiace davy tisícok ľudí tu boli tak intenzívne počuteľné, že by v týchto miestach už nebola možná ani bežná konverzácia medzi dvoma jej účastníkmi. Aj napriek značnému akustickému ruchu si tu veľmi živo spomenul na svojho priateľa Ymysa, ktorý mu exaktne na tomto istom mieste, pri dome Arranyiovcov, pred dvoma rokmi prezradil, že by chcel ukončiť svoj život tak, aby ho mohol Dormanitrivanius zhodiť zo stromu na zamrznutú hladinu jazera. Spomenul si aj na to, keď mu pri tom hovoril, že jeho „smrť nebude asistovanou samovraždou, ale iba prenosom v priestore…“

Haudena v týchto chvíľach stál na pódiu, na drevenej vyvýšenej platforme uprostred Námestia Krížov, vychutnávajúc si aktuálny priebeh spoločenskej udalosti, ktorú sám zorganizoval. Ako vždy, mal na sebe svoj kvetinový kabát, pásikavú košeľu a rozvetvenú čelenku Keteliini, ktorú Šamani tradične nosili preto, aby si ňou chránili uši pred mrazom. Stovky, možno až tisícky dedinčanov okolo neho kričali a skandovali.

(Spoločenská udalosť, ktorú Haudena na týchto miestach organizoval, sa nazývala „Penetrácia Lusitánie“.

Penetrácia Lusitánie bola v tradičnej inmarskej kultúre hromadnou konferenciou obyvateľov tamojších dedín, ktorí si prišli vypočuť monologický prednes Šamana, ktorý celú udalosť zorganizoval iba preto, aby im onen monologický prednes mohol predniesť.)

Vo chvíli, keď sa na okraji davu objavil Dormanitrivanius, Haudena na pódium vytiahol akési látkové vrece, z ktorého do publika rozdával; alebo presnejšie, vyhadzoval; pozvánky na takzvanú „Imortalizáciu“ – slávnosť, ktorá sa údajne mala konať dvadsiateho piateho februára o dvadsiatejtretej hodine a tridsiatej minúte v Lo-Videovom chráme, na Námestí Krížov.

(Lo-Videus bol trinchkeldtský Ekesílius, ktorý pôsobil vo vlastnom chráme nesúcom jeho meno – tak, ako každý iný Ekesílius.)

Dormanitrivanius si ešte premeriaval celú situáciu očami. Všimol si, že v dave ľudí bolo možné vidieť aj iné entity, než ľudí ako takých – jestvovali tam totiž rozličné antropomorfistické zvieratá, modifikované živočíšne druhy a všelijaké vizuálne veľmi

ťažko identifikovateľné organizmy – všetko do jedného to boli buď Ko'khaliáni, alebo členovia *Spoločenstva adorantov Lesnej trúby*.

Pozrel sa na svoj senzor. Ten ukazoval tieto údaje:

23. február

12:01

-19.0641 °C

2 532.0050 m n. m.

Vedľa seba, vo vzdialenosti asi tak piatich metrov, spozoroval jedného muža s krátkymi vlasmi a dôkladne oholeným porastom okolo úst, ktorý sa prechádzal počas toho, ako v náručí niesol odtrhnutú kravskú hlavu, ktorá bola tak čerstvá, že krv na jej krčnom kýpti ešte nestihla zoxidovať. Svoje kroky zastavil až pri staršom mužovi; s plešinkou, so snehobielymi vlasmi, po pás dlhými, a rovnako dlhou, jemne našedivelou bradou; ktorému začal uprene hľadieť do očí. Pri bližšom pohľade Dormanitrivanius zistil, že oným starším mužom s plešinkou nebol nikto iný, ako Ikwaren.

(Ikwaren bol v Trinchkeldte povestný ako takzvaný „úplatný prevádzač".

Každý, kto úplatnému prevádzačovi zaplatil v hodnote päťstogramovej tehličky z dvadsaťštyrikarátového zlata, bol prevádzačom zavezený na miesto, na ktorom so stopercentnou pravdepodobnosťou zomrel. Práve preto mu aj bolo v podobe päťstogramovej tehličky z dvadsaťštyrikarátového zlata platené iba tými, ktorí mali o jeho služby vážny záujem.)

Mladší muž mu do očí hľadel asi desať sekúnd a potom onu kravskú hlavu oboma rukami vztýčil ponad vlastnú hlavu, čím si nepochybne vynútil okolitú pozornosť členov davu nachádzajúcich sa v jeho bezprostrednej blízkosti. V jeho pohľade bolo vidieť neskrývanú emotivitu a odhodlanie.

(Ak jeden muž vztýčil odtrhnutú kravskú hlavu pred druhým mužom, tak tým podľa inmarských kultúrnych tradícií symbolizoval to, že má sex so ženou druhého muža bez toho, aby o tom druhý muž vedel.)

Ikwaren okamžite vytasil brokový revolver umiestnený na vlastnom predkolení a mladšieho muža zastrelil tromi ranami, pričom ho okamžite usmrtil. Zároveň omylom zasiahol aj kravskú hlavu.

Akonáhle mužovo telo spadlo na zem, prihrnuli sa k nemu desiatky zvedavých členov davu nachádzajúcich sa v jeho bezprostrednej blízkosti. Niektorí z nich sa po skontrolovaní neživého tela rozbehli za Ikwarenom, aby mu zagratulovali.

Ten sa krátko po masovej gratulácii dal do reči s jednou ženou, ktorá vyzerala, akoby prežívala nejaký druh psychotického záchvatu, pričom jej vizuál a prejav vytváral pre Dormanitrivania ukážkový koncept človeka, ktorého on považoval za archetypálneho príslušníka *Spoločenstva adorantov Lesnej trúby*.

„Je to moja chyba," spustil Ikwaren, „odmietol som svojej žene variť, aby nemohla porovnávať môj kulinársky výkon s kulinárskym výkonom iných. Odmietol som sa so svojou ženou rozprávať, aby farbu môjho hlasu nemohla porovnávať s farbou hlasu iných. Ale akonáhle som odmietol mať so svojou ženou sex, aby nemohla môj sexuálny výkon porovnávať so sexuálnym výkonom iných, asi som v nej vyvolal potrebu po funkčnej substitúcii. Taký som ja hlúpy," vydýchol si Ikwaren.

„Jasné, rozumiem," odpovedala mu žena.

Ikwaren ďalej pokračoval:

„Teraz môžem urobiť jedine to, že dám svojej žene živú hus."

(Muž podľa inmarských tradícií daroval svojej žene živú hus vtedy, keď zastrelil toho, kto pred ním vztýčil odtrhnutú kravskú hlavu.

Hus v takomto prípade predstavovala metaforu – posledným jedlom husi pred tým, než bola hus zabitá a skonzumovaná, boli podľa inmarských tradícií semená slnečníc. Rovnako tak podľa inmarských tradícií ponúkol svojej nevernej žene semená slnečníc aj jej muž tesne predtým, než ju zabil a skonzumoval jej mäso.)

Dormanitrivanius ich už prestal počúvať a vzdialil sa, pretože ho zaujala konverzácia dvoch mužov, ktorí sa zdržovali v blízkosti mŕtveho tela človeka, ktorý ešte pred pár minútami vztyčoval pred Ikwarenom odtrhnutú kravskú hlavu. Jeden z

nich bol navyše zaujímavý svojím atypickým vzhľadom – na tvári sa mu vynímali dlhé fúzy, ktoré mal starostlivo zatočené dohora, kvôli čomu sa ich špičky takmer dotýkali jeho očí.

„Stala sa mi včera zaujímavá vec," spustil ten z nich, ktorý fúzy nemal. Ten fúzatý ho pozorne počúval. „Zastrelil som totiž ďalšieho človeka, ktorý robil do snehu stopy s odtrhnutými psími nohami. No nie je to úžasné?"

(Vytváranie stôp pomocou odtrhnutých psích nôh, či už do snehu, alebo do blata, bolo v Inmárii považované za jeden z najčastejších, a zároveň najzávažnejších zločinov.

Psími stopami si totiž zlodeji označovali miesta vstupu do najmenej zabezpečených a najľahšie vykradnuteľných domov a pozemkov.

Robili to vždy počas obdobia, kedy do osídlených oblastí inmarských dedín migrovali jelene kvôli nedostatku potravy. Zaujímavosťou je, že presne z toho dôvodu má inmarčina rovnaké slovo pre „jeleňa" a aj pre „odtrhnutú psiu nohu".)

Fúzatý muž sa naňho iba usmial a vyzeral, že na jeho správu ani nemá v úmysle odpovedať.

Vravela potom niečo o tom, ako Haudena každého slávnostne privítal na "Penetrácii Lusitánie". Ako zvolal takzvané "Kognícium"; spoločenstvo svojich kumpánov.

Ako povedal sám Haudena: „Vy budete členmi môjho personálneho Kognícia, ktorý týmto momentom zvolávam. Desať Kogniciánov môjho personálneho Kognícia bude spĺňať úlohu reprezentácie mojej osoby, ktorú nemôžu reprezentovať neozbrojení jednotlivci. Vyzývam Vás všetkých, aby ste tu a teraz prišli práve sem. Onedlho budete disponovať zbraňami."

Skoro každý jeden príslušník davu dedinčanov bol teraz otočený priamo na pódium, kde bolo možné pozorovať desať povolaných ľudí, ktorí sa predierali okolitými ľudskými masami a hromadili na drevenej vyvýšenej platforme uprostred Námestia Krížov po Šamanovom boku. Dve minúty nato už tam stáli všetci a Haudena vyzval publikum na to, aby im zatlieskalo.

Po mohutnom, asi minútu trvajúcom potlesku, všetkých desať osôb Šamanovi asistenti odviedli do dronu zaparkovaného za pódiom, kde im pridelili rozličné zbrane (tak, ako to prezradil sám Šaman) – kováčske kladivá so zaostrenými hrotmi, halapartne, sekery, luky a šípy s detonačnými hrotmi, nože, bodáky, mačety, brokové revolvery a podobne.

Následne sa Haudena prešiel k okraju pódia, kde sa rozprával s neurčitými ľuďmi o neurčitých veciach, po čom jedna postaršia žena vyložila na pódium asi štvorročné dieťa (pravdepodobne bola ona žena práve tým neurčitým človekom, s ktorým sa Haudena rozprával o neurčitých veciach).

Šaman chytil dieťa za ruku a priviedol ho do stredu pódia. Ono ho zatiaľ pozorne počúvalo a nielenže sa usmievalo a vzniknutá situácia ho veľmi bavila, ale navyše sa aj cítilo byť nesmierne poctené.

Haudena pustil malému človeku ruku a chytil ho namiesto toho vlastnou rukou za vlasy. Pravou rukou vytiahol z vrecka na svojom kvetinovom kabáte dýku a od zadu zarezal dieťaťu do hrdla. Celú, asi dvadsaťcentimetrovú čepeľ vrazil hlboko až po rukoväť do detského tkaniva a v priebehu pár sekúnd ho rozrezal od jedného konca chrbtice po druhý. Na dieťati bolo vidieť, ako extrémne trpelo, no okrem chaotického kmitania rukami a nohami svoju nespokojnosť ničím iným nevyjadrovalo, keďže pod vplyvom masívneho organizmického šoku nedokázalo plakať a kvôli prerezaným hlasivkám nemohlo kričať. Abstraktná spŕška červenej tekutiny počas tohto činu vystrekovala až ďaleko za okraj pódia, pričom husto kropila davy prizerajúcich sa dedinčanov. Haudena následne tupými údermi dýkou do detského krku poškodil jeho miechu a aj medzistavcové platničky, čím sa mu podarilo oddeliť hlavu od tela. Telo dieťaťa nechal ležať v asi dvojlitrovej mláke sýtočervenej krvi – ktorá sa postupne vsakovala do drevenej podlahy pódia – a jeho hlavu odkopol smerom do publika.

Úmyselne sa na pár sekúnd odmlčal, pravdepodobne kvôli zvýšeniu dramatizácie jeho verejného výstupu, utrel si krvavé ruky do uteráku, ktorý mu podal jeden z (už ozbrojených) členov jeho personálneho Kognícia, a potom nahlas prehovoril:

„Týmto činom podmieňujem, že obyvateľstvo Trinchkeldtu nebude žiť v Astácii…“

(Podľa inmarských kultúrnych zvykov je spoločnosť v stave takzvanej „Astácie“ vždy, keď netoleruje vraždy detí Šamanom, alebo Ekesíliom.

Podľa Šamanov a Ekesíliov je stav Astácie jasným ukazateľom regresie spoločenskej morálky a je preto samozrejmé, že Haudena verejným odrezaním hlavy dieťaťa automaticky aj verejne odstránil spoločenskú regresiu, ktorej koncept preňho v Trinchkeldte jestvoval.)

Len čo to dopovedal, zliezol z pódia a nechal sa obklopovať okolitým zástupom ľudí, ktorí voči nemu chovali tak veľký rešpekt a úctu, že sa mu uhýbali, len aby neobmedzovali plynulý tok jeho chôdze. Pôsobili ako húf rýb, ktorý obchádzal žraloka a vytváral tak okolo neho prázdnu bublinu.

Bolo možné si všimnúť, že dav začal postupne tlieskať a skandovať – niektorí účastníci *Penetrácie Lusitánie* dokonca aj euforicky vykrikovali nezrozumiteľné slová a hystericky skákali od radosti. Na podnet tejto masovej reakcie sa Dormanitrivanius rozhodol, že odíde domov. Spočiatku zrýchleným, ale neskôr tradične pomalým krokom opúšťal Námestie Krížov a v hlave si niesol veľmi nepríjemný pocit, alebo presnejšie, veľmi nepríjemný celkový dojem z udalosti *Penetrácie Lusitánie*. Navyše, bol si vedomý príčiny tohto nepríjemného dojmu, keďže si bol vedomý aj púheho faktu pojednávajúceho o tom, že si sám nikdy nezvykol na verejné popravy.

Haudena sa zrazu rozhodol svoju chôdzu po námestí zastaviť, chvíľu si poobzeral ľudskú bublinu (ktorá sa okolo neho morfovala do takmer dokonalého kruhu) a jeho pohľad nakoniec spočinul na oblohe. Doširoka roztiahol ruky a začal sa točiť v smere hodinových ručičiek, iba tak, z čistej radosti a eufórie. Kvetinový kabát a vlasy zopnuté čelenkou Keteliini mu viali pod vplyvom vetra i odstredivej sily a vytvárali tak z pôdorysu jeho tela vizuálne veľmi zaujímavý úkaz, na ktorého podnet sa ľudia vôkol neho usmievali, pretože ich viditeľne pobavil. Obloha v Haudenových očiach pulzovala, naťahovala sa a vytvárala všelijaké obrazce, ktorých rýchlosť a premenlivosť si on sám reguloval vlastným celotelovým točením. Sám si pripadal ako akýsi metaforický subjekt – komunikačný nástroj, ktorý svojou púhou existenciou spája dimenzie gravitácie (planéty) a prázdneho dilatovaného priestoru (vesmírneho vákua). Následne opäť vybehol na pódium, kde zvolal takzvanú „Obezíciu“; „politickú

koalíciu tvorenú mimoriadne obéznymi ľuďmi, zodpovedajúcimi za predkladanie návrhov na vraždy ľubovoľných obyvateľov Trinchkeldtu ním samotným“.

V noci z dvadsiatehotretieho, na dvadsiatehoštvrtého februára, sa Haudenovi prisnil veľmi neobyčajný sen.

Snívalo sa mu totiž o budúcnosti. O dobe, ktorú si on sám vizualizoval ako časový archetyp pre kultúrne bizarnú fundamentálnu kvantitu, neporovnateľnú s tou, v ktorej momentálne žil. Všetko v jeho sne preňho bolo nepopísateľne cudzie, vrátane neho samotného – bol už viditeľne starším, asi osemdesiatročným človekom, a nejaký tamojší veľmi významný Šaman zo susednej dediny ho akurát pozval k sebe domov do akejsi zvláštne tmavej miestnosti, aby s ním v rámci rozhovoru prebral rozličné témy.

Haudena si po zobudení už presne nepamätal, o čom všetkom sa vtedy spolu rozprávali, ale veľmi dobre si spomínal na jeho úplne poslednú otázku a na všetky detailné okolnosti s ňou súvisiace.

„Čo by ste robili, ak by ste mali v *Lesnej trúbe* sumca a mali ste na ňu zahrať?“ spýtal sa Šaman Haudenu úplne scestne, nijako nenadväzujúc na predošlú tému, ktorú spolu dovtedy riešili. Ten z nejakého dôvodu presne vedel, ako má odpovedať:

„Nuž, záleží to od toho, či by bol sumec v *Lesnej trúbe* viditeľný,“ zdvihol svoju ľavú ruku a vztýčil na nej ukazovák pre zvýšenie dôrazu, „pretože ak by bol viditeľný, tak by som ho jednoducho vybral a zahral na ňu bez sumcovej prítomnosti. Ak by však viditeľný nebol, tak by som na *Lesnú trúbu* najprv zatrúbil a na základe uvedomenia si o nenesúcom sa zvuku z nej by som sa pozrel dnu, kde by som sumca našiel a následne aj vytiahol,“ dramatizovane svoj slovný prejav akusticky pretiahol, pričom si všimol, že v miestnosti sa okrem nich dvoch nachádzala aj živá hus, ktorá sa prechádzala pomedzi ich nohami.

„Vidím hus!“ skríkol Haudena v existenciálnom udivení.

Druhý Šaman sa narcisticky pousmial v snahe niečo povedať. Ale Haudena pokračoval a nepustil ho k slovu – rozvedenie vlastnej myšlienky mu totiž v tej chvíli prišlo dôležitejšie, než vypočutie si Šamanovej reakcie na prítomnosť živej husi v miestnosti.

„Ale zažil som aj väčšie problémy s *Lesnou trúbou*, než je sumec v nej jestvujúci. K takýmto problémom patria napríklad húfy drobných rýb, ktoré sa uchytia vo vnútri *Lesnej trúby* – tie nedokážete vybrať tak ľahko, ako onoho povestného sumca, a navyše ich môžete pri trúbení ľahko vdýchnuť, čo je veľmi nebezpečné," zdanlivo skončil svoju repliku Haudena, no ešte stále cítil potrebu po pridaní záverečnej dodatkovej vety iba pre vlastnú istotu, že mu druhý Šaman dokonale porozumel:

„Práve preto je pred každou hrou na *Lesnú trúbu* vhodné vypláchnuť ju hadicou."

Len čo to dopovedal, všimol si, že druhý Šaman sa zrazu zmenil na homára, prípadne iného neurčitého kôrovca, no svojím vzhľadom sa mu zdal rovnako obyčajný, ako dovtedy. Z nejakého dôvodu mu prišiel homár, prípadne iný neurčitý kôrovec, v spojitosti s rozhovorom ohľadom *Lesnej trúby*, úplne prirodzený. To, čo ho mierne znepokojovalo, boli v tejto chvíli akurát väčšie množstvá húsí nachádzajúce sa v miestnosti, ktoré mimo to, že svojou prítomnosťou celkom zaplavili podlahu, tak navyše aj chodili po strope.

Neurčitou transcendentálnou abstraktnosťou svojho vlastného sna sa Haudena zrazu ocitol v prítomnosti kvánt *Lesných trúb*, homárov a húsí, ktoré sa spolu s ním šmýkali na tobogánovito povykrúcanej šmykľavke, nachádzajúcej sa v ťažko identifikovateľnom prostredí pripomínajúcom pozemskú oblohu.

VI.

Priamo na Námestí Krížov stál Lo-Videov chrám. Jednalo sa o neveľkú stavbu s hlavnou sálou o rozlohe asi 1 000 metrov štvorcových, ktorá bola zasvätená Ekesíliovi Trinchkeldtu, ktorého meno bolo „Lo-Videus".

(Je vhodné zmieniť, že Lo-Videov chrám vyzeral pre bežného pozemšťana naozaj neobvykle. Pôsobil totiž dojmom zmesice viacerých pozemských architektonických kultúr.

Jeho schodisko a vstupné dvere obopínali majestátne, jedenásť metrov vysoké kamenné stĺpy pripomínajúce korintský antický sloh. Nad nimi sa do šestnásťmetrovej výšky

týčila goticky vyzerajúca kupola, po ktorej obvode vytŕčalo asi tucet groteskných chrličov znázorňujúcich podobizne fyzicky deformovaných ľudských tiel v rôznych štádiách rozkladu. Kupola bola ukončená pozlátenou, dvadsaťštyrimetrovou pagodovitou nadstavbou evokujúcou mjanmarskú buddhistickú architektúru.

Chrám mal vcelku tradičné, klasicisticky-európske dvojkrídlové okná, no v hlavnej sále sa nachádzalo celkom sedem okien o rozmeroch štyri krát dva metre, ktoré boli inkrustované abstraktnou vitrážou.

V interiéri sa nachádzala hlavná sála ponímajúca kostolné lavice a pozlátenú sochu Lo-Videa, ďalej jedáleň, kancelárie piatich Ekesiliánov, súkromný byt Lo-Videa, ktorému sa hovorilo „Ekesíliov habitat"; ponímajúci obývačku, spálňu, kuchyňu so spálňami určenými pre chrámové kuchárky umiestnenými priamo nad ňou, niekoľko kúpeľní a toaliet, herňu, telocvičňu – ktorá bola zároveň miestnosťou určenou aj pre vykonávanie pohlavného styku s Ekesíliom – a galériu; a taktiež pristávacia plocha pre drony na prislúchajúcom pozemku.

Každý človek vstupujúci do chrámu musel pri jeho návšteve spĺňať prísny morálny kódex, podobne, ako to býva pri iných, pozemských stavbách určených pre uctievanie existujúcich, či neexistujúcich entít. Nemohli sa tam napríklad konzumovať drogy a alkohol, nemohlo sa tam nahlas rozprávať, jesť, piť, fajčiť, zapínať si rôzne telekomunikačné zariadenia a pod.)

Dvadsiatehopiateho februára, o deviatej hodine a dvadsiatejtretej minúte, vstúpil do Lo-Videovho chrámu Haudena. Na schodisku vedúcom do budovy bral schodíky po dvoch, balansoval na ich zľadovatelom povrchu a vyzeral, že takmer spadne, pretože vlniaci sa kvetinový kabát na vizuále jeho figúry vytváral v percepcii prizerajúcich sa ľudí dojem posunu ťažiska. Avšak, rovnováhu mal veľmi dobre vypočítanú. Rozďavil ťažké drevené dvere, tak, ako sa to podľa morálneho kódexu budovy nepatrí, vkročil dnu a potiahol si z vreckového inhalátora plne naloženého kôrou stromu zvaného „Imiskus". Konkrétnej odrode *Imiskusu*, ktorú konzumoval Haudena, sa hovorilo „Anestetická fruktóza".

(Kôru stromu Imiskus inmarskí Šamani zo svojich vreckových inhlátorov tradične inhalovali preto, aby tým vyvážili toxické účinky inhalácie vysušených podrvených hláv tamojšieho vtáka zvaného „Yeemen Eemen", čo vo voľnom preklade znamená niečo ako „lapač duší".

Z hľadiska toxickosti inhalácie však platil obojstranný vzťah – nielenže sa inhaláciou Imiskusu zabraňovalo toxickým účinkom Yeemen Eemen, ale aj inhaláciou Yeemen Eemen sa zabraňovalo toxickým účinkom Imiskusu.)

Haudena počas chôdze vo vnútri chrámu rozhadzoval rukami na všetky strany a vlastnou mikrochoreografiou sa akoby zahrával s molekulami vzduchu, ktorými nežne víril a hladil ich pohybmi dlaní, prstov a predlaktí.

Na kostolných laviciach v hlavnej sále chrámu sedeli na rôznych miestach piati ľudia, ktorí sa modlili k pozlátenej soche Lo-Videa, ktorá bola umiestnená na samom konci miestnosti. Pri Haudenovom veľkolepom príchode sa naňho všetci prítomní otočili, no nakoniec sa vrátili do svojich zabehnutých neuroiluzórnych schém a tvárili sa, že sa nenechali rušiť.

Haudena si zatiaľ silno potiahol z inhalátora plne naloženého *Anestetickou fruktózou*. Vydýchol absorbovanú paru a následne sa nosom zhlboka nadýchol.

„Prišiel som vyhlásiť rezistenciu Ekesíliovi!“ zazjapal z plných pľúc, až bolo pre ľudí nachádzajúcich sa v hlavnej sále viditeľne veľmi ťažké predstierať, že ich to nijako nevyrušilo.

Haudenu extrémne potešilo nervózne trhnutie všetkých prítomných. Javilo sa mu, že by ho najradšej zabili, ak by neboli v chráme. Ešte raz si potiahol z inhalátora a paru exhaloval s hlbokým povzdychom, aby čo najokatejšie vyjadril pôžitok z jej existencie – dokonca pri tom aj povýšenecky zaklonil hlavu. Kúdol vydychovanej substancie mu potom pripadal ako morfujúci sa atómový hríb, ktorý symbolicky búral a ničil všetky zásady chrámovej etikety.

„Prišiel som robiť rezistenciu Ekesíliovi!“ zakričal ešte raz, poslednýkrát si potiahol z inhalátora plne naloženého *Anestetickou fruktózou*, vypol ho a strčil si ho do ľavého vrecka na kvetinovom kabáte.

Krátko na to sa v pravom rohu miestnosti otvorili svetlohnedé lesklé drevené dvere vedúce do chodby, ktorá umožňovala prístup do chrámovej jedálne, kancelárií piatich Ekesiliánov a do Ekesíliovho habitatu. Vyšli z nich dvaja statní, holohlaví a viac ako dva metre vysokí chlapi s mohutnými kruhmi pod očami – Ekesiliáni. Rýchlym krokom a s prísnymi výrazmi na tvári prišli k Haudenovi.

Ona následne hovorila niečo o tom, ako Haudenu vyhodili z chrámu dvaja Ekesiliáni po tom, čo ho slušne požiadali o odchod a on im vulgárne vynadal. Ako ho hodili na šmykľavé kamenné schodisko, spôsobili mu mnohočetné bolestivé pomliaždeniny.

Zostávali z nej iba nalakované nechty, zvuk stránok a zanikajúci chrapľavý hlas.

KAPITOLA 8: Velebenie Múmií

16. septembra doobeda stál Rušňovodič pri bazéne a hľadel na mohutné farebné kvetiny, na sýtomodrú oblohu a na sýtooranžový pomarančový džús, ktorý držal v pravej ruke. V ľavej ruke držal nabitý Arzén.

Upil si z džúsu a položil prázdny pohár na stolík. Vstal, utrel si mohutné čierne fúzy a chytil revolver do oboch rúk. Natiahol kohútik a prechmatol si Arzén do pravej ruky. Cítil vtedy zvláštny pocit, ktorý sám zvykol nazývať "hrmotom v hlave" a nešlo o nič iné, než o akýsi transcendentálny závan omnipotentnej istoty, zmiešaný s absolútnou potrebou – čiže absolútnou túžbou – ktorá obsesívne sliedila realitou a hľadala v nej objekt svojho záujmu. Namieril na oblohu a dúfal, že sa na nej vynorí nejaký holub, či iný operenec, ktorý by sa dal zastreliť. Stalo sa však čosi nečakané. Čosi, čo nielenže svojou intenzitou kompletne rozdrvilo celý "hrmot v hlave", ale prinieslo do hlavy celkom nový druh pocitu – strach. A navyše taký strach, ktorý nie je ani tak zúfalým zahĺbaním v skľučujúcej prázdnote strápenej mysle, ale je skôr agresívnym úzkostlivým situačným pichnutím, ktoré dokáže človeku bolestne zovrieť hrudník a vyhodiť mu ramená do výšky.

Revolver sa mu totiž vyšmykol z ruky.

Rušňovodiča celkom ovládol sympatikus a jeho obranné i únikové formy – dôsledky následkov (!) – ktoré sa atomicky striedali v priebehu milisekúnd. Pokúsil sa revolver padajúci na zem rýchlo zachytiť, no vzápätí svoju ruku okamžite stiahol späť v strachu, že by mohol na padajúcej zbrani nejakým nemotorným pohybom omylom stlačiť spúšť a trafiť sa. Vydesila ho ako jeho neopatrnosť, tak aj jeho neopatrná potreba vzdorovať neopatrnosti.

Arzén pristál na protišmykovej exteriérovej dlažbe a vystrelil. Ohlušujúca rana sa rozniesla celou záhradou a nakopala všetko, čo na pozemku stálo. Preniesla sa cez vodnú hladinu, prefackala kvetiny a dotkla sa aj pohára s džúsom na stole. A poriadne zakrútila hlavne s Rušňovodičovými fúzmi, bokombradami a všetkými ostatnými exteriérovými dlažbami jeho mysle – bránami do jeho mysle.

Deväťmilimetrová guľka preletela oknom Rušňovodičovho príbytku. Alebo presnejšie, presklenenými dverami na terasu, ktoré umožňovali obyvateľom vily pozerať sa na záhradku s bazénom a kvetinami. Zanechala v nich peknú a estetickú dieru. Prasklinu v skle s črepmi rozsypanými ako vnútri, tak aj vonku. Rachot

dopadajúcich a rozbíjajúcich sa kusov skla bol takmer nepočuteľný kvôli zdĺhavej ozvene šíriaceho sa akustického efektu výstrelu.

Rušňovodičovi zároveň ostalo zle z vlastnej nešikovnosti, no zároveň sa mu uľavilo vďaka tomu, že netrafil samého seba. Rýchlo zodvihol Arzén zo zeme a strčil si ho za kovový opasok. Bleskurýchle si všimol, ako pád z výšky na dlažbu zanechal na revolveri nepekný škriabanec, keď vtom uvidel vo dverách Matildu skúmajúcu dieru v skle. Tentokrát však akýkoľvek pocit úľavy zrazu nebol prítomný. A to u nikoho. Ani u Rušňovodiča a ani u Matildy.

Rušňovodič si pripadal rovnako, akoby bol strelil samého seba.

Matilda pokrčila svoje vysoké čelo i vysoko namalované obočie a rozčervenala sa hnevom. Jej bravčový ksicht teraz vyzeral ešte bravčovejšie. Ružový a tlstý, s pokrčeným nosom. Avšak, bez akéhokoľvek humorného povznesenia, Matilda vyzerala objektívne veľmi desivo. Rozbehla sa priamo za Rušňovodičom tak rýchlo, ako jej to len mobilita vlastnej obezity a mobilita červených latexových šatov dovolovala. Vyzerala pritom, že každú chvíľku Rušňovodiča skutočne zastrelí, alebo mu aspoň poriadnu vrazí.

"Videla som v živote už všelijaké hrôzy medzihviezdnych príšerností," nafúkla sa Matilda a spustila. Rušňovodič sa jej ofenzívneho tónu celkom zľakol a ustúpil o krok dozadu. "Videla som všelijaké hrôzy, všelijaké kooperácie tých najodpornejších a najnechutnejších zverstiev, aké len dokáže časopriestor vyrobiť! Videla som chlpaté deti s Downovým syndrómom s análnou ruptúrou rozmazávať po sebe zakrvavený čierny kal rinúci sa z ich ritií! Videla som krvavé strupy a hnisavé zarastajúce nechty, smrdiace ako posrané hajzle! Videla som vaginálne výtoky a nekrotické penisy, upchaté cievy obéznych príšer smrdiacich kyslo ako kvasený hnoj! Videla som také mohutné jazykové povlaky, že ak by ich človek z jazyka zotrel, mohol by si s nimi nahrubo natrieť celý krajec chleba! Videla som nosové polypy, ktoré zachytávali tvrdé šušne a menili sa na rakovinové bujnenie! Videla som svoju matku, svojho otca, samú seba a každého ostatného na Zemi! Ale nič nie je také ako ty a tvoje výkony! Nič sa nevyrovná tvojmu hnusu a tvojej nechutnosti! Je to niečo, čomu nikto neporozumie, pokiaľ to neuvidí na vlastné oči!"

Rušňovodič vtedy nechápal čo sa dialo. Jeho dojem z aktuálnej situácie bol podobný, avšak nie až tak osobnostne deštruktívny, ako dojem Filharmonistu z Rušňovodičovho popisu kulinárskeho pôžitku z kombinácie mrkvy a cibule. Cítil sa surreálne a podivne. Matilda bola nerealisticky spontánna a rýchla a ak jej monológ

nebol predom pripravený, tak nemohla byť človekom. To by proste nešlo. Bola to surreálna tlstá sviňa.

Vízie obeliskov, chrámov, kupolnatých budov a budovnatých kupolí. Svetelne ohraničené ornamentálne priečelia koeexistujúce v prítomnosti výtryskov hmôt, rynúcich sa z novovznikajúcich interiérov. Revitalizácia a transformácia tvarov. Obtočené hrany a hranaté oblúky – priestorové nezmysly a zdanlivé percepčné ilúzie, ktoré sú v skutočnosti medzidimenzionálnymi teseraktmi, osvetlenými práve jedným trojrozmerným zdrojom. Hmyz, kačacie zobáky a pazúry krtkov vyčuhujúce z ešte neexistujúcich otvorov v pradávnych záhyboch geometrických rovín prehnutých kolmo na toky prúdov. Šedé závesy a rozmazané škvrny, ktoré úmyselne zakrývajú vynárajúce sa pôsobiská a predstierajú absorbciu. Humanitárna pomoc trasúcemu sa rôsolu a ostrým kvapalinám. Myšlienky bez hrán a dekubity starých vzorcov prenášané potrubiami a porozhadzované ako útržky papierov po miestnosti!

Rušňovodič v sebe počul hlas, ktorý mu hovoril niečo ako "Mám strach…". Pristúpil k Matilde a vrazil jej z celej sily facku. A vrazil jej ju takým spôsobom, až jej rana rozmazala mohutný makeup a rozvibrovala masu hrubého sádla na ksichte. Jej tlstý bravčový ružový ksicht ešte viac zčervenel. Už to nebol bravčový ksicht, ale iba červená masa tlstoty natretá výraznými farbami. Omnoho nechutnejšia než boli všetky nechutnosti, aké Matilda popisovala.

Rušňovodič plakal. Matilda ležala na zemi a plakala. Jej latexové červené šaty boli prasknuté a z dier na zadku a na bokoch sa jej vylievali záhyby tuku.

"Aaaaaaaaaaaaaaaaaa!" zareval Rušňovodič mohutným hrdelným tónom, ktorý vôbec nepripomínal ľudský hlas. Bol to čiste zvierací tón, zúfalý a agresívny, aký vedel vydať iba Rušňovodič, či starý chorý ľudoop s ukrutnými bolesťami zahnaný do rohu steny ošetrovateľmi zoologickej záhrady, ktorí v ruke držia injekciu s eutanáziou. Jeho mozog explodoval.

"Prečo to stále robíš!!!???" reval Rušňovodič, ešte stále svojím hrdelným tónom. "Ty sviňaaa!!! Ty tlstá sviňaaaa!!! Rozjebem ti hlavu ty tlstá sviňa!" naberal na intenzite Rušňovodič.

"Ak ťa rozsekám sekerou, vylejú sa z teba litre tuku a spôsobím tu potopu mastnoty, ty vyjebaná obézna kurva!" vrieskal a slinil si fúzy. Pozerajúc na plačúcu Matildu sa však stíšil a v akomsi bode pozvoľného uvoľnenia vlastnej agresie zapríčinenom uvoľňujúcim hlasovým výbuchom mu jej prišlo dokonca až ľúto.

Zodvihol zo stolíka pri bazéne pohár džúsu a zhlboka sa nadýchol. Pozrel sa na oblohu. Chcel si z neho upiť, no akonáhle zistil, že je pohár prázdny, položil ho na

stolík, vytiahol z opasku revolver a pozoroval pri tom Matildin strach v očiach. V jej malých bravčových očiach zvýraznených makeupom. Bála sa, že ju na mieste zastrelí a jej strach o život bol veľmi očividný.

Rušňovodič chytil Arzén za hlaveň a položil ho na zem rukoväťou smerom k Matilde. Tentokrát by odprisahal, že surrealisticky a podivne – tak ako Filharmonista – sa musela cítiť práve ona. Vyzerala počudovane a jej strach sa premenil na emóciu, ktorú možno doteraz nepoznala. Jej plač ustal a ustal aj plač Rušňovodičov.

"Je to tvoje, ty sviňa," oslovil ju Rušňovodič, "a to nie je všetko. Zbrane sú tvoje. Dom je tvoj. Všetko je kurva tvoje! Rob si s tým čo chceš!" odkašľal si Rušňovodič do dlane, ešte raz sa nadýchol a uprene sa pozrel Matilde priamo do očí.

"Ale auto je moje, ak mi ho teda dopraješ… …Maj sa pekne, obézna piča… …A transka k tomu…"

Matilda na pár sekúnd šokovane vytreštila oči a pootvorila ústa. Chvíľu premýšľala nad tým, že chytí Arzén a Rušňovodiča zastrelí, no neurobila to. Pozerala naňho, ako odchádzal, poslednýkrát hľadel na prázdny pohár od pomarančového džúsu, utieral si čierne fúzy a strácal sa v nedohľadne za oponou presklenených dverí na terasu vily. Nasadal do žltohnedého auta a odchádzal preč.

"Vyjebaná Matilda! Vyjebaná tlstá sviňa! A transka! A transka k tomu! Vyjebaná Klimatizácia!!!" kričal Rušňovodič z interiéru auta, no nikto ho nepočul.

A to bol Rušňovodič. Človek, ktorý potreboval skončiť svoj život. Človek, ktorý potreboval ukončiť spôsob života, ktorý doteraz žil, pretože inak by sa zbláznil z dlhodobo cítiteľného nepokoja, akéhosi psychologického uzla v hlave, ktorý v závislosti od času hnil a prerastal do ďalších a ďalších nevinných miest. Uvedomil si, že tento nepokoj bol opakom unikátneho surreálneho pocitu, ktorý cítil nie Filharmonista, nie Matilda, ale on sám. Reálneho pocitu, ktorý doňho neustále zabŕdal a snažil sa ho presvedčiť, že to, čo robí nie je trvalo udržateľné. Že to, čo robí volá po zmene. Volá po zmene ako kvetina okolo Rušňovodičovho bazéna, ktorá ak by vedela rozprávať ľudskou rečou, ponúkala by ľuďom orálny sex a usmrcovala by okolité kvetiny odhrýzaním ich okvetných lístkov. Hnusná dekadentná kvetina, ktorú je nutné presadiť na odľahlé miesto, alebo ju celkom zahubiť ešte predtým, než niekoho zastrelí.

"Ach, kurva, vďaka vesmíru za všetky tie nehody. Ach, kurva, doprdele s Klimatizáciou!" nahlas si pomyslel Rušňovodič pri šoférovaní svojho žltohnedého auta.

Pomyslel si niečo aj o tom, že nasadne na vlak a odíde na celkom opačný koniec Cintorína. Ale tentokrát už nie nahlas.

Sieťovina sedadiel naplnená letáčikmi palubného servisu a zadržiavajúca úzkostlivé výkriky opuchnutých ksichtov. Všade samé reklamy na dažďovú vodu a otrasy pevnou zemou, či stromy, ktoré pripomínajú domy a zohrievajú pôdu požierajúcu kvintesenčné prízraky žulovitých hornín rozbíjajúce sa o nosné dutiny. Dôkaz hromu a blesku, vo vybíjajúcej sa batérii notebooku položeného na nadvihujúcom sa hrudníku besného vlakvedúceho, ktorý fajčí dve cigarety naraz. Zmysel hrnca, obrovského plechového hrnca, v ktorom sa zaživa varia všetky predstavy. A predovšetkým – dômyselnosť tohto všetkého.

To boli všetko procesy, z ktorých nejeden človek, vrátane Rušňovodiča, uvažoval nad internou vojnou. Nad meračmi s pravítkami, ktorí chodia po uliciach a poriadne nejedia, nepijú a ani nespia. Akosi sa tomu zrazu dalo rozumieť a dalo sa rozumieť aj ich utrpeniu. Hmota, krvácajúce telo a pravítko. Čo viac človeku stačí k internému šťastiu? Čo viac človeku stačí k internej vojne?

Fanatik uvidel v lesoch 15. septembra menšiu reštauráciu, no po pár pohárikoch studenej vody, ktoré mu v tom čase veľmi dobre padli, ihneď odišiel. Bolo to smutné. Nemal rád takéto typy reštaurácií.

Reštaurácie, v ktorých servírujú výhradne prerastené studené kyslé prekorenené mäso zaliate v rôsolovitých hmotách. Reštaurácie, v ktorých sa pach piva zlieva s pachom moču a pach prepáleného oleja s pachom fekálií. Reštaurácie, v ktorých nemožno určiť, či čapujú moč alebo štia pivo. Reštaurácie, v ktorých nemožno určiť, či vyprážajú na hovnách alebo serú prepálený olej. A všade cigarety. Reštaurácie a ich cigarety. A ich návštevníci. Prepána, ich návštevníci! Návštevníci, pozarastaní pupkáči s tvrdými pivnými bachormi, ktorí svojim obdobne vyzerajúcim kamarátom rozprávajú o tom, ako s obľubou nepoužívajú hygienické vreckovky a radšej sa vysmrkávajú do dlhých blonďavých vlasov svojich žien. Návštevníci, pozarastaní pupkáči s tvrdými pivnými bachormi, ktorí svojim obdobne vyzerajúcim kamarátom rozprávajú o tom, ako pre pohodový život nestačí doma šťať do kúpeľňového umývadla, ale je nutné sa vyšťať do drezu v kuchyni. Ďalej návštevníci, bravčoví laloci, ktorí si štopú gágor všetkým, čo im príde pod ruku, len aby boli naštopaní. Bravčoví laloci, ktorí hneď po naštopaní ukážu prstom na kyticu kvetov na

stole a spýtajú sa čašníka niečo ako "Budete to ešte jesť?". Bravčoví Laloci, ktorí prídu do reštaurácie so salámou v ruke. BRAVČOVÍ LALOCI, ktorí pôjdu jesť surové mestské holuby akonáhle zistia, že má reštaurácia zavreté!

Byť psom v parku znamená byť ilegálnym psom. A tam, kde všetci majú radi svoje správanie a prostredie, ktoré tvoria svojím správaním, správanie, ktoré tvoria svojím prostredím, prostredie, v ktorom hnijú sami v sebe a v ktorom hnijú prostredím i samými sebou, stávajú sa všetci vzájomne si rozumiacimi. Sú voči sebe agresívni a v praxi si v ničom naozaj nerozumejú, ale v skutočnosti si rozumejú. Rozumejú si na rovine, ktorú nevedia vyjadriť. Nevedia to odkomunikovať a nevedia si to ani uvedomiť. Rozumejú si jednoducho preto, lebo sa správajú rovnako pomedzi svoje myšlienky a v rámci dychberúceho uzla obmedzeností a dogiem smerov.

Tú noc mal Fanatik zvýšenú teplotu. Spal veľmi plytko, jeho pohyby boli veľmi trhané a jeho sny takmer neobrazné. Sny boli metaforické. Fanatik sa v nich naplno stával tým, čo sa mu odohrávalo v hlave. Naplno prežíval zmenu svojho pocitu "ja som" v závislosti od trhaných myšlienok, ktoré produkoval jeho variaci sa mozog. "Ja som" boli iba intenzívne výpady trhanej elektriny a kumulovanej energie. Otravné zhluky kŕčov mozgu i tela, ktoré sa náhodne uvoľňovali do klbiek nervóznych povzdychov a výkrikov zúfalého organizmu prosiaceho o pomoc.

Snívalo sa mu vtedy o tom, že bol hlasom. Hlasom, ktorý veľmi kričal v pravidelných intervaloch a bol veľmi hrdým, pretože sa bil do pŕs. Bol to veľmi silný a veľmi odvážny hlas.

Zrazu však hlasov bolo viac a vzájomne sa bili. Silný hlas bijúci sa do pŕs prišiel do konfliktu s hlasmi o rozdielnych frekvenciách a intervaloch kričania. Tieto hlasy sa však už do pŕs nebili, ale namiesto toho rozhadzovali rukami. Niektoré z nich zasa búšili päsťou. Búšili päsťou do seba, búšili päsťou do iných hlasov, či búšili päsťou iba tak, náhodne, všade okolo seba.

"Aaaaaaaaaaaaaaaaaa!"

"Aaaaaaaaaaaaaaaaaa! Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!" kričal Fanatik v štádiu polospánku. Svojím krikom sa snažil prebudiť, aby nemusel vzdorovať otravnému konfliktu hlasov a ich zžierajúcej energickej teplote. A nakoniec sa mu to aj podarilo. Prebudil sa prepotený a riadne namrzený. Jeho hlava príšerne bolela a

jeho hrdlo bolo v jednom ohni – ako rozrezané žiletkami a spaľované letovacou lampou naraz.

V takomto stave sa človek nemôže v pokoji uložiť na spánok, keďže je skrz naskrz mokrý z vlastného potu a je taktiež príšerne otrávený bolesťou a energetickou deficienciou. Nemôže ísť ani čokoľvek robiť, keďže je príliš unavený! Je to ako vyprážať sa na rozpálenej panvici bez možnosti úniku!

"Aaaaaaaaaaaaaaaaaa!" kričal Fanatik mrzutosťou a bolesťou

"Aaaaaaaaaaaaaaaaaaa! Aaaaaaaaaaaaaaaaaaa!" kričal zas a znova.

17. septembra sa Fanatik prechádzal lesmi. Všetko bolo opäť zastúpené tmou, hmlou a podivuhodnými pocitmi. Mimo iné, toho dňa jeho telo opäť zachvátila horúčka. Horúčka, ktorej teplo sa v pohybe nejavilo byť teplom, ale dusivým zvieraním a trením. Ako keď si na smrť dehydratovaný človek v štyridsaťstupňovo-rozpálenej betónovej džungli uchlípne z horúceho nápoja plného kofeínu a kapsaicínu. Bolo na tom všetkom niečo veľmi zlé. Ak by Zem mohla samú seba vyjadriť, narástli by jej rohy a dymilo by sa z jej prasklín.

Šliapal do svojich vlastných stôp v blate, do hlbokých a plastických, hovoriacich s ním. Špinavý až do miest siahajúcich ďaleko ponad členky. Stopy boli v skutočnosti tak veľmi hlboké, že ak sa do nich človek bližšie zahľadel, bolo možné počuť svištivý zvuk prepadávajúceho sa blata dovnútra – pohybujúcej sa hmoty v zakrivenom priestore. Zvuk, ktorý môže počuť iba niekto, kto padá z výšky niekoľkých desiatok metrov v hlbokej jaskyni. A ten zvuk sa morfuje. Morfuje sa do hlasov. Nie ľudských hlasov, ale do hlasov, ktoré rozprávajú ľudským jazykom. Rozprávajú s Fanatikom, rozprávajú sa medzi sebou, kričia a riešia veci.

Stopy hovoria!

"Smrdím. Smrdím jak čert, nemáš voňavku?" prehovorila prvá zo stôp.

"A nebude to tak trochu ako voňavka pre sviňu?"

"Niekto tu je."

"Áno, niekto tu je a približuje sa. Chce ti ublížiť."

"Nechceš linoleum? Iba tak, trochu linolea na chuť, na cestu..."

"Pozor!"

"Kto hovorí?"

"Niekto tu hovorí!"

"Áno, veď hovorí práve ten človek, čo sa približuje a chce ti ublížiť!"

"Nechytaj sa toho!"

“Utekaj!”

“Otvorené zošity padajú do studní.”

“Nebola to polícia?”

“Otoč sa!”

“Je tu veľa ľudí a všetci ti chcú ublížiť.”

“Nedokonale vyvážené guličkové pero.”

“Hej! Hej, ty! Vráť sa!

“Zatarasené cesty. Mramorové okná.”

“Pitva ľudskej mŕtvoly!”

“Svrbí ťa ruka. Svrbí ťa ruka a je to nebezpečné! Musíš si ju odrezať!”

“Pozooor!!!”

Molochy múmií a obézne divy hnusov, stelesnené vo všetkom, čo kto kedy vykonal! Hnusy! Hnusy! Hnusy!

Fanatika to ohlušovalo. Začal kričať, kričať extrémnym hnevom a zúfalstvom. Rozbehol sa hlboko do lesa. Mimo stôp, mimo hluku a mimo všetkých svištivých zvukov prepadávajúceho sa priestoru, ktorý obklopoval čokoľvek, čo bolo živé a čo malo zmysel sluchu. Hnusné trýznenie mysle, z ktorého nebolo úniku! Stopy, vlastné stopy v blate, ktoré človeku nedali odpočinku a úmyselne ničili jeho svet odstrkovaním ako fyzickým, tak aj mentálnym. Žiadne utrpenie nie je takéto. Akokoľvek prehnane a dramatizovane to môže znieť, tak toto bol presný peak straty všetkého, čo človek môže mať. Bez toho, aby biologicky zomrel na jednej z úrovní svojho chcenia. Z drvivej väčšiny peak straty toho, čo si človek ani neuvedomoval, že má a iba to podvedome recykloval v dimenziách využiteľných príčin a dôsledkov. A práve o strate si Fanatik kedysi zapísal aj krátku poznámku do svojho notesu!

Strata. Väčšina ľudí si myslí, že strata má zásadne dve podoby – smrť a paniku – a neuvedomujú si pri tom, že panika je iba odpoveďou na smrť. Je strachom; úzkostlivou reakciou na smrť od všetkého, čo smrť prežilo a ostalo živým. Strata znamená vždy iba smrť. Smrť v nejakej konkrétnej oblasti straty, ako aj smrť všetkých vzťahov, s ktorými je oblasť straty prepojená. Je to nevyspytateľný zhluk vybuchujúcich istôt a smrť všetkých statických potvrdení. Ak človek zažije stratu kompletnú, musí sa stať spravidla mŕtvym.

A aj keď to vtedy možno bola iba nejaká úmyselne premúdrelo znejúca poučka, ktorá mala donútiť každého obyčajného idiota chytať sa za hlavu v náznaku extaticky intelektuálneho obohatenia, vtedy znamenala niečo celkom iné. Predstavovala novú dimenziu, pre ktorú bol význam tejto premúdrelo znejúcej poučky doposiaľ skrytý, no stále veľmi aktuálny a platný.

V lese to však nebolo o nič lepšie. Práve naopak, bolo to omnoho desivejšie. Nie, nič tam neprehováralo ľudským jazykom, no bolo tam prítomné čosi, čo človeku hučalo do duše. Hučalo do hlavy. Temný tón čistej príšernosti, bzučivý pekelný rachot. Čím rýchlejšie Fanatik bežal, tým viac sa rachot transformoval v konkrétne slová, audiovizuálne interpretované myšlienkami tak silnými, že otriasali jeho vnímanou realitou. Bizarné a podivuhodné splete slovných spojení. Žiaden vtáčí spev, žiadne blato pod nohami, žiaden les i jeho vôňa okolo. Ale… Penis mŕtveho medveďa, nahnitého nafúknutého kadávru, ktorý hovorí špecifickými pohybmi predkožky. Hovorí o dopravných nehodách, zraneniach a mŕtvolách. Hovorí s Fanatikom, no Fanatik ho nepočúva. Fanatik je zachvátený horúčkou a snaží sa nebyť otrávený zžierajúcou bolesťou, ktorá činí jeho život neznesiteľným. Bolesť, prečo si tu? Prečo nie si v penise mŕtveho medveďa, ktorý ku mne hovorí? Prečo napadáš bezbranných a citlivých!?

Šialenstvo! A hnusy! Hnusy šialenstva a šialenstvo hnusov!

Fanatik vybehol z hustého lesa opäť medzi hovoriace stopy. Jeho rýchly beh však zrazu zastavil Krovinorez.

"Krovinorez! KROVINOREZ! KRO-VI-NO-REZ!" začul vo svojej hlave Fanatik mohutnú a hlbokú ozvenu, následkom ktorej sa mu podlomili kolená a takmer sa zrútil k zemi.

Nebolo tam nič reálne a každému to bolo jedno.

Krovinorez, asi meter sedemdesiatpäť centimetrov vysoký šesťdesiatnik, s mohutnou bradou a gigantickým neforemným bachorom. Človek zasiahnutý skutočne morbídnou obezitou, plešatý, v ksichte vyprahnutý. Ovisnutý, bledý, s vpadnutými lícami a fialovou farbou okolo očí. Vyzeral ako niekto, koho postihujú mnohočetné upchaté cievy, ideálne aj obe koronárne artérie. Vyzeral, že sotva chodí a že sotva žije. Smrdel ako hnoj a stál priamo tam, po členky v blate. A za ním svietilo slnko, ktoré Fanatikovi znemožňovalo bližšie zaostriť.

"Hej, ty!" zakričal Krovinorez. Zvláštny odtieň kombinácie významu a smradu preskočil lucídnou realitou.

"Ja?"

"No áno, kto iný!!!??? Poď sem!"

Napriek značnej nepohode sa Fanatik s Krovinorezom necítil tak ako s väčšinou groteskných figúr a zjavujúcich sa metafyzických objektov z lesov. Prišiel k nemu bližšie a natočil sa k nemu z takého uhla, aby mu slnko nesvietilo priamo do ksichtu a radšej osvetlovalo ksicht Krovinoreza.

“Zdravím ťa!” zvreskol Krovinorez mohutným hlasom.

“Zdravím.”

“Viem, že som tu pre mnoho vecí, ale tou hlavnou vecou je to, že chcem aby si mi položil otázku.”

“Akú otázku?” otrávene a nahnevane sa osopil Fanatik. Tentokrát už cítil skutočne silné otrávenie. Mal už toho všetkého dosť. Hnusné formy a tvary všetkých možných variácií okolností, zoskupené do takých štruktúr, ktoré páchajú hrôzy a príšernosti.

“Strašná to realita,” povedal by si každý sentimentálny dôchodca vo Fanatikovej situácii.

“Veď vieš akú otázku. Hociakú, akú len chceš a aká ťa zaujíma!”

Strašná to realita.

Fanatik samého seba rozpoznal v zvláštnom stave pripomínajúcom cynizmus umučeného mnícha. Mal chuť sa zabaviť a dômyselne uraziť svoje okolie podobne, ako by to urobil gibon skáčuci zo stromu ťahajúci tigra za chvost.

“Dobre teda, už viem. Čo si za hajzla a prečo si taký tlstý a chorý?” agresívne a ironicky vyštekol.

“Tú nie,” začervenal sa Krovinorez potlačovanou zlosťou, “tomu neverím. Spýtaj sa niečo skutočné. Niečo, čo je okolo. Nie niečo, čo si vytváraš ty. Na takéto prisprostasté otázky si odpovieš lepšie sám, než keby som ti na ne mal odpovedať ja.”

Fanatik sa chvíľu zamyslel. Krovinorez bol odporným zjavom, no touto chvíľou v ňom bolo možné cítiť akýsi pokoj, alebo možno až inteligenciu. Bol v ňom skoro až kus Jazveca.

“Ako dlho bude trvať Klimatizácia?”

Krovinorez sa nahlas zasmial, až z neho fŕkali sliny a sople. Chroptili mu pritom priedušky.

“Ááá, to je ono, to je otázka! To je niečo! Pozri sa na toto!” ukázal Krovinorez svojím obtlstlým a zle prekrveným prstom na klasickú červenú bubnovú kosačku so zberným košom na štyroch kolesách, ktorú si so sebou priniesol. Ukazoval a otravne sa odmlčal.

“Čo s tým? Ja chcem vedieť, ako dlho potrvá Klimatizácia!” naliehal vo svojej hlave, pričom svoju myšlienku nahlas nevyslovil.

“Áááá, počkaj! Hneď to bude. Iba by si mal vedieť, že túto kosačku ti tu nechávam,” natešene sa vystatoval Krovinorez, premieľajúc si v ústnej dutine svoje hnedožlté rozhegané zuby a počujúc Fanatikovu myšlienku.

“A na čo mi to bude!?” zvreskol Fanatik predstieraným zúfalstvom, pretože v duchu mu bolo jasné, že si so sebou kosačku brať nemieni a nechá ju ležať na mieste.

“Neboj sa, uvidíš,” Krovinorez veľmi nápadne mrkol jedným okom, “mrk mrk. Pani Vtákozobáková, mrk mrk.”

Fanatik nerozumel, no niečo v Krovinorezovych očiach ho prinútilo zamyslieť sa. Bola to vľmi zvláštna introspekcia, prirovnateľná možno tak akurát k absolútne analytickému porozumeniu nejakej problematike – nejakého riešeného problému. Ale Fanatik ničomu nerozumel. Nerozumel ničomu vo svete, ale niečo v ňom predsa len robil. Tak prečo nie. Kosačku si zobral. Cítil sa na to.

Významný predel významu smradu.

Žiadna odpoveď. Žiadna otázka.

Krovinorez si odpľuľ a hlasno posmrkol obsah svojej nosovej dutiny dovnútra. Tak hlboko, až pomaly ale isto pretekal do hrdla cez nosohltan.

“Neviem, či som ti odpovedal na tvoju otázku, ale ja už mám dosť všetkého,” odkašľal si. Vytiahol mohutný poniklovaný revolver a dal si dolu nohavice. Fanatik cúvol pár krokov dozadu. Krovinorez si čupol, strčil si celú hlaveň revolveru do análneho otvoru a vystrelil. Jeho obézny bachor sa rozprskol v rostrasení masívnej tlakovej vlny a z hnilej papule plnej hnedožltých zubov mu vyletili kusy mäsa a vystrekla krv plná početných malých častíc cholesterolu.

Krovinorez bol mŕtvy a Fanatik si zobral jeho kosačku hneď potom, čo s ňou pokosil Krovinorezovo telo. Hnusné, obézne, nezdravé telo plné osteochondrózy, upchatých ciev, stojatých telových tekutín a viscerálneho tuku. Tentokrát na hromade mäsitej kaše.

Fanatik následne tlačil bubnovú kosačku niekoľko kilometrov, až si napokon oddýchol a sadol si na peň niekde v hustých útrobách hmlistého lesa. Bolo vtedy krátko po sedemnástej hodine.

Nádherný poetický moment a ticho. Sedel tam, niečo jedol a niečo pil svojím zrakom zachytával výnimočne modrú oblohu, ktorej farba sa k nemu predierala cez takmer svetelne nepreniknuteľné koruny stromov. Nádherný poetický moment a ticho. Nepatrná porcia akéhosi pokojného zastavenia, ktoré nebolo cítiteľné už veľmi dlhú dobu. Nepatrná, ale nepochybne prítomná. Trochu Krovinorezovej krvi, tuku a mäsa, ako aj príjemného vzduchu, slnečných lúčov a modrej oblohy. Božské ticho a pokoj.

Áno. A presne toto božské ticho a pokoj bolo prerušené pani Vtákozobákovou, ktorá krátko po sedemnástej hodine prišla do lesov za Fanatikom. Vysoká, chudá

žena s krátkymi vlasmi, ovešaná handrami a skolioticky vykrútená. Zážitok to bol opäť nesmierne desivý. Ďalšie reality v realite. Ďalšie výplody fantázií interpretované skutočnosťou a skutočnosť interpretovaná výplodmi fantázií. Hrozné veci.

Krovinorezová, alias Vtákozobáková, začala vrieskať. Kričať. Žiadne monológy o strieľaní sa revolverom do riti, ale iba niekoľkominútový intezívny krik, ktorý trhá uši.

Fanatik bol zúfalý neuveriteľným spôsobom. Ale vydržal. To jediné mu zostávalo. Na pni nezostal sedieť dlho. Vstal a poobzeral sa okolo. Všimol si na zemi ležiaci kmeň z akéhosi ihličnanu, dlhý asi dva metre a poriadne zašpicatený na konci. Navyše, s poolamovanými konármi pripomínal starý vianočný stromček pripravený k vyhodeniu.

Fanatik zdvihol tento mystický nástroj a za žiadnych okolností sa ho nebál použiť. Bol to smrtiaci nástroj. Nástroj záchrany. Z celej sily vrazil pani Vtákozobákovej špicatý koniec do úst, až jej vyšiel cez temeno hlavy. Neznesiteľný krik okamžite stíchol.

Výstrek krvi. Šplechnutie tekutiny, ktoré neznačilo nič iné, než únik života. Roztrieštená lebka a vyprsknutý mozog. Fanatik kopol pani Vtákozobákovú do hrude a tým ju odpichol zo špicatého kmeňa ihličnatého stromu. Telo sa zrútilo na zem s dunivým žuchnutím.

Pozrel na zakrvavený mŕtvy ihličnan, onen mystický nástroj, a odhodil ho na zem. Chvíľu hľadel na pani Vtákozobákovú a po pár minútach si bol istý tým, že už nežije. Nie je šanca. Mozog bol prerazený asi päť centimetrov hrubým drevom a na zemi sa vytvárala mohutná mláka, ktorá svojím rýchlo sa zväčšujúcim objemom svedčila o prerušených tepnách. Rád by mal tú česť ukončiť život tejto bytosti vlastnými rukami a preraziť jej hlavu vlastnou päsťou, ale to nebolo možné. Musel použiť nástroj. Zašpicatený ihličnan bol jeho predĺženou rukou.

Kosačka burácala a kosila telo pani Vtákozobákovej. Mohutné haldy mäsa, kostí a krvi vyletovali z okrajov bubna. Našťastie bol z kosačky vybratý zberný kôš a miesto po ňom bolo starostlivo upchaté plastovým klinom slúžiacim presne na tento účel, lebo inak by všetok mäsitý sajrajt skončil Fanatikovi na tvári. Koniec koncov, Fanatik bol aj tak slušne oprskaný, ale viac menej iba tekutinou. Žiadne mäso.

Asi minútu po osemnástej hodine bolo telo pani Vtákozobákovej kompletne pokosené. Posvätná hromada mäsa, krvi a vnútorností, posvätná činnosť i posvätná kosačka. Nástroje sa stali predĺženými rukami a efektívnou augmentáciou prostriedkov pre dosahovanie požadovaných cieľov. Magnificencia pokoseného mäsa,

mŕtvej bytosti, prerazenej stromom a pokosenej nožmi stroja určeného na kosenie trávy. Keby kusy mäsa, kostí a krvi vedeli hovoriť, boli by vďačné a dávali by najavo svoju hrdosť. Možno až prehnane veľmi a stali by sa vulgárnymi a arogantnými.

Fanatik nechal haldu mäsa i kosačku na mieste a utrel sa od krvi. Niečoho sa najedol a napil a odišiel preč hľadať využiteľné miesto vhodné k spánku. Bol vo svojej hlave tak hlboko, že ho nedokázal vyrušiť žiaden les.

16. septembra krátko pred obedom sedel Surfista vo svojom aute. Biely Nárazník, pohybujúci sa rýchlosťou asi sedemdesiat kilometrov za hodinu, s kufrom plným listov pre Starostovský úrad. A krajina okolo. Nebezpečná melanchólia za každého počasia, dokonca aj v ultra slnečných a bezoblačných dňoch, akým bol práve tento. Cintorínska depresia. Rozbité chodníky a rozpadávajúce sa budovy, sem-tam v nedohľadne nejaký pokus o kúsoček prírody v podobe stromov, vysušených trávnatých plôch a rybníčkov s kačkami.

Elektrické vedenia na stožiaroch za každých okolností pripomínajú surové cestoviny, roztrasene sa metamorfujúce do svojich vlastných tieňov. Cestoviny, ktoré komunikujú s vtákmi, so stromami, s oblohou a s letiacimi samovrahmi. Väčšinou komunikujú o balistických trajektóriách exkrementov, ktoré v presne stanovených intervaloch vyletujú z ľudských úst v podobe slov, no inokedy komunikujú aj o sexe, drogách a aj o tom, ako babičky zvyknú tráviť čas so svojimi vnúčatami. Poprepájané metamorfované tiene cestovín, ktoré pretkávajú celé mesto a rozširujú najnovšie informácie, ohovárania a časopriestorovo transformované bludy a polopravdy, presnou rýchlosťou elektrického prúdu.

Žiaľ, na každom z tieňov cestovín elektrického vedenia chýba klaun, ktorý balansuje na jednokolke. Klaun, ktorý v jednej ruke drží kyticu kvetov o rozličných druhoch, tvaroch, veľkostiach a farbách a v druhej ruke drží čierny dáždnik. Klaun, z ktorého červeným-rúžom-doširoka-nalíčených úst vychádza zvuk podobný ľudskému hlasu, ktorý pripomína hrdo prednesenú vetu "Ja nemám strach!".

Tiene cestovín elektrického vedenia a pod nimi pôda. Všelijako využívaná, pretváraná, deformovaná, zasypávaná a ničená. Synestézia pôdy pod niekoľkými vrstvami umelých povrchov a veľdiel parafráz prírodného umenia, roztrúsených podľa súdka aplikovanej estetiky. Parafrázy parafráz a atrapy atráp očividne nie sú dostatočne syntetické.

A všetko ostatné. Špina a deformity hanblivých tvárí univerzálneho dizajnu mesta, štvrtí, ulíc a domov v nich. Ústupy myšlienok, vyprašivené vrany neschopné

letu a špirály hovien. Prach zájdený v prasklinách a špárach chodníkov, ktorý sa dostáva do topánok i ponožiek. A do nosov a do mozgov. Vulgárne zoskupenia kamenistých návalov zúfalstva erózie a rozkladu, ktoré posievajú všetku zeleň i všetku úpravu a novotu. Smrady výfukov i výkalov. Stĺpy, lampy a iné opachy prepichujúce vzduch, v hrdzavej dekompozícii vystavovaniu sa výlučkami psieho urinárneho traktu. Špina boha a Boh špiny. Pozemšťania, trpitelia gravitáciou, v epicentrách strachu a hnusu, extaticky s dokorán otvorenou hubou konzumujú všetku špinu, z ktorej prišli a všetku špinu, do ktorej prichádzajú.

O dvanástej hodine a jednej minúte došlo k zrážke. Nárazník, v štvrti Cintorína zvanej "Priesmyky", v rýchlosti približne osemdesiat kilometrov za hodinu, zrazil mačku. Narazila na ľavý blatník, jej telo sa roztrhlo a jeho kusy zanechali krvavú šmuhu od ľavého svetlometu, cez blatník až po vrch kapoty. Udalosť sa odohrala v takej rýchlosti, že Surfista ani nestihol zachytiť, čo sa vlastne stalo so zvyškami mačkinho tela a kam presne odfrkli, no skutočnosť bola taká, že preletili priamo ponad čelné sklo až cez strechu.

"Aaaaaaaa, kurva!" zareval Surfista v šoku a v strachu o život mačky, ako i v strachu zo žaloby za poškodenie cudzej veci. Prudko zabrzdil Nárazník, až sa mu z pneumatík zadymilo takou intenzitou, ako sa ešte nezadymilo žiadnemu autu na Cintoríne.

Surfista sa pozrel do spätného zrkadla a jeho výkrik "Aaaaaaaa, kurva!" zrazu drasticky zmenil smer, formu i intonáciu prednesu, keďže sa drasticky zmenil dôvod jeho vzniku.

"Aaaaaaaa, kurva!" zareval Surfista nie v šoku a v strachu o život mačky, či v strachu zo žaloby za poškodenie cudzej veci, ale z paralyzujúcej hrôzy z toho, že zrazil a zabil svoju vlastnú mačku. Svoju bezmennú, čiernobielu mačku. Klasickú domácu mačku, akurát s trochu atypicky pretiahnutým telom a osrsteným chvostom. Bol tak strašne paralyzovaný zdesením, že si pritom ani nevšimol, že mačkal a vypáčoval oblúky bieleho koženého volantu Nárazníka takou silou, že ho skoro zlomil.

Roztrhnutá mačka ležala na ceste vo vzdialenosti asi dvadsať, až dvadsaťpäť metrov od vozidla. Z dôvodu deformácií spôsobených nárazom a z dôvodu práve onej vzdialenosti nebola príliš dobre identifikovateľná. Nebolo možné určiť ani jej farbu.

Detektív sa prechádzal s plastovým pohárom nechutne prepraženej a zle pomletej kávy podivuhodnej chuti v zoologickej záhrade.

Mesto dýchalo zvláštnou atmosférou. Predsa len, bolo to veľmi atypické mesto. Atmosféru futuristických visutých mostov, presklenených mrakodrapov a hipsterských kontajnerových kaviarní pretkávali chudobné štvrte pripomínajúce splete brazílskych slumov, či európske neoklasicistické barabizne, alebo rozsiahle stredoveké hradby. V meste bolo všetko čo len v meste môže byť. Toto mesto totiž bolo inšpirované celou Zemou a jej multikultúrou.

Ale obloha, obloha bola vskutku nepozemská. Zapadalo slnko a jemné šero sa v lúčoch prebíjajúcich sa cez oblaky menilo na súhru ružovočervenožltej poézie, rozlievajúcej sa ponad hlavami všetkých pozemšťanov ako scenéria z klišéovitého akvarelového obrazu z éry romantizmu.

Fluktuácie mokrých očí vo svetlách neintenzívnych a mäkkých osvetlení záhybov hodvábnych nekonečností perzistentného kľudu.

Detektív nemal veľmi dobrú náladu. Celý deň nič nejedol a keďže pred dvoma hodinami dopil kávičku s množstvom mlieka a cukru, prudké zníženie glykémie sa prejavovalo aj na jeho psychickej nevrlosti. Snažil sa to vykompenzovať ďalšou kávičkou s množstvom mlieka a cukru zo zoologickej záhrady, ale veľmi mu nepomáhala. So svojimi šedivými vlasmi, bielym svetrom, čiernymi nohavicami a pištoľou za opaskom sa ležérne pohupoval, prechádzal a pokrivkával. Bola sobota a nebol v službe, no pištoľ za opaskom mu prišla vždy vhod. A taktiež aj nostalgia a intenzívny sentiment pri pohľade na prenádhernú akvarelovú oblohu. A taktiež aj káva v plastovom kelímku, ktorá bola navyše nechutne prepražená, zle pomletá a mala podivuhodnú chuť. Žiadne prekvapenie.

“Tak nemožný je svet, ktorý odhaduje ničnehovoriace slová!”

Detektív zahodil svoj plastový kelímok do smetí. Vychutnával si atmosféru okamihu na akomsi nadchode, neestetickej béžovej betónovej štruktúre čohosi, čoho jedinou funkciou bolo umožniť ľudským bytostiam prepraviť sa z jedného miesta na druhé vo vyvýšenej polohe, s výhľadom na zoologickú záhradu, alebo možno aj s výhľadom na čosi iné. Prechádzal sa a aj sa oprel o zábradlie, obzerajúc si oblohu a zámerne asymetricky naorganizované chodníky a zeleň. Pokračoval ďalej, po zatočenom betónovom schodisku – nemožne béžovom a brutalistickom. Všetko na nadchode bolo rovnakej farby a rovnakej štruktúry. Nadchod i s jeho schodiskami bol skulptúrou z piesku, ktorú uplácali architekti hrajúci sa na deti. Architekti, ktorí mali pri výkone svojej práce určite cigarety v hubách a uchechtávali sa na tom, ako nemožne a uniformne béžový bude celý nadchod.

A na schodoch Detektív zbadal povedomého človeka. Hnedovlasého, krátkovlasého štyridsiatnika. Starostlivo oholeného, v bielej košeli a čiernych nohaviciach. Štíhlej postavy s dobrým držaním tela, s extrémne zasneným výrazom v tvári.

Kat?

Sen sa zachvel vlastnou stavebnou štruktúrou.

Detektív sa zastavil na schodoch v adrenalínovej paralýze.

Povedomý človek sa naňho v tom momente otočil. Bol to Kat. Hľadeli si z očí do očí.

Katovi sa rozsvietil pohľad. Bol rovnako paralyzovaný ako Detektív, no z paralýzy sa spamätal pomerne rýchlo. Siahol si do púzdra za opaskom a vytiahol z neho pištoľ. Detektív bol tak omámený práve prebiehajúcou zhodou okolností, že nestačil pohotovo reagovať. Akonáhle siahal po svojej pištoli za opaskom, Kat už mal nabitú zbraň a mieril priamo na neho. Adrenalínová paralýza Kata určite nebola paralýzou a bola iba obyčajným klamom. Alebo možno bola iba efemérou, z ktorej sa bol svieži Katov mozog schopný nebezpečne rýchlo spamätať a transformovať ju na adrenalínovú útočnú reakciu.

Na schodoch boli asi traja ľudia, no na nadchode ich stálo omnoho viac. Možno celé desiatky. Vytasenej pištole si nikto nevšimol, no akonáhle zaznel výstrel, traja ľudia na schodoch okamžite zareagovali a s krikom sa rozbehli preč. Ľudia na nadchode spozorneli a otočili sa za zdrojom hluku. Žiadna panika však nenastala.

Kat vystrelil ako prvý, ale minul. Guľka vyletela niekam do priestoru medzi Detektívom a béžovým betónovým pilónom. Detektív vytiahol zbraň, no ešte predtým než vystrelil, Kat vystrelil druhýkrát. Tentokrát zasiahol Detektíva priamo do ľavého bedrového kĺbu, no on napriek nepríjemnostiam zranenia žiadnu bolesť neregistroval v dôsledku adrenalínového šialenstva, ktoré kompletne uchvátilo jeho hormonálnu sústavu. Tentokrát sa stihol transformovať do útočného módu aj on. No a toto bol presne ten moment, kedy si ľudia na nadchode všimli zbrane v Detektívovej ruke, keďže boli všetci otočení jeho smerom. Spustila sa vtedy mohutná panika a krik. Všetci utekali k opačnému betónovému schodisku v zápale inštinktívneho pudu sebazáchovy.

Detektív sa jednou rukou oprel o béžové betónové zábradlie, ak sa to tak vôbec dá nazvať. A vystrelil po Katovi.

Guľka ho zasiahla priamo do hrude a tesne minula srdce. Katovi sa podlomili nohy a so žuchnutím sa oprel o stenu, no stále ešte stál. Detektív vystrelil znova, no

minul. Guľka sa zaryla do béžovej steny tesne vedľa Katovej hlavy. Vystrelil aj Kat, no taktiež minul. Guľka z jeho zbrane opäť vyletela niekam do priestoru medzi Detektívom a béžovým betónovým pilónom. Kat vystrelil a zasiahol Detektíva do pravého ramena, v dôsledku čoho Detektív takmer pustil na zem svoju pištoľ. Stihol však zareagovať okamžitou streľbou. Vystrelil trikrát, z toho raz zasiahol polomŕtveho Kata do krku a raz do hrude. Jedna guľka sa zaryla do béžovej betónovej steny. Telo mŕtveho Kata sa zošuchlo po stene na zem a prevrátilo sa na pravý bok. Z krčnej tepny sa liala krv, no liala sa v súvislom prúde a nie v intervaloch, keďže srdce, ktoré kedysi krv poháňalo, už nebilo. Kat ležal na zemi mŕtvy a hromadila sa pod ním kaluž krvi, no Detektív to nebol schopný vidieť, pretože sa zosypal na zem taktiež. Alebo presnejšie, zosypal sa na schody. Ešte stále držal svoju pištoľ v pravej ruke, v ruke, ktorej ramenný kĺb bol zdevastovaný prestrelením. A tentokrát už cítil bolesť. Ukrutnú bolesť, ktorá ho prinucovala sa aspoň trochu zvíjať a triasť na schodoch aspoň do takej miery, aká by mu nespôsobovala ešte väčšiu bolesť v dôsledku trenia zranených kĺbov.

Bol v poriadku. V poriadku presne v takom zmysle, že nebol v ohrození života. Dva prestrelené kĺby sú príšerným a bolestivým zranením, no Kat bol mŕtvy. A Detektív prežije.

Zvíjal sa v bolestiach, zatínal zubami a škrípal nimi. Pustil zbraň na schody, lebo za opasok si ju zastrčiť naozaj nevedel. Bolelo to svinsky. Občas vyvracal hlavu k oblohe, k nádhernej, akvarelovej oblohe obrazu z éry romantizmu. A sledoval potôčiky vlastnej krvi, ktoré sa pomaličky hrnuli dolu schodmi.

Vodopády života. Vodopády smrti. Vodopády béžových betónových schodov.

A Turista sa nikdy neprebral zo svojej predstavy. Sediac vo vani a púšťajúc si do úst horúcu vodu, zomrel 15. septembra približne o dvadsiatejprvej hodine.

Dôvod Turistovej smrti bol veľmi komplexný. Sused nad ním totiž topil sviňu vo vani a vaňa sa spolu so sviňou prepadla a spadla rovno na Turistu. K tejto kurióznej situácii došlo taktiež rovnako kurióznou zhodou náhod. Turista totiž býval nie v železobetónovom, ale v sadrokartónovom činžiaku. Sused, ktorý býval nad ním, ho pravidelne vytápal kvôli nedostatočne tesniacemu potrubiu. Príčina úniku vody nebola zrejmá, no faktom bolo, že za pár rokov chronického podmáčania sadrokartónu sa štruktúra onoho materiálu značne oslabila. 15. septembra približne o dvadsiatejprvej hodine sa sused rozhodol utopiť sviňu, ktorú choval v byte, vo vlastnej vani. Bol to kritický moment, kedy oslabený sadrokartón nevydržal nápor ťarchy vane so sviňou a povolil.

Ako už bolo spomenuté, Turista sa nestihol prebrať zo svojej predstavy. Padajúcu sadrokartónovú omietku si ani len nevšimol, lebo ešte predtým, než omietka dopadla na zem, Turistovo telo rozmačkala na kašu padajúca ťažká vaňa, ktorá pochopiteľne padala o dosť rýchlejšie než omietka. Smrť to bola okamžitá. Predsa len, dvestolitrová vaňa napustená po okraj, v ktorej leží stodvadsaťtrikilogramová sviňa a ktorá padá z výšky takmer troch metrov, je veľmi účinným smrtiacim nástrojom.

Mimochodom, susedova sviňa prežila pokus o utopenie, no neprežila pád. Sused asi pätnásť minút po incidente spáchal samovraždu vyskočením z okna. V jeho byte ostala niekoľko hodín zapnutá televízia. Bzučiaca stará televízia, v ktorej bežali detinské relácie s názvami ako "Ukážte mi riť a ja vám zistím, či najbližších dvadsaťtisíc rokov budete trpieť rakovinou spôsobenou vystavovaniu sa prílišnej blízkosti kríženca stonožky a krtka, ktorého pľúca disponujú nadmernou radiáciou v dôsledku chronického fajčenia rádioaktívnych cigariet v krematóriách" a podobné hlúposti, ktoré zabávajú starých unavených alkoholikov, cukrofilov, chlebofilov, vytápačov a adorantov plesnivej kávy po príchode z práce.

KVANTITATÍVNA ŽATVA VII. a VIII.

VII.

Dvadsiatehopiateho februára sa krátko pred sedemnástou hodinou pri schodisku Lo-Videovho chrámu zastavil asi meter šesťdesiat vysoký človek v modifikovanom syntetickom tele, pripomínajúcom niečo medzi mravčiarom veľkým (*Myrmecophaga jubata*) a pásavcom štetinovým (*Chaetophractus villosus*). Pred sebou mal malý prenosný pultík, na ktorom vystavoval injekčné striekačky a pár ampuliek s akousi červenou tekutinou. Ľavou rukou sa o pultík podopieral, v tej pravej držal mohutný zlatistý zvonec a mával s ním nad hlavou.

„Kupujte čerešňovú šťavu!“ vrieskal z plných pľúc a jeho rev umocňoval molekulárny megafón, ktorý mal pripojený k svojim slabozubým, alebo možno aj kompletne bezzubým čeľustiam.

„Kupujte čerešňovú šťavu a pichajte si ju do žily! Pichajte si čerešňovú šťavu do žily!“ hrdelne jačal a pučil oči, akoby mal každú chvíľu zomrieť a bola to tá posledná a tá najdôležitejšia informácia, ktorú by chcel okolitému svetu odovzdať.

Dvadsiatehopiateho februára o sedemnástej hodine a tretej minúte pri Lo-Videovom chráme na Námestí Krížov zaparkovali tri nákladné drony. Boli to neveľké vozidlá svetlohnedej farby, o rozmeroch asi päť krát dva metre. Zaparkovali tak veľmi neúhľadne, až v niektorých prizerajúcich sa ľuďoch v okolí budili dojem, že ich pred chrámom niekto schválne rozhádzal tak, aby čo najefektívnejšie blokovali priechodnosť námestia.

Len čo utíchli ich výkonné turbíny, z jedného z vozidiel vyletel molekulárny reproduktor a na námestí začal hrať prenikavé hudobné dielo, ktoré bolo všetkými jeho poslucháčmi nazývané „Bayaeria Ekgi Segawa“, čo v preklade z inmarčiny znamená niečo ako „hlboko sa dostávajúci ruch“, alebo aj „hlboko sa dostávajúci šum“.

Asi meter šesťdesiat vysoký človek v modifikovanom syntetickom tele, pripomínajúcom niečo medzi mravčiarom veľkým (*Myrmecophaga jubata*) a pásavcom štetinovým (*Chaetophractus villosus*), sa tohto netypického rozruchu vydesil. V rýchlosti pobral injekčné striekačky a pár ampuliek s červenou tekutinou do vreciek, zložil si svoj prenosný pultík, nasadil si ho popruhmi na chrbát ako ruksak a bleskurýchle utekal preč.

Zadné dvere dronov sa otvorili. Z jedného vozidla vyšiel pán Haudena so svojím vreckovým inhalátorom (plne naloženým vysušenými pomletými hlavami vtáka Yeemen Eemen) v sprievode svojich dvoch personálnych Kogniciánov, ktorí v rukách držali brokové revolvery. Z ostatných dronov vystúpilo dokopy osem ďalších Kogniciánov, ozbrojených nožmi, dýkami, brokovými revolvermi, rozličnými bodákmi, sekerami, halapartňami a kováčskymi kladivami so zaostrenými hrotmi.

Asi meter šesťdesiat vysoký človek v modifikovanom syntetickom tele, pripomínajúcom niečo medzi mravčiarom veľkým (*Myrmecophaga jubata*) a pásavcom štetinovým (*Chaetophractus villosus*) sa ešte poslednýkrát obzrel za zaparkovanými dronmi na námestí a zakričal z plných pľúc, s molekulárnym megafónom nastaveným pravdepodobne na tú najvyššiu hlasitosť:

„Pichajte si čerešňovú šťavu do žily! Pichajte si ju do žily...," odkašľal si, deaktivoval megafón a utekal ešte rýchlejšie, než predtým. Jeho oči boli vytreštené v návale adrenalínu, ktorého intenzita uvoľnenia bola hodná aj jeho aktuálnemu strachu o život. Popruhy nesúce pultík sa mu pri rýchlom behu takmer zošmykli z pliec.

Ani jeden z mužov, ktorý vystúpil z dronov, si ho nevšímal. Možno sa nikto z nich ani neobťažoval nad príčinou jeho konania premýšľať. Haudena sa zatiaľ iba pobavene usmieval, poťahoval si z inhalátora, polotanečným, aj keď svojsky pomalým a šuchtavým krokom, sa pohyboval na pomedzí tónov *Bayaeria Ekgi Segawy* a na čele zástupu personálnych Kogniciánov vykročil hore kamenným schodiskom priamo do chrámu.

Z dvojkrídlových dverí vyšiel jeden Ekesilián, pretože burácajúca skladba ho donútila pozrieť sa von na to, čo sa tam dialo.

Haudena inštinktívne na prvom schode zabrzdil. Dokonca je ešte možné aj to, že keď vyčítal Ekesiliánovu agresivitu z prejavov jeho emočnej mimiky, tak pravdepodobne aj o jeden krok cúvol.

Jeden z ozbrojených Kogniciánov Ekesiliána automaticky na mieste zastrelil svojím brokovým revolverom. Ohlušujúca rana sa s nesmiernym akustickým dopadom rozšírila po celom otvorenom priestranstve Námestia Krížov.

Statný holohlavý muž s mohutnými kruhmi pod očami sa okamžite zosypal na zem s rozprsknutou hlavou.

Haudena ešte stále stál na prvom schodíku a čakal, kým sa k dverám nenahrnie celý desaťčlenný dav jeho personálnych Kogniciánov. Muž, ktorý

Ekesiliána zastrelil, držal dvere do chrámu otvorené, až pokiaľ nimi neprešiel Haudena ako posledný.

Ozbrojenec držiaci dvere potom vytiahol dýku z vlastného náprsného púzdra a zarazil ju do krku mŕtveho tela Ekesiliána. Pre väčšinu z Haudenových mužov to pôsobilo veľmi komicky, pretože Ekesiliánovo telo už v takto deformovanom stave neobsahovalo hlavu, ale iba spodnú čeľusť, spod ktorej teraz trčala zabodnutá dýka.

Spolu s Haudenom a jeho kumpánmi sa do chrámu presunul aj molekulárny reproduktor s *Bayaeria Ekgi Segawou*.

V hlavnej sále bolo celkom päť ľudí. Ozbrojení Kogniciáni sa ich všetkých rozhodli bez váhania zlikvidovať na existenciálnej úrovni.

Šaman stál na samom konci miestnosti a všetci jeho muži už boli dávno pred ním, v dôsledku čoho si sám pripadal veľmi dôležito, pretože v týchto chvíľach samého seba podvedome nazýval „antagonistom oltáru“ – pozlátenej sochy Lo-Videa – a s veľkým potešením pozoroval celú skazu chrámu, pričom sa smial, tancoval, točil na mieste a pôžitkársky inhaloval paru vysušených pomletých hláv vtáka Yeemen Eemen.

Ako prvý v sále zahynul modliaci sa muž v najzadnejšej lavici. V strachu o svoj život skočil na zem pod sedadlo lavice nachádzajúcej sa pred ním a prikryl si hlavu dlaňami. Avšak, jeden z ozbrojených Kogniciánov ho odtiaľ vytiahol za vlasy a hlavu mu rozťal mačetou, pričom mu odsekol aj polovičky dlaní s prstami na oboch rukách, ktorými si ju zakrýval. Na jeho bezvládne znetvorené telo následne napľul.

Krátko na to sa otvorili svetlohnedé lesklé drevené dvere vedúce do chodby, ktorá umožňovala prístup do chrámovej jedálne, kancelárií piatich Ekesiliánov a taktiež aj do Ekesíliovho habitatu. Dychtivo z nich vybehol jeden Ekesilián, ďalší holohlavý a statný chlap s mohutnými kruhmi pod očami. Stihol ale prejsť iba tri dlhé kroky, pretože dvaja ozbrojenci ho okamžite usmrtili štyrmi ranami z brokových revolverov, po čom sa ihneď zrútil na zem mŕtvou váhou – jeho tvár dopadla na kamennú podlahu. Mohutný náraz mu rozmačkal nos aj čeľuste.

Traja Haudenovi muži pokračovali cez dvere ďalej do chodby, do kancelárií ďalších Ekesiliánov a do Ekesíliovho habitatu.

V hlavnej sále sa v týchto chvíľach strhol silný panický krik. Pre Haudenu a jeho prítomných ozbrojených Kogniciánov to bolo zvláštne a ťažko uveriteľné – tamojší ľudia kvôli svojej oneskorenej reakcii pôsobili dojmom, že emergentnú hrozbu zaregistrovali až teraz.

Siedmi z mužov (mimo Šamana), ktorí sa nachádzali priamo v miestnosti, tu usmrtili dve hysterický kričiace ženy zastrelením, jednému postaršiemu mužovi rozťali hlavu sekerou a tretiemu ešte pred odstrelením hlavy odťali obe ruky a jednu nohu mačetami.

Jedinými živými dušami v sále už teda boli iba siedmi muži spolu s Haudenom, ktorý sa začal prechádzať medzi zakrvavenými, rozporcovanými a rozstrieľanými telami. Jeden z jeho ozbrojených Kogniciánov mu do ruky podal mačetu a tak s ňou Šaman občas do nejakého tela pichol, alebo sekol – iba tak, z čistého potešenia. Najviac radosti mu ale nepochybne spôsobilo, keď si mohol víťazoslávne kopnúť do rozprsknutých zvyškov hlavy Ekesiliána s dýkou zapichnutou pod bradou, ktorého telo spočívalo pri dverách. Uvedomil si, že to bol ten istý človek, ktorý mu ešte ráno toho istého dňa hovoril, že má do chrámu zákaz vstupu.

Po tomto mohutnom kopanci si poslednýkrát poriadne potiahol z inhalátora, vypol ho a schoval si ho do ľavého vrecka na svojom kvetinovom kabáte. Mačetu následne vrátil mužovi, ktorý mu ju požičal.

V rovnakom čase už druhá, trojčlenná skupinka ozbrojených Kogniciánov, dorazila do jednej kancelárie, kde naraz rozstrieľala troch Ekesiliánov. Jeden z Haudenových mužov navyše mačetou znetvoril a rozštvrtil ich telá a porozhadzoval ich zvyšky po miestnosti. Ďalší z nich zasa rozbil odtrhnutou Ekesiliánovou nohou dvojkrídlové okno v kancelárii a následne ju cez neho vyhodil. Jeho hlavu navyše hodil o stenu (kde zanechala výdatnú, mastno-krvavú machuľu) a potom ju na zemi rozmačkal kováčskym kladivom.

Skupinka pokračovala do Ekesíliovho habitatu a v jeho kuchyni našla dve zamestnankyne miestneho kulinárskeho zboru. Jednej z nich do hrude strelili šíp s detonačným hrotom a druhú strelili brokovým revolverom do hlavy. Obe na mieste zahynuli.

Traja ozbrojení Kogniciáni sa následne dostali do samotnej Ekesíliovej spálne, kde našli schovávať sa pod posteľou samotného Lo-Videa. Jeden z mužov ho odtiaľ násilím vytiahol za vlasy a rozpleštil ho na podlahu, po čom ho ešte z celej sily kopol do brucha. V dôsledku toho, že mal onen muž obuté ťažké zimné, a naviac pracovné topánky s kovovou špičkou, tak sa táto človekokooperácia niesla v duchu počuteľného akustického zaprašťania.

Lo-Videus v bolestiach vydesene prosil o život a kľačal na kolenách. To Haudenovi muži veľmi obratne využili a zviazali mu ruky za chrbtom. Jeden z nich Ekesíliovi ešte vrazil päsťou do tváre a náramne sa na prejavoch jeho bolesti zabával.

Šaman sa ešte párkrát poprechádzal po miestnosti hlavnej sály. Užíval si aktuálne prebiehajúcu deštrukciu a plnými dúškami vdychoval vzduch poznačený vôňou krvi, moču a fekálií. Všimol si, že keď dýchal príliš zhlboka, pociťoval silnú bodavú bolesť v medzirebrových svaloch spôsobenú pretrvávajúcimi zraneniami z ranného pádu zo schodiska chrámu. Narovnal si chrbát, ramená s lopatkami si posunul dozadšie – do miest, kde sa zhruba nachádzali pred jeho úrazom – a znovu sa nadýchol. Tentokrát to už bolo bez bolesti, vďaka správnemu držaniu tela. Slastne si povzdychol a vychutnával si ešte stále hrajúcu *Bayaeria Ekgi Segawu*. Poobzeral sa po sále a nakoniec so sedemčlenným zvyškom svojich personálnych Kogniciánov vkročil do rohových svetlohnedých lesklých drevených dverí a trielil do spálne v Ekesíliovom habitate, kde ho už čakal zviazaný sám Lo-Videus Ekesílius. Na chodbe sa Haudena ešte poslednýkrát zatočil a zatancoval si v tónoch *Bayaeria Ekgi Segawy* a potom už skladbu vypol.

Nie náhodou, vypol ju presne v momente, keď už vkročil do spálne. Bolo teda jasné, že si chcel vychutnať prítomnosť jej obyvateľa v špecificky privátnej atmosfére.

V Ekesíliovej spálni zrazu boli všetci desiati ozbrojení Kogniciáni, Haudena a Lo-Videus. Ten kľačal na zemi s veľkým napuchnutým monoklom pod okom a krvácajúcou perou.

„Aaaaaaaaaa“ zvreskol zvieracím škrekom Lo-Videus, akonáhle zaregistroval Šamanovu prítomnosť v miestnosti, a následne si poriadne odkašľal a odpľul. Jeho prirodzená a charakteristická odvaha ho motivovala k tomu, aby niečo povedal, no neučinil tak, pretože mal veľké fyzické problémy rozprávať. Každý nádych ho bolel, nakoľko mal zlomené minimálne tri rebrá a v pľúcach mu bublala vlastná krv.

Haudena sa usmial. Jeden z jeho mužov mu podal bodnú zbraň, ktorá mu svojím vzhľadom pripomínala vidlicu na opekanie. S nežným fyzickým dotykom si starostlivo prezrel jej hrot a potľapkal sa s ním po svojom kvetinovom kabáte.

„Lo-Videus Ekesílius. Ekesílius Trinchkeldtu,“ oslovil ho Šaman, pričom vymrštil vlastnú ruku s vidlicovitou zbraňou Ekesíliovi do tváre a s veľkým mľasknutím mu ju zapichol nadoraz do očných jamiek, až po klinovú kosť.

Vypichol mu tak obe oči.

Lo-Videus začal hystericky revať a škriekať. Pod vplyvom nesmiernej bolesti spadol na chrbát a kvôli tomu, že za sebou mal zviazané obe ruky, si tak automaticky vykĺbil obe zápästia a polámal články niektorých prstov. Na zemi sa napokon začal kŕčovito hmýriť; kopal nohami a triasol ramenami. Taktiež aj búchal zátylkom o zem a s každým nárazom mu z očných jamiek vyprskávali fontánky sýtočervenej krvi.

Haudenovi jeho vizuál evokoval ulovenú rybu, ktorá so sebou po vynesení na súš mlátila o zem.

Jeden zo Šamanových personálnych Kogniciánov mu podal brokový revolver. Ten ho nabil a strelil s ním oslepeného Ekesília najprv do rozkroku a potom do hrude, na základe čoho na mieste zomrel s hlbokým bublavým a zachrípnutým zakňučaním.

Lo-Videovo telo potom Haudenovi muži postavili opätovne na kolená a odrezali mu hlavu dýkou. Šaman následne z hlavy poodrezával kusy tkaniva, ktoré s prudkým švihnutím hodil o stenu. Telo Kogniciáni odtiahli do hlavnej sály chrámu, kde ho niektorí z nich rozštvrcovali mačetami a rozmliažďovali kováčskymi kladivami.

Dvadsiateho piateho februára o dvadsiatejtretej hodine a tridsiatej minúte sa v hlavnej sále Lo-Videovho chrámu konala *Imortalizácia*, tak ako to Haudena vyhlásil dvadsiateho tretieho februára na *Penetrácii Lusitánie*.

Ona túto časť rada preskakovala a nebolo sa čomu diviť. Bola to časť plná dekadencie, krvi, sadizmu, masochizmu, sexuálnych pomôcok a pohlavných orgánov. O takýchto veciach dospelí ľudia malým deťom neradi čítajú. Násilia sa síce neštítia, ale sex je spravidla tabu.

Približne o polnoci, po skončení zastavenia *Imortalizácie*, vošiel Haudena do Ekesíliovej spálne, kde našiel *Epizeuxu svätého muža*. Vyhľadal si v nej kapitolu zvanú „Orumvaarius O-375“ a celú si ju starostlivo prečítal.

Toto bolo jej obsahom:

Orumvaarius O-375

Istí ľudia si medzi sebou vo voľnom čase zvyknú vykladať Legendu o Orumvaariovi.

Legenda o Orumvaariovi hovorí o človeku menom Orumvaarius, a predovšetkým o jeho púti na Horu Jomuun, na ktorú sa chcel dostať kvôli presvedčeniu pojednávajúcemu o tom, že keď sa na Horu Jomuun dostane, tak pocit toho, že z nej bude môcť odísť, bude najreferenčnejším pocitom jeho života.

Počas svojej púte je Orumvaarius neustále konfrontovaný s rôznymi colníkmi a úradníkmi, ktorí mu vďaka jeho službám (väčšinou spočívajúcim vo vytrvalostnom homoerotickom súložení priamo s nimi) umožňujú prístup do inak spoplatnených geografických oblastí podliehajúcich masívnym byrokratickým kontrolám.

V 24. kapitole legendy sa Orumvaarius dostal do potýčky s colníkom, ktorý bol známy tým, že mu bolo ostatnými pútnikmi prezývané „Josif Ce-Hitler". Jeho colnica bola navyše poslednou budovou obsahujúcou potenciálnych colníkov, či úradníkov, ktorí stáli v ceste pútnikom idúcim na Horu Jomuun. Podmienkou možnosti prechodu cez colníkovu colnicu bolo podľa samotného colníka „odhryznutie si z riti a odhryznutie myši z riti". Orumvaarius bol takýmito vstupnými kritériami nesmierne vyvedený z miery, následkom čoho sa s colníkom dostal do potýčky, pobil sa s ním a v rámci súboja mu aj omylom vytrhol oko. Po pár dlhých a vyčerpávajúcich nociach na úteku sa však Orumvaarius na colnicu vrátil s tým, že pristúpi na colníkove podmienky – odhryzol si teda z vlastnej zadnice a taktiež odhryzol celú zadnú polovicu tela ešte živého hlodavca, ktorého mu jednooký colník podal. Počas toho, ako si kapesníkom otieral ústa od vyšplechnutej krvi zmiešanej s obsahom myších čriev a očakával, čo sa bude diať, tak jednooký colník na jeho sklamanie vyslovil kliatbu a zvolal všetky božstvá, aké kedy vo všetkých vesmíroch existovali, aby Orumvaaria potrestali:

„Pre všemocnú bezbrehú existenciu! Nech mám na tomto mieste súcnu slobodu, zapríčinenú zničením života Orumvaaria, tohto nemiestneho organizmu, uvedením jeho tela do stometrovej výšky nad hladinu Životového jazera, kde mu bude prerazená očnica telekineticky ovládanou naostrenou morčacou kosťou, ktorá ho usmrtí. Nech je jeho telo následne rituálne ponorené pod hladinu jazera, kde sa ho s gurmánskym pôžitkom ujme Rhodymënia, morská panna s hlavou Tutanchamóna, ktorá svojím vzhľadom mnohým pozemským ľuďom evokuje mikroskopickú podobu egyptskej sfingy. Nech mu jeho tráviacou sústavou lozia nymfomanické morské ostnatokožce a jeho krv sa varí a plní vzduchovými bublinami! Okamžite nech ten hnus zhynie vo večnej agonickej plesni, prašivine a hnilobe – tento planetárny odpad medzihviezdnych smetísk! Nech sa zavďačí jeho mäso i jeho kosti prírode a rozložia sa v zlomku sekundy. Nech mu do roztrhnutého bachora a hrudného koša vylučujú výmešky hrubého čreva psovité šelmy a nech mu tam kladú vajíčka všetky pozemské

druhy bodavého hmyzu. Nech všetok ten hmyz po nakladení vajíčok pokape a nech ho pojedia iné psovité šelmy spolu s kusmi jeho hnilobného mäsa!“

Orumvaariovo telo s odhryznutým sedacím svalom vzlietlo pätnásť metrov do vzduchu a on podľahol úzkostlivej panike. Útroby a cievy sa mu začali plniť vzduchom a zväčšovali svoj objem. Orgány sa nafukovali, pod vplyvom čoho kričal od bolesti. Žalúdok aj črevá mu praskli. Mozog sa nafúkol tak, že svojím tlakom rozbil lebečnú dutinu a kompletne tak nenávratne zdevastoval podobu Orumvaariovej hlavy. Srdce sa roztrhlo a svoj obsah spolu s obsahom aorty vylialo do tela. Nafukovali sa mu jednotlivé bunky a aj priestory medzi nimi. V konečnom štádiu dekompozície všetky jeho telové tekutiny fŕkali a striekali von z tela ako z fontány. Celý organizmus finálne explodoval a časť jeho obsahu potriesnila aj colníkovu tvár.

Tým sa legenda o Orumvaariovi končí.

(Do dnešnej doby sa nepodarilo zistiť, akú má vlastne Legenda o Orumvaariovi teorému, alebo ponaučenie. Nepodarilo sa zistiť ani to, či vôbec nejakú teorému, alebo nejaké ponaučenie, vôbec má.)

Haudena chvíľu mlčky stál uprostred Ekesíliovej spálne, pričom v rukách držal *Epizeuxu svätého muža* a analyzoval význam kapitoly, ktorú si prečítal.

„Nemohlo byť príčinou Orumvaariovej explozívnej smrti to, že namiesto odhryznutia si zo zadnice myši odhryzol celú zadnú polovicu jej tela?“ monologicky si sám sebe kládol túto otázku.

Spiacemu Dormanitrivaniovi sa z večera dvadsiateho piateho februára na ráno dvadsiatehošiesteho februára (zatiaľ čo sa v hlavnej sále Lo-Videovho chrámu konala *Imortalizácia*), prisnil veľmi zaujímavý sen.

Snívalo sa mu, že bol fyzicky veľmi drobným, asi jeden meter vysokým človekom, a nachádzal sa na piesočnatom pobreží. Jeho krátke nohy mu vtedy obmývali vlny a všade okolo neho boli kvantá turistov, ležadlá, slnečníky, nafukovačky a lacné plastové stoličky. Za plážou preňho bolo možné spozorovať obrovské hotelové komplexy, z ktorých sa niesol veľký akustický ruch pripomínajúci masový džavot hrajúcich sa detí.

Z ničoho nič sa cez Dormanitrivania prehnala veľká, asi dva metre vysoká vlna. Snažil sa jej utiecť, no celého ho obklopila a pohltila. Ošpliechala pár ľudí opaľujúcich sa v prvom rade ležadiel a zobrala so sebou niekoľko gumových šľapiek,

uterákov, nafukovačiek a iných vybavení, ktoré nič netušiaci turisti zanechali kriticky blízko pri vode. Dormanitrivanius vtedy stihol vyplávať a nadýchnuť sa na poslednú chvíľu – mal pritom pocit, že keby pod vodou ostal čo i len o sekundu dlhšie, utopil by sa.

Keď hladina opäť klesla, znovu sa mu podarilo postaviť sa na nohy. Bol po kolená vo vode a nechal sa obmývať vlnami, z ktorých každá jedna už ale bola o niečo väčšia, než tie, ktoré na pobrežie narážali pred príchodom prívalovej vlny zmetávajúcej gumové šľapky, uteráky, nafukovačky a iné vybavenia, ktoré nič netušiaci turisti zanechali kriticky blízko pri vode. Z nejakého dôvodu mu však prišlo veľmi zábavné a príjemné odolávať týmto vlnám. Naučil sa stáť na dne ako prikovaný a aj keď mu občas nejaká väčšia vlna zakryla dýchacie cesty, jeho nohy stále neprerušili kontakt s dnom. A kupodivu, taktiež nemal ani problém s dýchaním pod vodou, no pre istotu sa ale radšej stiahol o niečo bližšie k pobrežiu.

Za krátku chvíľu ako jediný zo všetkých ľudí na pláži spozoroval ďalšiu blížiacu sa vlnu, ktorá svojimi rozmermi niekoľkonásobne prevyšovala všetky vlny, aké si vôbec Dormanitrivanius vedel predstaviť. Bola minimálne sto metrov vysoká a blížila sa k pobrežiu závratnou rýchlosťou.

Všimol si, že ani jeden turista nepanikáril, z čoho dedukoval, že nikto iný okrem neho vlnu nevidel.

Keď k nemu už vlna dorazila a plnou rýchlosťou sa cez neho prehnala, ani to s ním nepohlo. Ostal nohami prichytený pevne na dne a z takmer stometrovej hĺbky pozoroval, ako masa vody ničila všetko, čo jej prichádzalo do cesty. Vlna zmietla ľudí, slnečníky, plážové ležadlá, nafukovačky a lacné plastové stoličky, pričom pokračovala ďalej do vnútrozemia, kde pohlcovala automobily a devastovala aj obrovské hotelové komplexy.

Dormanitrivanius sa pod vodou zhlboka nadýchol (nerobilo mu to žiadne problémy) a vykročil po dne smerom do hlbšej vody; ďalej od pobrežia. Táto časť sna už preňho začala byť o niečo abstraktnejšia a ťažšie uchopiteľná. Bolo to klasické snovité prostredie, v ktorom mal problém určiť, kým vlastne je, kde sa nachádza a ktorým smerom sa pohybuje.

Zakrátko pred sebou uvidel nejakú architektonicky neidentifikovateľnú podvodnú sieť budov. Vyzerala veľmi staromódne; tvorili ju predovšetkým rôzne spleti hrdzavých trubiek a nádrží pokrytých množstvom guľatých okien s mosadzným obrúbením.

Neurčitou transcendentálnou abstraktnosťou sna sa zrazu teleportoval dovnútra budovy. Bol v miestnosti pripomínajúcej cisternu, v ktorej sa nachádzal pozemský vzduch, dýchateľný aj pre bežného smrteľníka. Pod mrežovitou podlahou interiéru cisterny tiekla jemne hrdzavá, železnou koróziou kontaminovaná, morská voda. Všimol si tam vedľa seba stáť zrkadlo, ktoré bolo široké asi jeden meter a kruhovito sa tiahlo cez celý obvod cisternovitej miestnosti, od jedného konca hladiny hrdzavej vody až k tomu druhému. Svoj odraz v zrkadle veľmi dobre rozpoznal, no vtedy mu nenapadlo, že sa od jeho reálneho výzoru značne líši. Dormanitrivaniova odrazová podobizeň totiž pozostávala z jeho skutočnej vizáže, pričom nohy a ruky mu zakrývali dva páry krídel. Z ľavého zátylku jeho ľudskej hlavy mu vytŕčala statická hlava leva a z pravého zasa statická byvolia hlava, prípadne hlava nejakého iného prežúvavého párnokopytníka (on si ho však vo svojom sne zadefinoval výhradne ako byvola). Nad čelom sa mu týčila zlatým plameňom žiariaca svätožiara so zúbkovaným okrajom pokrytá párom stoviek očí.

Krátko po očarení svojím vlastným vzhľadom sa Dormanitrivanius pozrel pred seba, kde spozoroval krikľavomodrý gauč, na ktorom ležala (v jeho ponímaní) atraktívnym dojmom pôsobiaca mladá žena. Akousi ďalšou neurčitou a abstraktne snovitou teleportáciou sa preniesol na gauč, kde sa so ženou začal z ničoho nič, pod vplyvom chcenia vychádzajúceho z neurčitého telesného zdroja, intenzívne a vášnivo bozkávať. Z nejakého dôvodu k nej nielenže cítil silnú fyzickú náklonnosť, ale dokonca mu napadlo, že pocit tak silného a autentického romanticky-sexuálneho prepojenia ešte nikdy s nikým vo svojom živote necítil. So ženou sa k sebe začali neurčito prihovárať a tentokrát už boli do pol pása vyzlečení a vzájomne sa hladili.

Z ničoho nič došlo v Dormanitrivaniovom sne k ďalšej neurčitej teleportácii. Tentokrát kľačal rozkročený na gauči a dával si dolu nohavice. Všimol si, že medzi nohami mal jeden pár stoporených pohlavných údov a prekvapilo ho, s akou autentickosťou a dokonalosťou oba svoje údy cítil, pretože si uvedomoval, že v realite takýmto unikátnym párovým orgánom nedisponoval. Dva penisy dokonca pociťoval rovnakým spôsobom, akým si v realite pociťoval svoje ruky – bolo to podobné, akoby boli prirodzenou súčasťou jeho tela.

Žena si oba údy pôžitkársky vložila do úst. Dormanitrivaniova erekcia sa paralelne s jeho sexuálnym vzrušením okamžite niekoľkonásobne zintenzívnila a v dôsledku nej cítil, že bude každú chvíľu ejakulovať.

Ešte predtým, než stihol žene z ústneho otvoru oba svoje pohlavné údy vytiahnuť, v jeho sne došlo k ďalšiemu teleportačnému prelínaniu. Tentokrát

ejakuloval gigantické dávky mužského semena na golier akéhosi hnedo-sivého roláku, v ktorom mala žena kompletne zabalenú svoju hlavu až po temeno. S enormnou, v realite neuskutočniteľnou silou, jej vystriekal na golier asi dva, alebo tri litre semena.

V tom momente sa Dormanitrivanius zobudil a ihneď po zobudení pocítil eufóriu spôsobenú orgazmickým pôžitkom zo sna.

„Bol toto ten prenos v priestore, o ktorom hovoril Ymys?“ spýtal sa monologicky sám seba. Táto rečnícka otázka mu v hlave rezonovala tak intenzívne, že ani nevedel, či si ju položil iba v duchu, alebo si ju sám pre seba aj povedal.

Bolo zvláštne, že čítala zrovna toto. Možno to nebolo tabu, pretože to bol iba sen. Iba ďalší z metapríbehov – iba akási fikcia. Podobná fikcia, akou bolo aj násilie.

VIII.

Dvadsiatehosiedmeho februára o šiestej hodine a desiatej minúte sa Dormanitrivanius vo svojom dome zobudil na krátkodobý a intenzívny hluk, ktorého zdroj v tej chvíli nedokázal nijako bližšie špecifikovať. Hneď čo otvoril oči, automaticky sa pozrel na svoj senzor, ktorý ukazoval tieto údaje:

27. február

06:10

21.9823 °C

2 609.1099 m n. m.

Postavil sa, v rámci svojich ranných zvyklostí sa rozkročil približne do šírky vlastných ramien, obe ruky si dal za hlavu a vytočil si torzo tak, aby jeho pôdorys zvieral viac ako deväťdesiatstupňový uhol s pôdorysom jeho panvy, čím si pretiahol

lichobežníkový a najširší sval chrbta. Vošiel do kuchyne, kde sa napil vody a napokon sa znovu vrátil do svojej spálne, cez ktorej okno spozoroval dom Skoppeyovcov, inovovaný o obrovskú dieru v streche. Napadlo mu, že vyzeral presne tak isto, ako dom Othekainovcov 19. februára – troskovité okraje strechy sa prehýbali smerom dovnútra, takže bolo očividné, že diera bola spôsobená niečím, čo násilím preniklo zvonka dnu.

Dormanitrivanius si zhlboka povzdychol paralelne s vlastným telesným pozorovaním, vďaka ktorému sa mu podarilo vnímať zvýšenú frekvenciu svojho srdca pod vplyvom uvoľneného adrenalínu. Do púzdra na predkolení si zasunul brokový revolver s dýkou, do pravej ruky uchopil brokovnicu plne nabitú explozívnym strelivom (ktorú vytiahol z úložnej siete nad futonom), otvoril dvere a vyšiel von.

Vonku sa opäť pozrel na svoj senzor. Ten ukazoval tieto údaje:

27. február

06:12

-10.2609 °C

2 609.1505 m n. m.

Zišiel dolu schodmi a v rýchlosti preskákal cez plytký; a kvôli jeho materiálnej štruktúre chrupkajúci; sneh. Pri dome Skoppeyovcov premyslene spomalil svoje kroky, uchopil brokovnicu plne nabitú explozívnym strelivom do oboch rúk a umiestnil ju pred seba dokonale vodorovne, aby otvor jej hlavne bol tým prvým subjektom, ktorý prejde cez dvere.

Hneď vo vstupnej hale spozoroval telo Phleemy. Meter osemdesiat vysoká žena s miernou nadváhou a hustými červenými kučeravými vlasmi ležala na chrbte v kaluži krvi. Od zápästného kĺbu jej kompletne chýbala celá ľavá ruka a v krku mala vyhryznutú obrovskú dieru so zúbkovaným okrajom, ktorá bola doplna naliata krvou vytečenou z jej vlastných krčných artérií. Jej oči boli doširoka otvorené; rovnako, ako jej ústa.

Dormanitrivania naplo na zvracanie. Pod vplyvom mentálneho zmätku zapríčineného fyziologickým znechuteným si svoju brokovnicu oprel o stenu – pár

metrov vedľa Phleeminej znetvorenej mŕtvoly – pretože už ju nebol schopný držať v rukách.

Pokračoval ďalej pomalými krokmi hlbšie do interiéru domu, pričom míňal veľkú dieru v streche, cez ktorú fúkal studený vietor. Na chodbe bol viditeľný veľký fľak vystreknutej krvi. Krv v ňom ešte stále nebola zoxidovaná, takže odhadoval, že celá situácia sa musela skutočne stať iba pred krátkou chvíľou – niekedy v čase, keď sa práve vo svojom futone zobudil na onen intenzívny hluk.

Dormanitrivanius sa premiestnil do spálne a následne do detskej izby. Obe miestnosti si očami premeral, no nič podozrivé v nich nespozoroval. Počas vnímania silných spomienok na konfrontáciu s neľudským humanoidom devätnásteho februára zároveň premýšľal nad tým, čo sa hypoteticky mohlo stať s dieťaťom Skoppeyovcov, o ktorých vedel, že disponujú asi štvor-, alebo päťročnou dcérou. Uvažoval taktiež o tom, či už mohol byť aj takto mladý človek súčasťou *Spoločenstva adorantov Lesnej trúby*.

Následne vyšiel z detskej izby na chodbu a opätovne vošiel do poslednej izby domu; obývačky spojenej s kuchyňou. Tam naňho čakala ďalšia mŕtvola – Kothgool Skoppey, Phleemin manžel. Približne dva metre vysoký statný holohlavý chlap s krátkym porastom okolo úst, ležal so zlomenými väzmi a vykrútenou hlavou v podobnej kaluži krvi, v akej ležala aj Phleema. Avšak, táto kaluž sa oproti Phleeminej kaluži zdala byť menšou, pretože bola vpitá do maličkého chlpatého koberčeka. Z ľavého líca mal Kothgool vyhryznutý kus tkaniva, ktorý odhaľoval jeho zuby, a oči mal doširoka otvorené a krvavo zakalené. Aj jemu od zápästného kĺbu chýbala celá ruka a navyše mal v chrbte vrazený akýsi ostrý kovový predmet, pravdepodobne krbový kutáč.

Asi meter vedľa tela ležala mohutná kôpka riedkych, svetlých a kyslo zapáchajúcich exkrementov.

Počas toho, ako si Dormanitrivanius prezeral Kothgoolovu mŕtvolu, tak si sám na sebe všimol, ako sa mu automaticky zaostroval jeho zrak predovšetkým na odhalené zuby a otvorené krvavé oči nežijúceho tela. Po započutí intenzívneho neľudského škrekotu ho však celkom upustili všetky myšlienky na vlastnú detskú zvedavosť, ktorá mu umožňovala vyžívať sa vo všetkom mŕtvom a nechutnom.

Prudko vyrazil smerom z obývačky a utekal po chodbe, míňajúc dieru v streche, brokovnicu plne nabitú explozívnym strelivom a taktiež aj Phleemino zakrvavené telo. Vybehol z dverí, pričom preskočil takmer celé schodisko. Dlhými strojenými krokmi obehol dom a zastihol tam ježibabu; zdroj onoho odporného

škreku. Bola mu otočená čelom a takmer by mu zízala do očí, keby nebola zaneprázdnená varením guľášu na ohni v kovovom kotli.

Dormanitrivanius sa zastavil a pozorne zaostril svoj zrak na neľudského humanoida, ktorého vizuál mu evokoval rovnakú kreatúru, akú zabil devätnásteho februára pri dome Othekainovcov. Mimo toho však dôkladne analyzoval aj vzhľad guľášu – jednalo sa o mliečnezelenú masu, v ktorej plávali dve odseknuté ľudské ruky. Počas toho, ako ježibaba premiešavala túto tekutinu drevenou palicou, na jej povrch navyše vyplávalo nahé rozvarené detské telo, ktoré nepochybne patrilo dcére Skoppeyovcov. Bolo značne znetvorené a naduté – Dormanitrivanius veľmi dobre videl, ako sa na tele oddeľujú svaly od kostí vplyvom pôsobenia variacej sa tekutiny.

Vtom si ježibaba všimla prizerajúceho sa Dormanitrivania. Odporne zaškriekala, mrštila drevený papek do kotla a rozbehla sa priamo k nemu. Dormanitrivanius chcel vytasiť svoj brokový revolver z púzdra, ale nestihol to. Zmohol sa akurát na dýku, ktorú mal zastrčenú na predkolení o niečo vyššie.

Ježibaba sa mu zahryzla do ľavej ruky. Svojimi ostrými tesákmi mu okamžite prerezala tkanivo a drvila mu drobné kostičky zápästia, lakťovú kosť a všetkých päť záprstných kostí. Dormanitrivanius jej vrazil dýku do krku, no nijako to s ňou nepohlo.

Jeho vlastnú schopnosť riešiť aktuálny problém mu značne narušovala ukrutne intenzívna bolesť vychádzajúca z ľavej ruky. Napriek tomu sa však snažil reagovať čo najtriezvejšie a tak ježibabe vytiahol dýku z krku, pričom pozoroval mohutný výtrysk čiernej krvi, ktorý sa rinul z diery s ňou spôsobenej. Dýku jej ihneď zapichol znova na to isté miesto a opäť ju vytiahol. Tentokrát krvi vytrysklo ešte viac.

Ježibaba mohutne zavrieskala a inštinktívne mu ruku pustila. On si ihneď po povolení jej agresívneho stisku všimol, že vo svojich ústach držala celú jeho dlaň s prstami, na základe čoho bolo očividné, že mu ľavú ruku odhryzla.

Absencia ruky ho však nijako nevydesila, aj keď sa z jeho obnaženého kýpťa liala krv znepokojujúcou intenzitou, pričom abstraktne zafarbovala všetok okolitý sneh. Rýchlo vytasil brokový revolver z púzdra na predkolení a strelil ježibabu raz do hlavy a dvakrát do tela.

Bezhlavá prederavená mŕtva hmota, ktorá bola ešte pred pár sekundami žijúcim organizmom, sa okamžite zosypala k zemi. Z kýpťa na krku jej vytryskla čierna krv a z obrovskej sústavy dvoch dier v hrudnom koši sa so začvachtaním vysypali čierne a páchnuce zvyšky orgánov.

Len čo telo spočinulo celou svojou plochou na zemi, Dormanitrivanius sa posadil do snehu. Z náprsného vrecka si vytiahol akúsi regeneratívnu hmotu a natrel si ju na krvácajúce odhalené tkanivo zápästného kĺbu. Keď sa mu rana kompletne zacelila a prestala krvácať, uvažoval nad tým, že si kompletne ľahne do snehu, no nakoniec sa pre to nerozhodol, nakoľko si spomenul na svoju brokovnicu plne nabitú explozívnym strelivom ležiacu na chodbe domu Skoppeyovcov.

S hlbokým povzdychom sa postavil a pocítil, že sa mu pri tomto akte silne zatočila hlava v dôsledku veľkej straty krvi. Zasunul si brokový revolver naspäť do púzdra na predkolení, strčil si svoj kýpeť do vrecka na kabáte a odtackal sa do domu. Tam sa snažil vyhýbať spočinutiu svojho pohľadu na Phleeminom tele a s odvráteným zrakom uchopil brokovnicu plne nabitú explozívnym strelivom do jedinej, pravej ruky, a odobral sa domov.

Hneď po tom, čo zatvoril svoje vchodové dvere, si ľahol na svoj futon a intenzívne pri tom hľadel na sféru prázdneho priestoru, v ktorom sa nachádzala jeho ruka v čase pred jej absenciou.

Toho dňa, večer, dvadsiatehosiedmeho februára o dvadsiatej hodine a tridsiatejsiedmej minúte, stál Haudena na Námestí Krížov pred Lo-Videovým chrámom a vychutnával si chuť pary *Anestetickej fruktózy*, nasávajúc ju zo svojho vreckového inhalátora. Hľadel na rozličné ornamenty chrámu, vlniace sa vetvy okolitých stromov a predovšetkým na netypicky sýtomodrú oblohu pokrytú roztrúsenými vatovitými oblakmi a jasne viditeľnými súhvezdiami.

Nakoniec inhalačné zariadenie vypol a zastrčil si ho do ľavého vrecka na svojom kvetinovom kabáte. Párkrát sa zhlboka nadýchol čerstvého vzduchu, pričom pociťoval silnú bodavú bolesť v medzirebrových svaloch spôsobenú pretrvávajúcimi zraneniami z pádu zo schodiska chrámu pred dvoma dňami. Narovnal si chrbát, ramená s lopatkami si posunul dozadšie – do miest, kde sa zhruba nachádzali pred jeho úrazom – a znovu sa nadýchol. Tentokrát už bez bolesti; vďaka správnemu držaniu tela.

Počas toho, ako uvažoval nad tým, že opustí námestie a vráti sa dovnútra chrámu, v jednom z krovinatých porastov Námestia Krížov uvidel niečo, čo ho svojím vzhľadom prinútilo myslieť si, že sa jedná o živú hus. Po dlhodobejšom pozorovaní, sprevádzanom fyzickým priblížením sa k potenciálnej živej husi, zistil, že ona živá hus nie je živou husou, ale sochou sliepky v nadživotnej veľkosti. Istým spôsobom sa

mu po takomto zistení uľavilo (aj keď si nebol istý tým, z akého dôvodu) – prítomnosť živej husi v realite totiž vnímal ako jav, ktorého výskyt si neprial.

Následne sa párkrát porozhliadal po okolí a namieril si to do chrámu. Vybehol po jeho schodisku, na ktorom si pred dvoma dňami spôsobil mnohopočetné pomliaždeniny, a keď už chcel otvoriť dvojkrídlové drevené dvere a vojsť do hlavnej sály, vtom napravo od seba uvidel živú hus.

Či to bolo možné, alebo nie, bola to živá hus a nič iné.

Nič iné to byť ani nemohlo, pretože nič iné tak ani nemohlo vyzerať. Jedine živá domáca hus, zízajúca mu priamo do očí a stojaca na poslednom schode chrámu vytvárajúcom rozšírenú platformu pred jeho dverami.

KAPITOLA 9: Záhradník a Vražda

Voňavka raz rozprávala o tom, ako bola jedného dňa u Záhradníka na návšteve. Nebolo zrejmé z akého dôvodu, ale skrátka bola na návšteve, priamo v jeho dome. Bolo to už po tom, čo jeho žena zomrela na rakovinu a našli ju mŕtvu v nemocnici na záchode. Záhradník teda býval celkom sám, vystavený všetkým spúšťačom agresívnych výbuchov Kanálovej ulice. Po manželkinej smrti sa v ňom však čosi zlomilo a kedysi neustále ukričaný, vulgárny a agresívny Záhradník sa zrazu utiahol. Bol kľudnejší, aspoň teda externe. A ak sa zoberie do úvahy to, ako sa vlastne celá situácia s ním vyvŕbila, môžeme s istotou povedať, že Záhradníkov vnútorný svet bol vtedy naopak ešte búrlivejším, než v období, kedy sa vyznačoval svojou ukričanosťou a agresiou. Vnútorné procesy ale nikto nevidí. Nikto nedisponuje vhľadmi do pohybov myšlienok, pokiaľ sú utlmené pod masku telesnej schránky. Záhradník toto obdobie zvykol sem tam niečo zafrfľať, aj si vulgárne ponadávať, no za každých okolností veľmi potichu. Bolo v ňom menej života a všetky jeho hlasové prejavy boli skryté za zásterku melanchólie.

Toho dňa možno Záhradník Voňavku usadil na gauč v jeho obývačke a ponúkol jej kávičku podradnej kvality s repným cukrom a mliekom, možno aj nejaký ten čaj, alebo koláčik. Hlavným bodom programu však bolo to, ako Záhradník začal nosiť k Voňavke na obývačkový stôl všelijaké bodné, sečné a rezné nástroje. Nosil pred ňu malé i veľké nože, nože na otváranie obálok, nože na zeleninu a nože na krájanie mäsa. Mačety, kosáky a jeden bajonet. Ako mačka, ktorá nosí na verandu zabité myši. Hovoril pri tom, koho všetkého "podreže, zareže, rozreže, prepichne, prebodne a rozsekne". Hovoril pri tom s neskutočnou dávkou zmierenia a kľudu. Naozaj desivého a neprimeraného monotónneho kľudu, vzhľadom na jeho obvyklú náturu a s ňou súvisiace hlasové prejavy. Voňavka vtedy ostala v bezslovnom šoku dúfajúc, že Záhradník prejde na inú tému, no v tom momente, ako priniesol do obývačky pušku a začal hovoriť o tom, "koho zastrelí a koho prestrelí", rýchlo dopila tekutinu, ktorú mala naliatu v porcelánovej šálke – možno čaj, možno kávu – a utiekla preč.

Boli to všetko situácie, v ktorých veľmi padla vhod Voňavkina typická rečnícka otázka "Čo sa nohy zatočili okolo teba!?". Bola to akási menej ofenzívna náhrada klasického "Čo ti jebe!?", či jeho menej vulgárnej varianty "Čo si sa zbláznil!?".

Skrátka veta, ktorú človek povie výhradne v situácii, kedy konanie druhého človeka považuje za extrémne podivuhodné, neadekvátne, nelogické, alebo nebezpečné.

Záhradník v sebe skrátka vždy mal tak trochu psychopatickú povahu, či už bol aktívnym hlučným agresorom, alebo utiahnutým melancholikom. Veľakrát sa nahneval kvôli príšerným maličkostiam. Aj malé nenápadné momenty nenaplnených očakávaní – ako napríklad vtedy, keď sa mu pokazil televízor, čo on okomentoval rečníckou otázkou "Čo mám robiť bez televízora, kokot strúhať!?" – ostali vžité v pamäti aj tým, ktorí pri tom neboli. Tým, ktorí to iba od niekoho počuli v podobe kuriózneho príbehu. Alebo vtedy, keď zvreskol "Rozbijem to okno sekerou!!!" u seba v kuchyni, s neznámou príčinou. Alebo vtedy, keď počas toho ako letel nôž cez okno, bolo z jeho obývačky počuť výkrik "KURVAAAAAAA!".

Niektoré jeho prejavy sťažností na realitu boli samozrejme komplexnejšie, než len výkriky a reflexívne jednovetové nadávky, o tom niet pochýb. Voňavka ešte s pobavením rada spomínala na príhodu, kedy Záhradník zaparkoval s autom vo svojom dvore a posťažoval si žene sofistikovaným spôsobom.

"Strašnú chuť som mal zraziť tie deti. Svine vyjebané, jak mi lezú na nervy, tlsté sú, pupky im prevísajú cez opasky."

Záhradník navyše robil aj veľa zvláštnych činností, ktoré hraničili so schizofréniou, či nejakou vážnou poruchou osobnosti. Voňavkin otec vravel, že ho raz videl jesť kurča nožnicami. Najzávažnejšou vecou však bolo pravdepodobne to, keď sa Záhradník rozprával s Voňavkiným otcom o počasí, pričom sa zrazu jeho mozog vrátil do minulosti. Alebo teda aspoň tam, o čom si sám myslel, že minulosťou bolo.

"Hodil som do šopy topánku a z kozej piče kokot tam bol taký hluk a smrad, že som sa musel ísť hneď osprchovať."

A to bolo presne to, čo vtedy Záhradník povedal. Veta tak veľmi nezmyselná a surrealisticky dadaistická, až z nej srší priam hmatateľá recesia, no v prípade jej nezmyselnosti z nej sršia maximálne tak schizofrenické bludy a úplná strata kontaktu s realitou. Ale iba možno. Záhradník bol proste divný. Nikto nevedel, čo sa dialo v jeho hlave.

KAPITOLA 10: Ejakulácia

15. september bol pre Fanatika veľmi zvláštnym dňom. Opäť. Jazvec bol stále prítomný. Hoci nebol viditeľný, bolo za každých okolností cítiť jeho energiu i jeho existenciálne posolstvo, ktoré ohýbalo Fanatikovým myslením. Avšak, prítomné bolo aj blúznenie. Vynárajúce sa postavy a metaforické správy audiovizuálnych premetov časopriestorov, zjavujúcich sa v spontánnych intervaloch desu, hrôzy, nechute i eufórie. Každý možný stav naraz.

Blúznenie! A práve o blúznení si kedysi Fanatik zapísal aj krátku poznámku do svojho notesu!

Točiace sa špirály lastovičích hniezd a lodných vrtúľ. Presekávajú sa morským dnom, aby mohli vyťažiť všetky pozemské mŕtvoly. A príčiny. A konzekvencie. Nestrašia svojimi hrotmi ale svojimi preliačeninami povrchov, do ktorých môže vkĺznuť každý ničnetušiaci návštevník. Nie sú ako análne otvory, ktoré do seba buďto niečo vpustia alebo vystrelia von. Sú to pasce a ich úlohou je pohlcovať. Senzácia. Bruchá a análne otvory.

Blúznenie!

Totálna skúška psychologickej sily i schopnosti racionálnej interpretácie ponúknutých symbolov a symbolizmu ako takého. Ale Jazvec ostal predstieraným bohom. Jazvec je vo vnútri a Jazvec je aj vonku.

Diabolské a podivné polotovary, či súcity následkov z ostatkov psích salónov krásy.

Dinosaurus siedmich kontinentov – chodí, hovorí a dupe! Skok z okna priamo na ostnatý drôt!

Meniace sa, premieňajúce sa zoskupenia hmoty i významu! Totálny chaos. Chaos prvkov, chaos parametrov a chaos veličín. Nezodpovedné zachádzanie s produktami mysle sa jej nositeľovi vždy vypomstí.

“Ťažké xenofóbne slúchadlá, nastrkané v ritiach xylofónov. Ó panenanebi, kto toto dá do poriadku!!!???” preletela Fanatikovou hlavou agresívna myšlienka, nesúca so sebou kontrakciu trojhlavého svalu lýtka.

Večer však bol o niečo pokojnejší. Fanatika opustili preludy a blúznenia a podarilo sa mu zaspať v relatívnom pokoji. Sníval sa mu veľmi intenzívny sen.

Sen ako zo sna. V sne sa ocitol v obrovskom modernom výťahu. Perforované kovovo-sa-lesknúce povrchy a žiadne čalúnenie. Stálo tam s ním jeho druhé ja. Také isté ja, akým bol aj on, akurát inak oblečené a s trochu inou úpravou vlasov. Bolo veľmi majetné a veľmi sebavedomé. Vlastne, na Fanatika sa podobalo iba svojím vzhľadom.

Jeho ja sa mu vo výťahu prihováralo s úsmevom. Hovorilo niečo o tom, ako je veľmi rado, že Fanatika vidí, keďže zbiera verzie svojho ja. A že je rado za to, že našlo ďalšiu verziu. Chce mať čo najviac verzií. Chce vytvárať vlastné deti. V mene podivných okolností.

Nejakým spôsobom sa Fanatik so svojím ja toho času ocitli v podivuhodnej kúpeľni. Kúpeľňa bola veľmi podivuhodná preto, pretože to bola miestnosť veľmi úzka a cez celú jej šírku bola umiestnená jedna veľmi dlhá vaňa. A v tej vani sedelo druhé Fanatikove ja. Bolo nahé a aj Fanatik bol nahý. Bolo celkom zrejmé, že tí dvaja spolu chcú mať sex. A nechcel to iba Fanatik. Jeho druhé ja sa ho veľmi otvorene, ležiac vo vani, spýtalo, či chce byť pri sexe dominantným alebo submisívnym jedincom – teda niekým, kto s radosťou zasunie svoj pohlavný úd do análneho otvoru druhého človeka, alebo niekým, kto si s radosťou nechá zasunúť pohlavný úd druhého človeka do svojho análneho otvoru – na čo mu Fanatik odpovedal veľmi jasne, že chce byť tým dominantným. Nechcel si nechať ujsť príležitosť dominovať nad samým sebou. Jeho druhé ja sediace vo vani však bleskovo odpovedalo, že pokiaľ to Fanatik naozaj chce, tak môže byť dominantným ono. A na to už Fanatik zareagoval veľmi nejasne. Vôbec nič nepovedal, no bol vnútorne zmätený a mal pocit, že nerozumie svojmu druhému ja, ako aj svojim potrebám – nebol si istý, či hovoril pravdu on, alebo jeho druhé ja. Celá táto interakcia mu prišla divná, kontextuálne nesprávna a autistická a k žiadnemu sexu nakoniec ani nedošlo. Fanatik sa zrazu ocitol niekde úplne inde, vo veľkej miestnosti s oknami, s výhľadom na majestátnu a pompéznu záhradu, v ktorej pracovalo služobníctvo. Druhé ja bolo preč. Takéto preskoky v priestoroch a časoch bývajú v snoch príšerné; obzvlášť, ak sa kvôli nim neodohrá niečo, po čom človek veľmi túži. Je to ako hodiť niekomu treščiu pečeň do oka.

Na záhrade pracovala jedna slúžka, päťdesiatnička s ryšavými vlasmi. Bolo počuť ako strašne nadávala na Fanatika, nazývala ho vulgárnymi kombináciami prídavných a postatných mien a kritizovala predovšetkým jeho namyslenosť a narcistický pocit nadradenosti. Nenadávala však na Fanatika, ale na toho druhého. Nadávala na druhé ja. Fanatik preto otvoril okno a neváhal sa s ňou dať do reči. On na poschodí, ona v záhrade. Hovoril niečo o tom, ako on nie je tým, za koho ho slúžka má a hovoril o tom, ako s ňou súhlasí a ako veľmi jej rozumie. Rozumeli si vzájomne. Pochopili sa.

A v tom Fanatik uvidel Voňavku. Bol to šok. Voňavka pracovala v záhrade.

Pokrikoval na ňu a chcel sa s ňou dať do reči. A ona vnímala. Typickým snovitým preskokom v časoch a priestoroch sa dostala do miestnosti spolu s ním.

On neváhal ani sekundu a okamžite ju s emočným vypätím oslovil.

"Som strašne šťastný, že ťa vidím," vyvreskol Fanatik a začal plakať.

"Som strašne šťastný, že ťa vidím, lebo tam, odkiaľ som ja, už nie si. Nežiješ. Zničila si sa," dopovedal Fanatik a hlas sa mu ku koncu roztriasol do vibrácií artikulačnej nezrozumiteľnosti. Rozplakal sa nie veľmi silno, avšak s hlbokým žiaľom. So žiaľom tak hlbokým, aký hlboký len žiaľ môže byť.

Nasledujúce ráno, 16. septembra, sa Fanatik rýchlo zobudil zo sna, vstal a dokonca sa mu podarilo niečo zjesť. Mal navyše to šťastie vidieť v hmlistých lesoch letieť holuba. A práve o holubovi si kedysi zapísal aj krátku poznámku do svojho notesu!

Holub!

Holub je stále niekto iný. Holub je človek, ktorý zostáva, pokiaľ ostatní ľudia odídu. Nie je možné odlíšiť jeho unikátnosť od ostatných ľudí, je možné iba vidieť, že zostáva. Holub je neodcudziteľný,

Holub má v sebe veľa skál, kríkov a múrov. Holub vie. Holub koná.

Holub žerie chlieb a plače nahlas.

"Žer chlieb a plač nahlas!" kričí holub.

Holub je boh. A ak niekto tvrdí, že boh je niečo iné, tak nepozná pravdu.

Holub je boh a boh je holub.

Holub!

17. september bol dňom, kedy už ľudia na Cintoríne hromadne porušovali zákaz vychádzania a pre tamojšiu políciu bolo prakticky nemožné legislatívne ich postihovať.

Bol to čas zdanlivo veľkej reformy, no všetko pritom ostávalo presne také isté, ako počas celej klimatizačnej krízy. Áno, Starosta zrušil pečiatky a zrušil aj Domové Pasy. Zrušil zákaz vychádzania a boli zrušené aj policajné kontroly, ktoré inokedy stáli na každom kroku, na každom konci každej ulice. Bolo zavedené takzvané vychádzanie "na vlastné riziko", ktorého dôležitosť slovne zdôrazňovali nahrávky púšťané do megafónov vychádzajúce z háld policajných áut voľne sa prevážajúcich cez Cintorín. No a ľudia vychádzali. Vychádzali a boli to tí istí ľudia ako predtým. Klimatizácia, alebo presnejšie, klimatizačná kríza, v ich mysliach zanechala iba toľko, čo v ľudskej mysli môže zanechať izolácia, samota a hnev. A všetko pritom ostávalo presne také isté, ako počas celej klimatizačnej krízy. Ťažko špecifikovať to, čo presne to bolo a možno to ani nič presné nebolo. Bola to iba tá atmosféra. A merači s pravítkami. Idea, ktorá nemá hmotnú formu, no ktorá sa do hmotnej formy nejakým spôsobom nezastaviteľne presekáva a ovplyvňuje ju. Idea nie je ľudská, nie neľudská, nie klimatizačná a ani postklimatizačná. Idea atmosféry, ktorá človeka prinúti cítiť sa nejakým spôsobom a on pri tom ani sám nevie, prečo sa tak cíti. Nerozumie tomu a buď to ignoruje, alebo márne hľadá príčiny. A presne to je tým nehmotným, čo sa presekáva do hmoty.

Ľudia sa stretávali v uliciach a konverzovali. Snažili sa o to. Jalové reči o druhých ľuďoch, vyjadrovanie názorov a posudzovanie vlastností. Premýšľanie nad dôsledkami charakterov. Ľudia v zhonoch a zhlukoch, obohnaní pálčivou bolesťou. Ľudia, ktorí čakajú v samote na ďalších ľudí, aby s nimi mohli viesť jalové reči o druhých ľuďoch, vyjadrovať názory a posudzovať vlastnosti. Nahlas bliakať, mľaskať, smiať sa a vyprskávať kusy slín a jedla rovnako vulgárnym spôsobom, akým vyprskávajú aj svoje slová. Plané reči o totálnych hlúpostiach, vykrikované nahlas. Nechutná podoba primitívnej formy života, hlučná a silne viditeľná, od ktorej má potrebu vzdialiť sa každý, kto nie je dobytkom.

Ľudia, v ktorých špajzách sú poháre plné zaváraných uhoriek a ktorých ústa sú plné slov o uhorkách a ich množstvách.

Finančné ohodnotenie, ktoré ničí všetky rébusy. Ľudia! Oháňajú sa výhovorkami ako majiteľ sibírskej halal reštaurácie svojím opaskom.

Ich zafajčené záclony, trasúce sa vo vetre pri otvorenom okne ako genitálie deväťdesiatročného muža, stojaceho a prichytávajúceho sa všetkých možných a nemožných tyčí oranžovej farby v rozheganom vozidle mestskej hromadnej dopravy z osemdesiatych rokov.

Hnusné závetria tieňov ich myšlienok a neotesaných nápadov. Zákutia bytov bezcitných hajzlov, ktorí si mýlia svojich priateľov s čašníkmi a pýtajú sa ich "Čo mi môžete ponúknuť?".

A toxické hmoty zvané "potrava", ktoré do seba títo ľudia súkajú. Črevá a ich apoptóza programovaná mozgom, ktorý je ako lepok v chlebe a pive. Chlieb a pivo, palivo charakteru týchto ľudí. A ešte aj ranný prílev háld cukru. A prečo nie aj obedný, poobedný a večerný? A prečo nie aj niečo staré a zoxidované, čo odoberá energiu a vnáša do myslí nechuť, tuposť, nevrlosť a hnus? Veď to je palivom ľudí a ľudia sú palivom hnusu.

A ak si niekto sťažuje na zdravotné problémy, od toho je tu pán doktor z reklamy na zdravie. Vysoký cholesterol, cukor, či krvný tlak? Veľa toho a málo tamtoho, vysoké to a nízke hento. Vtedy prichádza slávna spásonosná veta "Užívajte toto toľko a hentoľkokrát denne. Nalačno, či s jedlom.". Doktorov nezaujímajú mozgy, pivá a chleby, ranné, obedné, poobedné a večerné haldy cukrov. A ani zoxidované hnusy, toxickosti ľudského správania, či trojrozmernosti zdravia a jeho komplexity. Doktor nelieči, nemá na to čas. Doktor je mašina, ktorá je naučená predpísať na naučený problém naučený liek. A nič iné. Žiadna liečba. Doktor z reklamy na zdravie je iba mašina, ktorej úlohou je v ľuďoch vzbudiť dojem riešenia. Prenášania zodpovedností, no pritom rovnaké zotrvávanie v rovnakých sračkách. Samsara hnusu. Substitučná terapia hnusu hnusom.

Ľudia na liečenie nemajú čas tiež. Nemajú čas ani chuť, pretože sa ládujú svinstvom, ktoré ich o čas a chuť pripravuje. Niečo, čo odoberá energiu a vnáša do

myslí nechuť, tuposť, nevrlosť a hnus? Veď to je palivom ľudí a ľudia sú palivom hnusu.

A ľudské byty. Ľudské domy. Priestory, cez ktoré si prehŕňajú svoje telá. Cez ktoré sa, ako sami hovoria, "pohybujú". Priestory odzrkadlujú objekty, ktoré cez ne prechádzajú. Atmosféry a energie, rozbité chodníky a rozpadávajúce sa budovy. Smrad linolea a smrad starých stupačiek. Zdanlivo nová čínska reštaurácia, v ktorej človek nemôže zatajiť svoje nadšenie z vône dreva a aromatických šalviových vonných tyčiniek, no hneď potom, čo nájde skryté tajné dvere na chodbe medzi záchodom a kuchyňou a ich otvorením objaví tajomstvo, ktoré ponímajú – nechutné trubky, vodomery a rozpadávajúce sa obloženie o neznámej hmote – ho zachváti prílev agresívneho smradu a zhnusenia z celku i jeho povrchnosti a atrapickosti ako takej. Vnucuje sa otázka "Prečo?", na ktorú môže zhovorčivý čašník bodro odpovedať vykukujúc z bezdverého rámu protiotázkou "Prečo nie?".

Závesy a žalúzie s prachom, ktorý už pochytil rôzne vrstvy o rôznych hustotách, farbách, konzistenciách a zápachoch. Prachové žalúzie už sú geomorfologickými celkami, so svojou geologickou históriou a kultúrnym dedičstvom. Na žalúziách je už dávno viac prachu ako žalúzií, no ľudský jazyk je stále neprispôsobivý a predpotopný. Nedovolí si dynamicky reagovať na zmeny v prostredí, keďže ľudia stále hovoria "idem zatiahnuť žalúzie" namiesto toho, aby "išli zatiahnuť prach".

Riadne vrstvy prachu na sebe majú aj skrine, poličky v špajzách ponímajúcich poháre zaváraných uhoriek, zaváraných uhoriek, ktoré sú medzi jedlom tým istým, čím sú svokrine jazyky medzi rastlinstvom. Čas od času prach niekto utrie, uhorky zje a tekutiny z nich vypije, pri televízore a chlebe s pivom. Ale iba tí najkoncentrovanejší z nich, tí najvýznamnejší a najsingulárnejší, utierajú prach chlebom a uhorky zavárajú do piva. To je tá jediná pravá disciplína simuntánneho tanca medzi priestorom a životom v ňom!

Ak je niečo príliš kyslé, pridá sa tam cukor a ak je niečo príliš sladké, pridá sa tam ocot. A to platí všade, ako interne, tak aj externe. Ako makroskopicky, tak aj mikroskopicky. Prenatálne úvahy zrodené synergiou dna uhorkového a pivného pohára, do ktorého pomaly klesá prach.

Prekŕmené psy a prekŕmené deti, uzavreté vo svojich tesných malých výbehoch. Vo výbehoch dospelých ľudí, ktorí sú tak veľmi krátkozrakí, že dovidia maximálne tak na dno fľašky či na koniec svojej nedokončenej roboty, ktorú si hlučne adorujú prskaním a hlasným smiechom, s fľaškou i energiu uberajúcim zoxidovaným jedlom, vo vnútri svojho výbehu. Deti i psy sa učia novým spôsobom, vyberaním pohybov dospelých z ich výbehov. A otázky typu "čo sa deje?", či "ako sa cítiš?" sú v ich prípade maximálne zastaralými frázami, ktoré sú aspoň pre zdanlivé zvýšenie efektivity výkonu výbehu nahrádzané rozkazovacou vetou "tu máš!".

Starší potomkovia obetí výbehov, o niečo menej obtlstlí a schovávajúci sa za tmavé klobúky, kabáty, diagnózy a toxické a návykové lieky proti diagnózam, ktoré im predpísal pán doktor z reklamy na zdravie, si chodia pomedzi výbehy, pomedzi rozpadnuté budovy a rozbité chodníky, a občasne príjmu odpad, ktorý im niekto ponúkne, aby ich vlákal do svojho výbehu.

Ach, výbehy! Výbehy sú všade! Všetky smrdia inak, no veľmi podobne!

Desivé inštitúcie, centrá rozpadu a rozkladu všetkého živého i neživého, väznia všetkých, bez rozdielu veku. Starí a aj mladí, musia povinne trpieť na plesnivých lôžkach ničiacich pľúca i vôľu žiť a na hnilých stoličkách ničiacich chrbáty a prirodzenú zvedavosť. Sú to výbehy vo svojej najdémonickejšej podobe a otázka "Prečo?" sa pri nich zdá byť maximálne márnou a bláznivou, keďže démonické výbehy sú vždy a všade. "Prečo rozbité budovy? Prečo rozbité chodníky? Prečo zavárané uhorky? Prečo chleby? Prečo pivá? Prečo prachové žalúzie? Prečo ľudia a ich obohnanosť bolesťou?"

Mnohočetné lány bzučiacich lámp vyžarujúcich alabastrové svetlo, pod ktorým sa hrbia zošity, počítače a mobilné telefóny. Ohýbajúce sa káble a prerušované signály nedostatočných stratégií, vo vyprskávajúcich iskrách rozvetvených zábalov izolačných pások a zbytočne rozľahlých dier v stenách.

Rovnakým alabastrom svietia aj obrazovky za gaučami, vitrínami, či obrazovky ktoré máme v rukách. Reklamy na zubné kefky a rýchle občerstvenia, ktoré upútajú pozornosť každého prihliadajúceho iba tak, ako vie mŕtvy Izraelit na kuse dreva upútať pozornosť zarytého kresťana, či tak, ako vie upútať pozornosť nahého

deväťdesiatročného dôchodcu okopávajúceho repu škrekot tisícok čajok smejivých, ktoré si chcú pochutnať na červoch žijúcich z jeho úrody.

Majestátne balkóny s výhľadmi na všetko okolo, na všetko, na čo sa človek bez slušnej dávky cynického humoru môže pozerať iba cez okuliare snov a cez ich zdanlivú transparentnosť, ktorá činí týranie živých bytostí pozoruhodne nevinne zaujímavým. Revízia obscénností sa z vyvýšených miest praktizuje o niečo ľahšie, no treba na ňu mať obzvlášť silný žalúdok. A to dokáže byť náročné, pokiaľ žalúdok nie je v snoch. Nie je v snoch a je činný na balkónoch.

"Čo mám robiť!?" pýta sa človek s bolestivo vysoko zdvihnutým obočím, ktorý si sám na svoju otázku odpovedá tým, že hodí kladivo do mlynčeka na mäso. Pokus o výkop lopty úplne zbytočný ale tak silný, že pri jeho výkone neletí len lopta, ale s veľkým a hlbokým "Ááááááu" letí rovno celá noha, vytrhnutá z bedrového kĺbu.

Autobusy plné exkrementov a moču. Plné prázdnych fliaš a prázdnych duší, ktoré hľadia na gavale hubovitého porastu medzi sedadlami vozidla, zapáchajúce smradom kyslosti a hniloby. Smradom, ktorý do všetkého živého vyžiera diery. A smradom, ktorý všetko živé núti odísť, pokiaľ si ono živé na onen smrad nezvyklo a nenaučilo sa byť deravým.

Cesty križujúce budovy a budovy križujúce cesty. Splete vystavaných emulzií koexistenčného chaosu, pri ktorých sa človeku vnucuje otázka "Prečo", no pritom žiaden zhovorčivý čašník v čínskej reštaurácii vykukujúc z bezdverého rámu neodpovedá protiotázkou "Prečo nie?".

Ľudia, trpitelia gravitáciou! Spútaní a zviazaní v okovách Zeme. Väznení na povrchu obmedzených prostriedkov a výtvorov.

A ľudské prostredia i výtvory! Vytvorené pod vplyvom zemských okov a ich mohutného zovretia. Vytvorené pod vplyvom zúfalého a beznádejného výkriku "čo iné nám zostáva!?" a pripravené o božské "prečo nie?".

16. septembra krátko pred obedom sa Rušňovodič rútil vo svojom žltohnedom aute smerom od svojho domu. Alebo presnejšie, od svojho bývalého domu, ktorý v mene všetkej svojej príčetnosti prenechal Matilde, ktorú pri odchode počastoval

pomenovaniami ako “sviňa”, “obézna piča” a “transka”. Dal jej všetky svoje zbrane. Poškriabaný čierny Arzén a aj masívny osemnásťpalcový poniklovaný Xenón.

Všetko bolo Matildine.

Láskyplný gigolo a rozumný krabí humanoid, ktorý sa zaživa varí v hrnci a s pôžitkom si do úst klepetom vkladá varenú kukuricu.

Rušňovodič si prehrabol svoje čierne fúzy ľavou rukou a opäť uchopil volant žltohnedého auta oboma končatinami agresívnou, vulgárnou silou. Ako vždy, mal na sebe svoju obľúbenú bielosivú košeľu s vertikálnymi pásikmi a svoje obľúbené hnedé nohavice s ťažkým kovovým opaskom. Spomínal vtedy na úraz, ktorý sa mu stal pred dvoma rokmi. Jedného dňa sa totiž po prudkom rozložení kofeínu v jeho tele a s tým súvisiacim prudkým znížením tlaku príliš rýchlo postavil a následne stratil vedomie. Silno si udrel siedmy krčný stavec a akonále sa mu vedomie navracalo späť, uchvacovala ho silná bolesť a priestorovo-časová dezorientácia. Plietol si interné a externé podnety a s jeho príčetnosťou sa zahrával impulzívny neokortex. Videl a počul svoju matku, ktorá naňho kričala a nadávala mu za to, že sa váľal na zemi. Bol to moment neznesiteľnej trýznivosti, ktorá však po pár sekundách pominula a zanechala po sebe pár mesiacov trvajúce bolestivé vnútorné zranenie. Nič neobvyklého. Zaujímavým kontextom tohto incidentu však bolo to, že jeho dôverný kamarát Filharmonista sa s ním podelil o podobný zážitok. Hovoril o tom, že jedného dňa odpadol vo vani počas toho, ako sa postavil na nohy po horúcej sprche a masturbácii. Stratil vtedy vedomie na oveľa dlhšiu dobu, než Rušňovodič počas svojej postkofeínovej nehody. Dostal vtedy ranu do hlavy sprchovou batériou a počas púte svojej otrasenej mysle mimo realitu “videl” akúsi prapodivnú civilizáciu bytostí, ktoré neboli humanoidmi. Boli to zvláštne nepozemské tvory, ktoré boli evolučne prispôsobené na to, aby sa vedeli schovať do svojho hrudného koša podobne, ako sa vedia schovať korytnačky do svojho panciera. Vedeli si tam vložiť hlavu a horné i dolné končatiny. Na nohách a na lýtkach a na čele mali mnohočetné ostré výrastky, ktoré ochraňovali ich obnažené časti, ktoré trčali z úkrytu ich hrudného koša. Takúto ochranu si vyvinuli pred predátormi, ktoré sužovali celú ich civilizáciu. Tam, kde žili tieto bytosti, boli predátory všade. Tieto tvory však boli veľmi inteligentné a javili sa byť vyspelejšími než ľudia; minimálne z hľadiska schopností vytvárať nástroje. A

mimo to videl Filharmonista nielen civilizáciu týchto tvorov, ale aj svet v ktorom žili. Prapodivný a rôznotvarý svet, ktorý nevedel popísať a nevedel pochopiť ani jeho zákonom, ktoré sa zdali byť príliš rozdielnymi v porovnaní so zákonmi pozemskými. Rušňovodič si vtedy spomínal na Filharmonistove hlboko precítené slová: "Pozeral som sa na to s nejakou zvláštnou chuťou na neviem čo. Na nejaké jedlo, pitie, potravu? Pozeral som sa okolo a snažil som sa zistiť, čo to je, no nedalo sa to. Neidentifikovateľné objekty rozličných tvarov, foriem a pohybových variácií v roztodivnom svete pre mňa neznámych štruktúr. Veľmi podivuhodná skúsenosť..."

Rušňovodičov automobil vchádzal do štvrte zvanej Priesmyky. Práve míňal budovu mestského úradu. Budovu, na ktorú si Rušňovodič veľmi dobre spomínal. Hnedočervenú budovu s množstvom okien a vyblednutých plachtových záster v úlohe markíz. Pred pár rokmi v nej bol svedkom nezabudnuteľnej interakcie s akýmsi človekom, ktorý sa volal "Bicyklista Druhý", alebo tak nejako. Na presné meno si už nespomínal. Bol to akýsi potmavší človek v rozopnutej košeli, ktorý vyzeral ako Hispánec, alebo čosi podobné. Ale čo je hlavné, musel sa s ním vtedy na mestskom úrade rozprávať viac ako dve hodiny, až pokiaľ človiečik nepochopil, že Rušňovodič sa celú dobu chce dostať na cudzinecký políciu a pýta sa iba na lokáciu daného oddelenia budovy a na smer, ktorým sa má vydať. Pán asi nerozumel ľudskej reči a Rušňovodič napriek svojej cholerickosti znášal celú situáciu s nesmiernou trpezlivosťou, no odniesli to jeho čierne fúzy a mohutné bokombrady, ktoré si hnevom statočne pretrhal. Hispánsky človiečik ho vtedy poprevádzal celým úradom, akoby ho chcel úmyselne rozohniť do čo najväčšieho množstva časov a priestorov, ktoré mal momentálne v dosahu. Povodil ho po všelijakých smrdutých zatuchnutých chodbách, kanceláriách, kúpeľniach a záchodoch, kuchyniach, oddychových miestnostiach, práčovniach a jedálňach. Práčovniach a práčovniach. Jedálňach a jedálňach. Jedálňach, ktoré zapáchali po niečom, čo smrdí ako prevarené ponožky a práčovniach, v ktorých si zamestnanci nepochybne varili čaj a cestoviny. Vrcholom toho všetkého však bolo to, ako ho hispánsky človiečik zobral do akejsi temnej reštaurácie, ktorá určite nebola jedálňou, keďže nesmrdela prevarenými ponožkami. Bola plná výhradne hispánskych zamestnancov, nahlas i potichu konverzujúcich o rozličnostiach a extaticky popritom inhalujúcich cigaretový dym. Miestnosť temná,

čierna a hnedá, plná cigaretového oparu a atmosféry únavného akustického obsahu ľudských úst. Miestnosť, na ktorej stoloch nestáli mimo popoľníkov koreničky a soľničky, ale červené plastové misky plné plesnivých zatuchnutých pistácií. Plesnivých zatuchnutých pistácií, ktoré smrdeli presne tak ako skrine, v ktorých boli odležané. A pistácie jedli dôchodcovia! To bol ten najväčší šok! Miestnosť bola plná výhradne dvoch vekových kategórií! Dôchodcov vo veku nad šesťdesiat rokov a detí do veku desať rokov. Dôchodcovia chrúmali pistácie. A deti, budúci úradníci a zamestnanci temnej reštaurácie, boli tými jedinými, ktorí fajčili cigarety. A to s takým pôžitkom, s akým ich nefajčia ani film-noirové herečky hrajúce pyšné zbohatlíčky pohŕdajúce osobou, ktorá sa po vyvrcholení predvídateľného deja stane nepochybne ich životným partnerom.

Deti a ich cigarety. Rakovina dnu, rakovina von. Rakovina dnu dnu a rakovina von dnu.

Priesmyky boli ale peknou štvrťou. Peknou, samozrejme, na pomery depresie cintorínskej dystópie a na pomery vynárajúcich sa spomienok na hispánskych človiečikov. Bolo v nej veľa zelene.

Veď práve, Rušňovodič akurát prechádzal okolo maličkého, asi tridsať metrov širokého a sto metrov dlhého parčíka s trávnatým porastom a asi tuctom nižších stromov. Parčík od seba oddeľoval dve ulice a z jednej na druhú bolo vidieť veľmi dobre.

A ako tak sledoval parčík, všimol si aj toho, že o ulicu vedľa je v strede cesty odstavené akési biele auto – veľmi luxusné a módne biele auto, s obrovskou kapotou a mohutnými blatníkmi. A čo viac, na jednom z blatníkov bola krv! Nebolo to veľmi dobre vidieť, ale bola tam riadna krvavá šmuha a obzeral si ju akýsi chlapík v šortkách a v kvetinovanej košeli, pravdepodobne vodič auta. Akýsi povedomý chlapík.

Rušňovodič ucítil nadskočenie svojho žltrohnedého automobilu a spolu s ním nadskočilo aj jeho srdce. Nepozornosť jeho šoférskeho ducha spôsobila, že zabudol vytočiť zákrutu a vozidlo v asi sto kilometrovej rýchlosti vybehlo na obrubník. Žiaľ, iba necelé dva metre za obrubníkom už stála stena obytného domu.

Zaznel dunivý hluk deformujúceho sa materiálu, pokrčenie mohutnej hmoty nárazom o inú hmotu. Kapota auta sa zrolovala ako poskladaný papier. Rušňovodič, človek, ktorý sa za volantom nikdy nepripútaval, v momente mohutného zastavenia vyletel zo sedadla. Jeho letiace telo sa oskalpovalo o interiér strechy, zlomilo si niekoľko prstov na rukách, prerazilo čelné sklo a následne si aj zlomilo a vyvrátilo členky o volant a palubnú dosku. Automobilu v zotrvačnosti a v záujme zákonu zachovania energie nadskočil zadok. Medzi tým, ako opäť zadok auta klesal k zemi, napálilo Rušňovodičovo polomŕtve telo hlavou priamo do steny obytnej budovy. Hlava sa roztrieštila v šťavnatom špagetóznom rozprsknutí na všetky strany. A to, čo neskončilo na stene, vo vzduchu, na chodníku a na kapote auta, bolo nárazom zatlačené dovnútra krku Rušňovodičovho mŕtveho tela. Bola to predovšetkým spodná čeľusť a zvyšky čuchovej kosti.

Rušňovodič bol mŕtvy. Nehybné telo na vraku niečoho, čo kedysi bolo jeho vozidlom. Zdeformovaná kapota a prerazené čelné sklo. Rozlámané ruky a groteskne vykrútený trup. Krvavá kaša z ľudskej hlavy, rozlievajúca sa po oboch stranách kapoty.

2. septembra večer čítal Turista noviny.

Klimatizácia zabila ďalších 177 ľudí! Osemnásti Cintorínčania umreli od hladu, štyridsiatisiedmi od dehydratácie a stodvanásť ich umrelo v dôsledku psychických ochorení. Klimatizácia zabíja!

Smetné koše a sáčky na smeti, ktoré sa zabíjajú kladivami a sekerami. Otvárajú si huby, slintajú a vrieskajú, opierajúc sa o drevené trámy a drevené parkety, ktoré naleštili ich predchodcovia. Žiadna elektrina v dimenzii lietajúcich tvárí a operených svätcov, ktorá by inak poháňala lúky a lokomotívy, ktoré do seba vzájomne prenikajú a vytvárajú vlhkovzdorné bariéry. Hlboký anjel religióznej pošty bude hniť v hnisavej škarpe mokvajúceho zranenia! HĺbkA očí! HĺbkA očí, ktorá zíde z mysle!

Sadol si do kresla pokrytého chlpatou červenou dekou a napil sa starej instantnej kávy zaliatej komerčným mliekom, jednou lyžičkou slnečnicového oleja a zasypanej siedmimi lyžičkami repného cukru.

KAPITOLA 11: Záhradník a Mačeta

Jedného dňa skončil Záhradník na psychiatrickom oddelení na Cintoríne. Stalo sa to potom, čo vošiel do jednej vychýrenej krčmy na bezmennej periférii Cintorína s mačetou a vyhrážal sa, že niekoho zabije. Okolnosti neboli jasné. Nebolo jasné ani to, či sa mačetou oháňal, alebo či dokonca niekoho zranil. Alebo či náhodou nezničil nejaký majetok. Jasné však bolo, že Záhradník pokročil zo svojho sťažovania si, nadávania a vybíjania si zlosti na predmetoch a ľuďoch u seba doma, na aktívnu agresiu namierenú voči konkrétnym ľuďom vo vonkajšom svete, mimo jeho pozemok, mimo Kanálovú ulicu. Incident s mačetou sa stal celkom tri mesiace po tom, čo zomrela jeho žena a po nepočetne osídlenej periférii sa to verbálnou komunikáciou medzi obyvateľmi rozšírilo veľmi rýchlo.

Zhruba po pol roku sa Záhradník z psychiatrie vrátil. Jeho príchod k sebe domov však bol extrémne nenápadnou a tichou udalosťou. Jeho presný dátum nikto nepoznal. Záhradník bol ticho, úplne ticho. A von chodieval iba občas.

Jedného dňa, si obyvatelia Kanálovej ulice našli či už v poštových schránkach, alebo v plastových sáčikoch zavesených na plotoch, domáce vajíčka a domácu mrkvu. Hovorilo sa, že to priniesol Záhradník a že mrkva pochádzala z jeho záhrady a vajíčka pochádzali od jeho sliepok. Hovorilo sa, že sa podrezal. Alebo zarezal, rozrezal, prebodol, prepichol, rozsekol, alebo zastrelil. Alebo prestrelil.

Nikto ho už odvtedy nikdy nevidel.

Záhradník bol vždy naozaj veľmi zaujímavým človekom. Bol bývalým učiteľom, alebo čímsi podobným. Neustále nosil otrhané béžové ošatenie umazané od hliny a jeho imidž neupraveného človeka skvelo dopĺňala plešina a dlhé rozstrapatené vlasy po bokoch hlavy. Mal obrovský ostrý nos, nosil okuliare a býval vždy starostlivo oholený. Pravdepodobne ani veľmi nezarastal. A jeho povaha. Jeho povaha, to bolo umelecké dielo, ktoré iba pár ľudí z periférie vedelo oceniť za života umelca.

A všetko toto po umelcovom zmiznutí zostalo. Nezmazateľný a trvalý vzťah, ktorý rádovo prekonal hranice cintorínskej periférie a rozšíril sa v mysliach, spomienkach a príbehoch pomedzi ľudí, ktorí Záhradníka nikdy naživo nevideli. Záhradník sa stal pojmom, kultúrou a ideou. Citovanou abstrakciou a atmosférou, ktorá nemala hmotnú formu, no ktorá sa do hmotnej formy nejakým spôsobom nezastaviteľne presekávala a ovplyvňovala ju.

KVANTITATÍVNA ŽATVA IX. a X.

IX.

Tretieho marca sa Dormanitrivanius prechádzal uličkami Trinchkeldtu. Na holom kýpti ľavej ruky mal nasadenú umelú ruku vyrobenú z uhlíkových vláken a inervovanú syntetickými motoneurónmi prepojenými s jeho periférnou nervovou sústavou. V mieste spojenia syntetickej ruky s jeho živým telom pociťoval veľmi unikátny svrbivý podnet a v súvislosti s ním vnímal aj neobvykle nízku hladinu energie vo svojom organizme, ktorá sa vtedy prejavovala hlavne chaotickosťou jeho vlastných myšlienok, ako aj fyzickým chvením, sprevádzajúcim každý jeho pohyb – všetko to bolo dôsledkom silného stresu, ktorý v ňom strata ruky vyvolala. Navyše, v rámci jeho celkovej slabosti mu zasunutá dýka a brokový revolver na predkolení spôsobovali výrazné obmedzenia počas chôdze.

Akýkoľvek sneh bol už v tomto čase roztopený a vo vzduchu bola cítiť silná vlhkosť. Pofukoval slabý a nie veľmi chladný vietor, ktorý sa v úzkych uličkách Trinchkeldtu turbulentne víril. Všetky tamojšie aktuálne meteorologické úkazy boli jasným mementom toho, že klimatická zima v týchto geografických miestach už skončila.

V jednej z uličiek v blízkosti Námestia Krížov našiel Dormanitrivanius navlhnutú, ale za to pomerne zachovalú drevenú lavičku, nachádzajúcu sa hneď vedľa zadných dverí obecného mäsiarstva. Posadil sa na ňu, lakte si vyložil na zadné operadlo, zhlboka sa nadýchol a vydýchol. Pozrel sa na svoj digitálny senzor. Ten ukazoval tieto údaje:

3. marec

12:03

09.0259 °C

2 526.5065 m n. m.

Vzhľadom na to, že naňho v týchto chvíľach doliehali rôzne formy stresu, uvedomoval si, ako veľmi je dôležité znížiť si dominanciu vlastného sympatického nervového systému, v dôsledku čoho sa snažil priviesť svoju myseľ do meditatívnych stavov. Napomáhalo mu k tomu aj dychové cvičenie, ktoré v tom čase na tom mieste praktizoval – nadýchol sa, počkal pár sekúnd, potom vydýchol a znovu počkal pár sekúnd. Počas cyklického dýchania si občas zatvoril oči a pokúšal sa vnímať okolité zvuky i pocity vlastného tela, no intenzívny stres ho vždy po čase donútil oči otvoriť a stotožniť sa s vlastnými chaotickými myšlienkami.

Napokon sa iba nečinne usadil s vystretými nohami, pozoroval sýtomodrú oblohu a premýšľal nad tým, že sa už každú chvíľu postaví, pretože vlhkosť z lavičky mu pomaly presakovala do oblečenia.

Z ničoho nič však začul veľmi povedomý hlas, ktorý naňho doliehal z diaľky. Znel ako hlas Šamana, pána Haudenu. Jednoznačne sa rozhodol otočiť sa k pôvodcovi onoho hlasu, no ešte predtým si chcel skontrolovať svoj senzor. Ten ukazoval tieto údaje:

3. marec

12:37

09.0360 °C

2 526.5499 m n. m

Akonáhle sa pozrel smerom k horizontu trinchkeldtskej uličky – tam, kde sa nachádzal zdroj hlasu – zistil, že dedukoval správne. Bol to Šaman, vážený pán Haudena, navyše v zástupe dvoch členov svojho personálneho Kognícia. Pohyboval sa svojím charakteristicky pomalým, šuchtavým krokom, a mal na sebe oblečený svoj kvetinovaný kabát, pásikavú košeľu a mohutnú rozvetvenú čelenku zvanú „Keteliini“, ktorú Šamani tradične nosili preto, aby si ňou chránili uši pred mrazom. Ona čelenka mu regulovala jeho svetlohnedé vlasy do tvaru ježatej štetiny.

Dormanitrivanius sa okamžite postavil, obe nohy si pevne ukotvil na zemi s rozkročením do šírky vlastných ramien, obe ruky (alebo skôr ruku a pol) si vystrel vedľa seba a nespúšťal z Haudenu oči. Ten mu zo vzdialenosti asi päťdesiatich metrov zamával a spolu so svojimi Kogniciánmi zároveň aj pridal do kroku, aby skrátil čas trvajúci do vzájomnej konfrontácie s Dormanitrivaniom.

Dormanitrivanius si v tom čase všimol letiace útržky troch papierov víriace sa pod vplyvom vetra v priestore uličky medzi ním a troma ďalšími mužmi. Pozoroval ich entropické putovanie priestorom (ktoré mu napomohlo k celkovému zníženiu jeho interného stresu) až do chvíle, kedy ich vietor všetky neodvial ponad strechy okolitých domov.

„Aký krásny deň!“ vykríkol Haudena, keď už stál asi päť metrov od Dormanitrivania. Spolu so svojimi personálnymi Kogniciánmi sa otočil ramenami pozdĺž ulice tak, aby mal za chrbtom stenu obecného mäsiarstva. Bol to jeho vopred premyslený strategický ťah – Šaman si uvedomoval, že keby sa so svojimi mužmi nepostavil oproti Dormantrivaniovi po šírke ulice, ale po dĺžke, mohlo by to pôsobiť ofenzívne.

„Nádherný,“ odvetil mu, „naozaj nádherný.“

Haudena sa hlasno rozosmial a v neprirodzenom choreografickom afekte pokrčil plecami, rozviavajúc si svoj kvetinový kabát. Veľmi ho totiž potešilo, že Dormanitrivanius reagoval na jeho snahu o verbálnu komunikáciu. Jeho personálni Kogniciáni sa ale usmiali iba sotva; a aj to asi iba preto, aby pred Šamanom nepôsobili unudeným dojmom; a postavili sa pár metrov od Haudenovho ľavého boku, aby mu prenechali priestor pre pohyb. Neustále pritom uprene hľadeli na dvoch komunikujúcich ľudí a svoju vlastnú energiu míňali iba na sledovanie a vyhodnocovanie aktuálnej situácie.

„Nó, takže, ak mi nič ďalšie nepoviete, tak si dovolím pokračovať,“ spustil Haudena a vytreštil pri tom oči. „Ste v poriadku, človeče?“

„Ó, samozrejme,“ odpovedal mu Dormanitrivanius, pričom si všimol, že sa do neho počas jeho konverzácie s Haudenom vrátila určitá dávka absentujúcej energie – aj keď nevedel, ako to bolo možné.

„Áno? No, tak to je úžasné! A myslím to naozaj úprimne. Byť v poriadku je niekedy náročnejšie, než si väčšina z nás myslí,“ odpovedal mu a vytreštil oči ešte viac.

„Prepáčte, vôbec sa so mnou nemusíte trápiť. Pokojne pokračujte vo svojej ceste,“ skočil mu do reči Dormanitrivanius v snahe zbaviť sa Šamanovej prítomnosti.

Zrazu už na sebe registroval, že počas konverzácie s ním sa začínal cítiť mierne nekomfortne.

„Ó, ale veď samozrejme, že pôjdem, nechcem Vám pôsobiť nijaké útrapy," pohotovo zareagoval Haudena, „prepáčte, že som Vás tu tak prepadol. Ale nedalo mi to, chcem Vás ešte do niečoho zasvätiť. Až potom sa odpracem," zhlboka sa nadýchol a vydýchol.

Dormanitrivanius spozornel a tiež začal zhlboka a pravidelne dýchať.

„Viete," začal Šaman, „myslíte si, že dokážete odolať tomu selekčnému tlaku, ktorý tu okolo Vás je?"

„Netuším," odvetil mu Dormanitrivanius po asi trojsekundovej pauze, počas ktorej mu v hlbokom zamyslení uprene hľadel do očí a snažil sa z nich vyčítať nejaké emócie. Jediné, čo v nich však dokázal rozpoznať, bolo niečo na spôsob detskej zvedavosti, či zaujatosti – pocit, ktorý mu bol veľmi dobre známy. „Asi poriadne nerozumiem tomu, čo tým myslíte. Skúste to rozvinúť," dodal.

„Isteže," reagoval Haudena. „Hovorím o ľuďoch, ktorí sú pre mňa ako husi – vodné vtáky, evolučne prispôsobené a evolučne sa prispôsobujúce na vodné prostredie. No Vy ste ako hus s vodou-odpudzujúcimi nohami. Keby ste vedeli, čo je pod vodou, možno by ste sa jej prestali vyhýbať."

Dormanitrivanius sa opäť na chvíľu zamyslel; pričom asi na sekundu odvrátil svoj zrak od Šamana a pozrel sa na po jeho ľavej strane stojacich Kogniciánov, ktorí diskusiu nehybne pozorovali; a potom reagoval:

„A čo je podľa vás pod vodou?"

Táto časť Kvantitatívnej žatvy vedela byť veľmi únavná. Dramatický, neprirodzený a až prehnane shakespearovský dialóg dvoch ľudí mu nedával veľký zmysel, hoci v ňom mohla byť nejaká podstatná symbolika. Možno to bolo práve tým, že jej hlas v tejto časti knihy už bol priveľmi chrapľavý a uspával.

Pamätal si však veľmi dobre na to, ako to celé vyvrcholilo.

Dormanitrivanius sa okolo seba efektne poobzeral. Vedľa seba, na ulicu, na Šamana, na príslušníkov jeho personálneho Kognícia a taktiež aj na krikľavomodrú oblohu.

„Urobte niečo," pokračoval Haudena, „v rámci svojich fyzických i intelektuálnych schopností. Verte mi, urobí to veľkú radosť mne a Vám. Urobte

nejaký veľký čin, ktorý oslobodí Vašu myseľ. Mám totiž pocit, že sa neustále utápate v hľadaní výsledkov. Takáto rezistencia vo Vás musí vyvolávať depresiu...“

Dormanitrivanius sa nadýchol a znovu sa pozrel na krikľavomodrú oblohu. Značnú chvíľu premýšľal, ako presne má odpovedať, no po nejakom čase si už bol absolútne istý budúcim obsahom vlastných slov.

„Máte pravdu, rezistencia vo mne vyvoláva depresiu.“

„Oslobodte svoju myseľ!“ ihneď zareagoval Haudena, pričom na mieste Dormanitrivania zrazu uvidel niečo, čo ho svojím vzhľadom prinútilo myslieť si, že Dormanitrivanius nie je Dormanitrivaniom, ale plážovým ležadlom a slnečníkom. Po dlhodobejšom pozorovaní, sprevádzanom jemným fyzickým priblížením sa k potenciálnemu plážovému ležadlu so slnečníkom, zistil, že ono plážové ležadlo so slnečníkom nie je plážovým ležadlom so slnečníkom, ale Dormanitrivaniom. Istým spôsobom sa mu po takomto zistení uľavilo – neopodstatnený úkaz plážového ležadla v realite totiž vnímal ako jav, ktorého výskyt si neprial.

Dormanitrivanius na mieste Šamana v tých chvíľach uvidel to isté plážové ležadlo so slnečníkom, aké videl Šaman na mieste Dormanitrivania. Neopodstatnený úkaz plážového ležadla so slnečníkom však z jeho pohľadu nebol iba javom, ktorého výskyt si neprial – bol dokonca javom, ktorého výskytom sa cítil byť natoľko ohrozený, že na jeho podnet sa okamžite zohol a z púzdra na predkolení vytasil svoj brokový revolver, ktorý na plážové ležadlo so slnečníkom namieril. Zakrátko si však uvedomil, že ono plážové ležadlo so slnečníkom nie je plážovým ležadlom so slnečníkom, ale Šamanom. Súčasne s tým si všimol aj Haudenov vydesený výraz (spôsobený registráciou brokového revolveru namiereného priamo na neho), ktorý nepredstavoval nič iné, než čisto živočíšny strach o vlastný život. Jeho personálni Kogniciáni boli rovnako vystrašení a v snahe odtiahnuť sa od Dormanitrivaniovho dosahu inštinktívne cúvali na stranu, šúchajúc sa chrbtami po stene mäsiarstva.

Dormanitrivanius sa rozhodol, že v takomto štádiu vývoja situácie bude múdrejšie, keď predsa len vystrelí, než keby mal svoj revolver zasunúť naspäť do púzdra na predkolení a vysvetľovať, prečo ho odtiaľ vôbec vybral. Zbraň držal namierenú na Šamana asi päť sekúnd a potom stiskol spúšť.

Akustická rana sa hlasno odrazila od stien budovami izolovanej úzkej uličky a bola počuť na kilometre ďaleko. Sústava brokov vnikla do pravej časti Haudenovej brušnej dutiny, roztrhala mu bránicu, pečeň, žalúdok, žlčník, dvanástnik, pravý pľúcny lalok a rozdrvila mu tri rebrá. Balistický šok prinútil Šamana cúvnuť dozadu takým spôsobom, až to vyzeralo, akoby bol odhodený nejakou neviditeľnou silou, ale

jeho vytrvalé telo to nejako ustálo a ešte stále sa držalo na nohách. Triasli sa mu všetky končatiny a jeho tvár mala neprestajne rovnako intenzívne zvierací, vydesený výraz. Kogniciáni zatiaľ nemo stáli bez pohybu, chrbtami opretí o stenu, a sledovali situáciu.

Dormanitrivanius ešte stále mieril a vplyvom akútneho stresu sa mu triasla ruka.

Haudena sa chytal za ranu na krvácajúcom boku. Jeho zranenie bolo tak masívne devastačné, že mu krv pretekala aj pomedzi pevne pritlačené prsty a zafarbovala mu načerveno pásikavú košeľu a aj rukáv kvetinového kabátu. Zdvihol obočie, otvoril ústa v márnej snahe niečo povedať, no akurát si odkašľal a vyprskol kvapôčky krvi, ktorými pokropil aj Dormanitrivania.

„Teda," podarilo sa mu dostať zo seba tieto slová popri tom, ako mu z úst vytiekol potôčik, alebo skôr riadny potok krvi, a stiekol mu po brade. Hlas sa mu chvel a rovnako s ním sa mu chvelo aj celé telo, ktorého pokožka viditeľne strácala svoju prirodzenú farbu.

Dormanitrivanius vystrelil znova – dvakrát za sebou. Prvá strela zasiahla Haudenu do krku, pretrhla mu pravý kývač hlavy, krčnú tepnu a rozdrvila kus spodnej čeľuste. Masa krvi a mäsa vystrekla na stenu mäsiarstva a zanechala tam červenú machuľu. Druhá strela prenikla jeho hrudným košom práve vo chvíli, keď mŕtvou váhou padal k zemi, pretože už nežil. Balistický šok zo záverečnej sústavy brokov prenikajúcej jeho organizmom mu zdevastoval väčšinu rebier, rozdrtil sedem stavcov a rozkúskoval oba pľúcne laloky, vrátane srdcového svalu. Jeho telo dopadlo na stenu mäsiarstva a náraz mu navyše s hlasným prasknutím rozťal tkanivo na zátylku. Následne sa celý, mŕtvy Haudena, bezvládne zošuchol po stene dole, zanechávajúc na nej hustú, mäsito-krvavú šmuhu.

Dormanitrivanius sklonil brokový revolver a pozrel sa na dvoch príslušníkov Šamanovho personálneho Kognícia. Premýšľal, že ich zabije ešte skôr, než by ho stihli zabiť oni, ale oni nič podobné nemali v pláne – obaja iba v šoku otvárali ústa a snažili sa z daného miesta vytratiť nenápadným cúvaním, pričom sa jeden z nich nešikovne potkol a spadol na zem. Druhý začal utekať a sekundu na to sa k nemu pridal aj ten prvý, akonáhle sa z onej zeme pozviechal. Počas úteku sa párkrát obzreli za sebou, aby skontrolovali, či ich náhodou Dormanitrivanius neprenasleduje. O chvíľu sa však stratili v nedohľadne a on si zasunul svoj brokový revolver späť do púzdra na predkolení. Premýšľal nad tým, že aj keby sa ho tí dvaja pokúsili zabiť, nezastrelil by ich, nakoľko ozbrojených Kogniciánov bolo ďaleko viac a vražda dvoch

z nich by bola automaticky bezpredmetná. Chvíľu teda len nemo postával pri mŕtvole Šamana a sledoval jej kontúry; hlavne obrovskú sústavu dvoch dier v hrudi a veľký výsek na krku. Mäsitá kopa mala nohy rozhodené na všetky strany, jednu ruku mala položenú v rozkroku a druhú neprirodzene vykrútenú vedľa seba, chrbtom ruky na zemi. Pod telom sa vytvárala krvavá mláka, ktorá sa vsakovala do kvetinového kabáta. Šamanova tvár už neobsahovala žiaden úškľabok a dokonca ani zvierací des – bolo skrátka vidno, že je mŕtva.

Pozrel sa na svoj senzor. Ten ukazoval tieto údaje:

3. marec

12:49

10.9650 °C

2 536.4985 m n. m

Dormanitrivanius sa následne opätovne zohol, z púzdra na predkolení si vytasil svoj brokový revolver a zadnými dverami mäsiarstva vošiel dovnútra budovy, kde tromi ranami usmrtil Lafyrrenga Remaena, obecného mäsiara, priamo pri pulte.

(Človek mal podľa inmarských kultúrnych zvykov právo na usmrtenie obecného mäsiara vždy, keď usmrtil obecného Šamana.)

Po prehľadaní niekoľkých zásuviek a skríň mäsiarstva našiel v jednej z nich, lokalizovanej v bezprostrednej blízkosti pokladne, rituálny kalíšok a prenosnú kalabasu naplnenú nápojom Eterusairiu. Do kalíška si nalial približne sto mililitrov nápoja, napil sa a euforicky sa pousmial s akusticky intenzívnym povzdychom. Mäsiarovo nápojové príslušenstvo mrštil do jeho zakrvavenej mŕtvoly a následne sa usadil priamo na podlahe do tureckého sedu.

Po asi desiatich minútach začal pociťovať jemné chvenie v žalúdku a na zátylku; prvé príznaky účinkov nápoja. Neskôr sa do jeho vedomia dostavil pocit extrémnej horkosti, ktorý ho prinútil ľahnúť si na zem a zaspať.

4. marca o siedmej hodine a tridsiatejpiatej minúte uvidel Dormanitrivanius vo svojom sne podmienenom horkosťou niečo, čo si asocioval s pojmom "budúcnosť". Budúcnosť, ktorej fundamentálnu kvantitu nebolo možné vizuálne, či akokoľvek inak

identifikovať, no v Dormanitrivaniovom vedomí bola automaticky spojená výhradne s veličinou budúceho času, vyobrazenou v podobe striedajúcich sa obrazcov, ktoré vyzerali ako za sebou idúce snímky filmu. Onen film zobrazoval rôznorodú prekvitajúcu prírodu – lotosové kvety, pomaly tečúce rieky so širokými korytami, sýtozelené trávnaté porasty, paprade, hory, zurčiace bystrinky, žaby a taktiež dinosaury, ktoré prežúvali všelijaké rastlinstvo. Nakoniec všetka flóra a fauna vo vízii pominula, striedajúce sa snímky sa premenili do jediného, celistvého, pevného a statického obrazu, ktorý ponímal podobizeň relaxujúceho Dormanitrivania sediaceho v tureckom sede na krikľavozelenej tráve, okolo ktorého kvitli raflézie a rašili všelijaké druhy vyšších výtrusných, alebo parazitických krytosemenných rastlín. Tento výjav nakoniec prerušil obrovský modrý blesk, ktorý prenikol Dormanitrivaniovou lebkou a zabil ho.

Z obrazových podnetov sna nebolo príliš jasné, že ho blesk usmrtil, no z kontextuálneho hľadiska to bolo významovo pochopiteľné. Jeho telo ležalo na tráve, zosivelo a nakoniec sa rozložilo a splynulo s krikľavozelenou trávou – stalo sa jej hnojivom. Po jeho organizmickej dekompozícii zo zeme zrazu vyskočilo nové Dormanitrivaniovo telo, ktoré pôsobilo omnoho živším a aktívnejším dojmom, než to predošlé. Bolo neprirodzene sýtooranžové, jeho kedysi hnedé vlasy zblondaveli a pery mu žiarili načerveno. Toto „nové telo" sa dokonca doširoka usmievalo a bolo taktiež možné, že v porovnaní s tým „starým", malo aj o niečo väčšie oči. Postavilo sa na obe nohy, vytrhlo zo zeme rafléziu, ktorá obživla, narástli jej končatiny a začalo s ňou tancovať nejaký druh tanca, ktorý bol veľmi ťažko zaraditeľný. Počas tanca bolo možné počuť intenzívne bzučivú, no napriek tomu veľmi harmonickú hudbu. Obloha ponad tanečnou scénou vytvárala farebné kombinácie tyrkysovo modrých, bielych a zelených trojuholníkov, ktoré si medzi sebou vymieňali pozície a rôznorodo zrnili. Zakrátko Dormanitrivaniovo nové telo rafléziu pustilo, ona sa trhaným krokom vrátila na svoje pôvodné miesto a opäť sa zakorenila.

Po tomto audiovizuálnom predstavení sa Dormanitrivanius zrazu zobudil. Ako inak, než do pocitu horkosti. Okamžite sa posadil a následne skočil na rovné nohy, akoby doň prebudenie zo sna vhodilo zopár elektrických šokov.

Po ceste domov sa stavil u Tamigy, Vaječnej ženy, od ktorej si požičal *Epizeuxu svätého muža*, a tú ihneď po návrate do svojho príbytku polial neznámou koncentrovanou horľavinou a zapálil ju. Počkal, kým zhorela úplne do tla a všetok popol z nej vzniknutý naložil do vlastnej prenosnej kalabasy, ktorej obsah následne vysypal v okolí svojho domu.

X.

Dormanitrivanius sa hneď po zobudení napil čistej vody, nasadil si svoj hnedý kabát, do púzdra na predkolení si zasunul brokový revolver, do ruksaku si zabalil polkilogramovú tehličku dvadsaťštyrikarátového zlata a zobral do rúk brokovnicu plne nabitú explozívnym strelivom, ktorú mal starostlivo pripravenú v úložnej sieti nad svojím futonom. Otvoril vchodové dvere na verandu. Jeho senzor vtedy ukazoval tieto údaje:

4. marec

08:23

11.5191 °C

2 609.9098 m n. m.

Vonku bola zamračená obloha šedomodrej farby a vial nárazový studený vietor, ktorý razantne znižoval tamojšiu pocitovú teplotu. Dormanitrivanius zišiel dolu schodmi, obzrel sa za svojím polohlineným domom a rýchlym krokom sa vydal smerom k Námestiu Krížov. Na jednej strane síce stále registroval neobvykle nízku hladinu energie vo svojom organizme; ktorá sa prejavovala hlavne chaotickosťou jeho vlastných myšlienok a taktiež aj fyzickým chvením, sprevádzajúcim každý jeho pohyb; no na strane druhej bol jeho celkový stres razantne menší, než v posledné dni.

Pohyb ho napriek jeho náročnosti veľmi bavil, v dôsledku čoho si patrične užíval celú svoju pešiu prechádzku.

Pri Lo-Videovom chráme stálo asi tucet ľudí. Pôsobili veľmi utrápeným a vyčerpaným dojmom a vzájomná konverzácia prebiehala iba medzi dvoma z nich – a aj to iba formou nenápadného šepotu. Jeden človek ale stál obďaleč a svojimi prejavmi aj vzhľadom bol v porovnaní s ostatnými explicitne iný. Bol to asi meter šesťdesiat vysoký muž v modifikovanom syntetickom tele, pripomínajúcom niečo

medzi mravčiarom veľkým (*Myrmecophaga jubata*) a pásavcom štetinovým (*Chaetophractus villosus*). Pred sebou mal malý prenosný pultík, na ktorom vystavoval injekčné striekačky a pár ampuliek s akousi červenou tekutinou. Ľavou rukou sa o pultík podopieral, v tej pravej držal mohutný zlatistý zvonec a mával s ním nad hlavou.

„Kupujte čerešňovú šťavu!“ vrieskal z plných pľúc a jeho rev umocňoval molekulárny megafón, ktorý mal pripojený k svojim slabozubým, alebo možno aj kompletne bezzubým čeľustiam.

„Kupujte čerešňovú šťavu a pichajte si ju do žily! Pichajte si čerešňovú šťavu do žily!“ hrdelne jačal a pučil oči, akoby mal každú chvíľu zomrieť a bola to tá posledná a tá najdôležitejšia informácia, ktorú by chcel okolitému svetu odovzdať.

Dormanitrivanius prešiel asi tridsať metrov okolo neho a taktiež okolo ostatných pristojacich ľudí. Zrak mu podvedome spočíval na oblohe, na okolitých stromoch a na chráme, no občas zablúdil aj do tvárí ľudí, ktoré s nadšením pozoroval.

Z jej hlasu bolo poznať, že sa blíži koniec. Neustále chrapľavejúci hlas totižto náhle zjemnel, akoby chcel čitateľovi neverbálne naznačiť, že má spozornieť.

V tejto časti Ikwaren, úplatný prevádzač, prepravil Dormanitrivania neznámym dopravným prostriedkom (pravdepdobne dronom) z Námestia Krížov na čistinku Eferrys. Dormanitrivaniovým cieľom bola čistinka Myzothep, ale ako povedal Ikwaren, “na tej čistinke ja nepristávam”.

Dormanitrivanius Ikwarenovi zaplatil zlatou tehličkou a Ikwaren Myzothep popísal nasledovne:

„Vaším cieľom je čistinka Myzothep,“ spustil Ikwaren v momente, keď Dormanitrivaniovi zaľahlo v ušiach v dôsledku prudkej zmeny tlaku. „Tá sa nachádza dvadsať kilometrov južne od Trinchkeldtu. Na čistinke sa nachádza jazero ponímajúce miniatúrny ostrov, na ktorom vo svojej chatrči býva čarodejnica Kathleema. K tej som si nikdy nedovolil sa čo i len priblížiť, tobôž ju zabiť. Najbližšie som sa k jej obydliu priblížil iba na sto metrov. A ak si vy myslíte, že je to nevyhnutné, zabite ju.“

Dormanitrivaniovi dokonca dodal aj zaujímavú radu:

„Až tam budete,“ začal Ikwaren, „dávajte si pozor. Veci, ktoré budete vidieť, počuť a cítiť, budú úplne iného charakteru, než na aké ste zvyknutý. Budete mať čo dočinenia s ohromne prastarou a mocnou entitou a je dosť možné, že nebudete schopný uveriť tomu, čo tam zažijete. Nech sa ale stane čokoľvek, nepodľahnite

myšlienkam, ktoré vám budú predhadzovať to, že sa nachádzate v sne. Nebude to tak. Všetko, čo tam bude, bude tak reálne, ako my dvaja, aj keď sa vám to tak nebude zdať. Sen je stále...“

A tak sa započala časť knihy, z ktorej začal zaspávajúci mozog čitateľa z ničoho nič dávať pozor. Predsa len, nech už je kniha i jej prezentovanie nudné akokoľvek, nikto by nemal dopustiť to, aby mu ušlo vyvrcholenie.

Dormanitrivanius pravdepodobne pristál a bol opisovaný Ikwarenov zvláštny výzor a taktiež aj podivuhodná zmena teploty, ktorá nastala medzi Námestím Krížov a čistinkou Eferrys.

Pozrel sa na svoj digitálny senzor na pokožke. Ten ukazoval tieto údaje:

4. marec

10:13

-26.9844 °C

1 905.4111 m n. m.

Nadýchol sa a položil na zem brokovnicu plne nabitú explozívnym strelivom, aby si mohol na svoju jedinú ruku nasadiť rukavicu; chlad bol totiž nesmierne pocitovo umocnený silným studeným nárazovým vetrom. Po pár sekundách si ju ale dal ihneď dole, nakoľko si uvedomil, že senzor na ruke potrebuje vidieť, pretože je jeho jediným ukazateľom smeru. Zo základnej funkcie ukazujúcej teplotu, čas, dátum a nadmorskú výšku, si ho prepol na alternatívne zobrazenie svetových strán. Celkovo sa zariadil tak, aby mohol neobmedzene vykročiť smerom na sever. Uvedomoval si, že ho čakala asi trojkilometrová cesta hlbokým snehom cez les v mínus dvadsiatichšiestich stupňoch.

Akonáhle sa dostal na okraj Eferrys, pohltila ho hustá tma. Niežeby bolo na čistinke nejak extrémne veľa svetla, ale les bol v týchto miestach omnoho hustejší, než v okolí Trinchkeldtu, a z toho dôvodu v ňom bolo aj neporovnateľne väčšie množstvo tmy. Naviac, Dormanitrivaniovi prišiel les akýsi vizuálne neforemný a abstraktný. Pravdepodobne pod vplyvom zníženej viditeľnosti zapríčinenej tmou

nadobúdal pocit toho, že kontúry stromov v týchto miestach vytvárali určité obrazce, chveli sa a morfovali. Keby sa neriadil kompasom, určite by sa stratil.

Ďalšou pozoruhodnou vecou, ktorú si vtedy všimol, bolo to, že okolité stromy neboli v nijakom ohľade živé. Všetko tam bolo buď plesnivé, alebo spráchnivené; bolo na neuverenie, že celý porast bol pri svojej plesni, hnilobe a práchnivosti, tak veľmi vysoký, a že vôbec stál. Hlavne stromová vegetácia mu evokovala symbolickú myšlienku, ktorú si vo verbálnej podobe interpretoval ako „stromy v podobe žijúcich mŕtvol". Navyše preňho bolo na týchto miestach veľmi zaujímavým aj to, že počas svojej náročnej prechádzky nestretol ani jedného živočícha a nepočul žiaden zvuk.

Dormanitrivanius po nejakom čase už začínal byť unavený. Stále mieril na sever; tou trasou, ktorou mal ísť; no žiadna viditeľná zmena priestoru nenastávala. V hlbokom a hustom snehu sa mu ťažko chodilo a keďže cezoň nevidel, kam stúpal, tak mnohokrát zavadil nohou o nejaký koreň alebo kameň, o ktorý sa potkol.

Stereotypné prostredie tmavého lesa pomaly prestával vnímať a keď už uvažoval nad tým, či vôbec ide správnym smerom a či sa tam vôbec niekedy dostane, všimol si, že svetla zrazu pribúda. Ba čo viac, pribúdalo presne zo severu.

Dormanitrivaniom prebehla akási zmiešaná emócia vo forme úľavy a strachu o vlastný život zároveň. Uvedomoval si, že to musela byť Myzothep – a na nej muselo byť jazero, na ktorom jestvoval miniatúrny ostrov, na ktorom mala Kathleema svoju chatrč.

Ihneď si nasadil na svoju jedinú ruku rukavicu, pevne do nej uchopil brokovnicu plne nabitú explozívnym strelivom a pridal do kroku (kým prišiel na Myzothep, ešte sa trikrát potkol a spadol – kamene a vetvy boli pod hrubou prikrývkou snehu na každom kroku).

Keď sa už dostal von z hustého lesa, ako prvá ho prekvapila samotná rozloha Myzothep. Aj napriek tomu, že ako obyvateľ tradičnej inmarskej dediny videl vo svojom živote obrovský počet rozličných čistiniek, tak nikdy nevidel žiadnu takú, ktorá by sa Myzothep svojou veľkosťou čo i len priblížila. Bol to šíry priestor o rozlohe asi desať kilometrov štvorcových, ktorý bol z deväťdesiatichdeviatich percent vyplnený vodou z jazera. Jazero bolo skrz-naskrz zamrznuté a v jeho približnom geografickom strede stál neveľký ostrov, s rozlohou asi tisíc metrov štvorcových. A na ňom stála chatrč, ktorej kontúry ešte nedokázal celkom rozoznať, no aj napriek tomu z predstavy jej vizuálu pociťoval istý druh znechutenia.

Atmosféra celého miesta bola navzdory jeho presvetlenosti veľmi ponurá a tmavá. V tých chvíľach mu napadlo, že „ak by niekto tvrdil, že nič ako »čierne svetlo«

neexistuje, tak by sa mal za každú cenu prísť pozrieť na Myzothep, ktorá jeho tvrdenie jednoznačne spochybní".

Dormanitrivanius sa nadýchol, počkal pár sekúnd, potom vydýchol a znovu počkal pár sekúnd. Využíval metódu nejakého dychového cvičenia, ktoré znižovalo jeho mieru stresu. Svoju brokovnicu mal uchopenú pevne v rukách a s odhodlaním sa vydal stúpiť na zamrznutú vodnú hladinu, mieriac smerom ku Kathleeminej chatrči.

Jazero bolo tak pevné, ako žiadne iné jazero, po ktorom tú zimu chodil. Dedukoval, že vrstva ľadu musela mať kľudne aj niekoľko metrov.

Chvíľu premýšľal nad tým, ako vôbec môže vedieť, že v chatrči bude Kathleema. Taktiež celkom nevedel predikovať, aká situácia nastane, keď brokovnicou prestrelí dvere; pretože presne to aj plánoval. Myšlienkami sa však prestal nechať pohlcovať (vzhľadom k ich charakteristickej chaotickosti vzniknutej vplyvom stresu) a pokračoval v ceste. Zabáral sa do snehu a tentokrát sa nepotkýňal, pretože pod ním na jeho nohy čakala jedine vodorovná vrstva ľadu – žiadne korene, kamene, alebo práchnivé vetvy stromov.

Sneženie pomaly ustávalo.

Čím bližšie sa Dormanitrivanius dostával k ostrovu, tým viac začal pochybovať o tom, či má na jeho povrch vstúpiť. Napriek tomu v sebe našiel patričné odhodlanie a odvážil sa vkročiť zo zamrznutej hladiny na pevnú pôdu.

Reliéf tohto miesta bol vymorfovaný do tvaru prudko sa zvažujúceho, asi päť metrov vysokého kopčeka. Po jeho obvode stál plot pozliepaný z rôznych konárov, medzi ktorými sa vynímali lebky, hrudné koše, kompletné detské kostry, alebo dokonca aj celé končatiny a časti tiel, na ktorých boli ešte stále prichytené zvyšky mäsa. Kvôli mrazu boli výborne zachované a nerozkladali sa. V nijakom ohľade ale nepôsobili živým, a ani čerstvým dojmom – Dormanitrivaniovi pohľad na ono ľudské mäso pripomínal mrazené mäso husí, ktoré je vplyvom chladu a masového uskladnenia stuhnuté a zdeformované. V dôsledku vlastnej prítomnosti v takto odstrašujúcom a nepriateľskom prostredí preňho bolo jednoznačne veľkou výzvou vstúpiť do uzavretého kruhu plotu.

Ešte silnejšie zovrel svoju brokovnicu plne nabitú explozívnym strelivom do rúk. Pomaly začal dvíhať jej hlaveň smerom pred seba, aby pretínala molekuly vzduchu skôr, než ich pretínala akákoľvek živá časť jeho tela. V týchto chvíľach si všimol, že už vôbec nesneží a prekvapilo ho, akým zvláštnym spôsobom sám zmyslovo vnímal okolitý priestor, nakoľko každý jeden vnem mu pripadal nejak neurčito utlmený, ako keby podliehal vplyvu nejakého externého supresíva. Napadlo

mu, že sa môže jednať o prejav efektu, o ktorom mu hovoril Ikwaren – spomenul si konkrétne na jeho radu hovoriacu o tom, že „nemá podliehať myšlienkam, ktoré mu budú predhadzovať to, že sa nachádza v sne“.

Na samom vrchu kopčeka stála chatrč. Jej prítomnosť bolo možné spozorovať dokonca až z brehov zamrznutého jazera vďaka tomu, že z jej jediného komína na streche stúpal dobre viditeľný a podivne hustý biely dym, ktorý sa miestami zafarboval do žltkasta. Z bližšieho pohľadu už bolo viditeľné, že sa jednalo o esteticky nechutnú a brutalistickú budovu pozliepanú z rôznorodých druhov prírodného materiálu; hlavne machu, hliny, lát a konárov. V stenách chatrče boli tiež pozapichávané aj kosti a končatiny, no na rozdiel od plotu tu bolo možné vidieť nielen kosti a končatiny ľudského pôvodu, ale aj kosti a končatiny pôvodu zvieracieho. Po obvode krivej šikmej strechy budovy boli za nohy zavesené rôzne hnijúce vtáky, králiky, potkany a taktiež pár líšok a vlkov.

Aj keď bolo vonku skoro mínus tridsať, Kathleemina stavba ešte stále smrdela hnilým, kyslým zápachom, pripomínajúcim niečo na pomedzí smradu fekálií a smradu hnijúceho mäsa.

Dormanitrivanius sa postavil pred vchodové dvere chatrče, od ktorých spočiatku očakával, že budú takmer neohybné v dôsledku mrazu, ktorému podliehal materiál, z ktorého boli vyrobené. Ale na jeho počudovanie vyzerali skôr prehnito, než zamrznuto. Zdvihol brokovnicu plne nabitú explozívnym strelivom kolmo pred seba a namieril na ne. Intenzívne pritom uvažoval nad tým, čo všetko sa mohlo potenciálne odohrávať za nimi, vo vnútri stavby. Snažil sa započuť nejaký identifikovateľný zvuk, prípadne skrz špáry v nedokonalo utesnenom blatovo-drevnato-kostenom murive nájsť akokoľvek určité kontúry. Nič sa mu však nepodarilo zachytiť.

Jemne sa mu zatriasli ruky. Zhlboka sa nadýchol, počkal pár sekúnd, potom vydýchol a znovu počkal pár sekúnd. Následne vystrelil.

Akustická rana sa v otvorenom priestranstve čistinky rozšírila s nesmiernou rýchlosťou a s ohlušujúcou intenzitou. Práchnivé a prehnité dvere sa v sekunde rozleteli v spŕške triesok letiacich dovnútra a rozvírili sa všade navôkol. V tomto momente bolo jasne viditeľné, ako na sebe konštrukcia dverí neniesla žiaden materiálny náznak podľahnutiu účinkom mrazu.

Dormanitrivanius svojimi pozornými očami zaostril na tentokrát zrakovým zmyslom sprístupnený interiér chatrče, do ktorého ale ešte stále nebolo vidieť.

Vystrelil ešte raz naprázdno dovnútra.

Na efekty druhej ohlušujúcej rany sa však tentokrát už nebol schopný sústrediť, pretože z interiéru chatrče začul povedomý bublavý škrekot, ktorý hystericky naberal na intenzite.

Práve vtedy, v ustupujúcom kúdole triesok a s viac a viac prenikajúcim denným svetlom preňho bolo jasne dedukovateľné, že na samom konci miestnosti stála Kathleema.

Bola to pravdepodobne tá najdesivejšia konfrontácia s žijúcou entitou, akú Dormanitrivanius vo svojom živote absolvoval. Jednalo sa o minimálne dva metre vysokú, nahú, fyzicky starú ženu s dlhými riedkymi vlasmi a ovisnutou kožou. Prsia jej siahali takmer po kolená.

Mimo nej si všimol aj to, že po krajoch jedinej miestnosti tvoriacej interiér chatrče, viseli kotle zhruba vo výške Kathleeminej hlavy, v ktorých sa varila tekutina – pravdepodobne sa jednalo o rovnaký mliečnezelený guľáš plný ľudského mäsa, s ktorým prišiel prvýkrát do kontaktu dvadsiatehosiedmeho februára.

Ježibaba sa držala za ranu na boku spôsobenú strelou z brokovnice nabitej explozívnym strelivom a po jej ostrých tesákoch uložených v krivých, asymetrických čeľustiach, jej stekali sliny. Jej oči boli celkom čierne a Dormanitrivaniovi prišli zo všetkých prvkov celého jej organizmu jednoznačne najdesivejšie. Počas toho, ako pozorne sledoval a vyhodnocoval situáciu a neprestával na neľudského humanoida mieriť, zároveň pociťoval aj ďalší nevšedný pocit, pred ktorým ho pravdepodobne upozorňoval Ikwaren – s každou sekundou, počas ktorej stál vo dverách a pozeral sa na Kathleemu, sa cítil, ako keby mu jeho telo nejakým zvláštnym spôsobom fyzicky chradlo, následkom čoho s ním strácal obvyklé spojenie, čo sa prejavovalo silnou disociáciou a depersonalizáciou. Malo to podobný priebeh, ako akýsi druh zápalu; pociťoval intenzívnu, bodavú bolesť prechádzajúcu celým jeho organizmom, ktorá mu ničila nervové prepojenia a komplikovala jeho ovládanie priečne pruhovaných svalov vlastnou vôľou. Pripadal si ako v sne, v ktorom sa zo všetkých síl snažil o čo najrýchlejší útek pred nebezpečenstvom, no za žiadnych okolností nebol schopný pohnúť s vlastným telom, a tak iba stál na mieste.

Zdalo sa mu, že trvalo celú večnosť, kým v sebe konečne nabral dostatočnú silu na to, aby mohol znovu stisnúť kohútik.

Zvuk výstrelu už skoro vôbec nevnímal. Tak veľmi mal sluchový zmysel utlmený.

Tentokrát ju zasiahol tesne pod krk. Ježibaba v dôsledku balistického šoku takmer spadla na zem, hlavou zavadila o visiaci kotol, ktorý sa prevážil a vylial jej asi

dva a pol litra variacej sa mliečnezelenej tekutiny priamo na hlavu. Tackavými pohybmi sa nejako snažila udržať na nohách, pričom príšerne chrčala a vrieskala, kvôli extrémne silným bolestiam spôsobených jej mnohopočetnými, krvácajúcimi zraneniami. V návaloch agresie búšila päsťami do všelijakých kusov driev, ktoré boli rôzne porozhadzované a pozapichávané pri kotloch.

Dormanitrivaniov „zápalovitý" pocit intenzívnel v priamej korelácii s intenzívnením Kathleeminých agresívnych a hysterických prejavov. V súvislosti s tým začal pociťovať strach o vlastný život. Telo mal už tak slabé, že sotva stál na nohách a keď sa už snažil všetkými zvyšnými silami stisknúť kohútik, aby ju dorazil, tak si zrazu všimol, že k nemu niečo letí.

V tej rýchlosti presne nedokázal identifikovať, čo to mohlo byť. Ale vyzeralo to podobne, ako keby na neho niekto hádzal akúsi sieť, alebo akoby ho atakovali nejaké snehové vločky nahustené do viacerých singularít. Akonáhle to letieť prestalo, pretože ho to zasiahlo, ucítil prudkú bolesť, ktorá vychádzala z jeho hrudníka a s ochromením sa šírila do celého jeho tela. Neumocňovala jeho „zápal" a ani jeho strach, bol to iba ďalší prvok, ktorý pociťoval a na rozdiel od strachu a „zápalu" mu prišiel aj o niečo viac autentický.

V bolestivej agónii stiskol spúšť viac-menej náhodou.

Túto ranu už počul. Ani nevedel ako, ale vnímal ju veľmi zreteľne a bez sluchového utlmenia; rovnako autenticky, ako vlastnú bolesť.

Zasiahol Kathleemu do hrude. Ona s hlasným, hlbokým a bublavým škrekom spadla na chrbát, prerážajúc stenu chatrče a vypadávajúc do exteriéru.

Dormanitrivanius si odkašľal a na jazyku ucítil charakteristicky kovovú chuť krvi. Sklonil hlavu, napol si „zápalom" a strachom stuhnutý pravý i ľavý kývač hlavy, a pozrel sa nižšie, na svoje telo. Z jediného miesta na hrudníku mu vytŕčalo niekoľko predmetov – kusy driev, kusy železa a ostré nože. Tie boli zaborené poriadne hlboko, pretože bolo jasne vidieť, že z niektorých nožov v tele mu trčali iba neobvykle veľké rukoväte.

Neobvykle veľké, aby bolo za čo uchopiť aj daný, rozmermi neobvykle veľký, rezný/bodný nástroj.

Stále sa udržiaval na nohách, jeho pocitový „zápal" aj strach ubúdal a bol nahrádzaný čistou a autentickou bolesťou vystreľujúcou z jeho hrudníka. Z úst mu tiekla krv. Brokovnica sa mu takmer vyšmykla z rúk, ale tou jedinou nesyntetickou ju ešte dokázal zachytiť. Nadýchol sa, ale nie príliš hlboko, pretože mimo nesmiernu bolesť, ktorú pociťoval, s každým nádychom a výdychom niečo v jeho vnútri silno

pískalo a z nosných dierok mu fŕkali kvapôčky krvi. Vo svojom masívne zranenom, vyčerpanom a umierajúcom tele pozbieral zvyšné sily, otočil sa a vzdialil sa od prestrelených vchodových dverí. Hlavou mu podvedome prebehla myšlienka na slovo „telekinéza“.

Obišiel chatrč. Jeho kroky v snehu boli extrémne unavujúcimi a bolestivými a preto sa opieral o brokovnicu nabitú explozívnym strelivom.

Ešte stále nesnežilo.

Dormanitrivanius si všimol, ako sa za chatrčou snažila postrelená Kathleema postaviť na nohy. Bola otočená tvárou dole, kľačala na zemi a podopierala sa rukami, z ozubených úst jej tiekla krv a pri dýchaní sipela a pískala podobne, ako on. Ani si vtedy nevšimla, že za ňou stál.

Na pokraji organizmického kolapsu pravou rukou zdvihol svoju jedinú barlu, brokovnicu nabitú explozívnym strelivom, a jej pažbu si podoprel tou ľavou, syntetickou. Napriek tomu, že sa mu celé jeho telo triaslo a agonicky vibrovalo, ešte stále dokázal zbraň namieriť ježibabe priamo na hlavu.

A vystreliť.

Obrovská masa obsahu jej hlavy sa rozprskla na kašu sýtočervenej tekutiny ponímajúcej slizké haldy kostí, mäsa a tukovitého cerebrálneho tkaniva, z ktorých v tom mraze stúpala hustá para.

Vystrelil ešte dvakrát do jej tela, ktoré odokrylo jej útroby. Tie sa vysypali do snehu a začali ho topiť. Kathleema tým pádom už definitívne nebola žijúcim organizmom, ale abstraktnou mlákou separátnych častí svojho vlastného tela.

Dormanitrivanius tackavým krokom obišiel jej telo a slimačím tempom vykročil z ostrovčeka na zamrznutú hladinu jazera, podopierajúc sa o brokovnicu. Cítil, ako bol každý jeho krok náročnejším a bolestivejším a ako mu s každým nádychom nejaká tekutina v pľúcach, pravdepodobne krv, špliechala stále viac a viac. Pri jednotlivých výdychoch spolu s menším objemom vzduchu vyprskával aj väčšie množstvá povedomej červenej kvapaliny.

Praktizovanie dychového cvičenia pre neho už nepripadalo do úvahy; teraz musel dýchať rýchlo, krátko a bez páuz, aby si aktuálne dosluhujúce telo udržal pri živote čo najdlhšie.

Keď už bol asi desať metrov od brehu, nedokázal ísť ďalej a tak iba nečinne spadol na kolená. Z púzdra na predkolení si vytiahol dýku, uchopil ju do svojej syntetickej ľavej ruky a začal si ňou odrezávať pravú ruku. Najskôr kompletne rozrezal všetko tkanivo po obvode zápästia smerom od chrbátu ruky po jej dlaň a

následne mohutnými údermi hrotom dýky do zápästných kostí oddelil svoju ruku od zvyšku vlastnej hornej končatiny. Z takto oddelenej hmoty odrezal svoj palec – táto anatomická operácia preňho bola (na rozdiel od oddelenia celej ruky) oveľa jednoduchšia z toho dôvodu, že si jednak nevyžadovala odstránenie tak veľkého kusu tela a druhak onen kus tela už nebol prepojený s jeho nervovou sústavou, takže ho zásah do neho nijakým spôsobom nebolel.

Svoj palec vzal do prstov svojej jedinej, syntetickej ruky, vložil si ho do úst a vcelku ho zjedol.

Po konzumácii vlastného palca sa napokon celý zrútil dole bruchom k zemi. Trčiace kýpte nožov, driev a železiez, sa mu zabodli ešte hlbšie do tela. Ležal na pravom líci a s jeho finálnym výdychom naraz vykašľal asi dvadsať mililitrov krvi, pričom mu hlavou podvedome prebehla myšlienka na jeho priateľa Ymysa, ktorému pred dvoma rokmi pomohol ukončiť si život tým, že ho pri jednom z inmarských jazier sotil zo stromu na zamrznutú vodnú hladinu.

V súvislosti s Ymysom bola Dormanitrivaniovou úplne poslednou myšlienkou myšlienka na slovné spojenie „prenos v priestore“.

Bolo dvanásť hodín a dvanásť minút.

Na čistinke Myzothep sa spustil silný vietor a stromy sa ohýbali smerom k zemi. Okolo trinástej hodiny sa začalo aj jemne otepľovať a okolo pätnástej hodiny už tamojšie teploty dosahovali plusové hodnoty.

Senzor Dormanitrivania neukazoval nijaké údaje, pretože už nemal žiaden zdroj energie.

Z jeho mŕtvoly sa po čase uvoľnili fekálie, z ktorých sa vyformovali tri kurčatá, ktoré okamžite po svojom vzniku začali pojedať okolitý sneh.

Dodatok ku Kvantitatívnej žatve

Túto časť nikdy nečítala, pretože si asi myslela, že nie je dôležitá. Podľa neho však bol práve Dodatok ku Kvantitatívnej žatve tou najdôležitejšou časťou celej knihy.

“Vaječná žena”, tak ako Fanatik oslovoval svoju starú mamu, tento krátky súhrn slov skrátka úplne vynechala. Aspoň tak si to on pamätal. Ale kto vie. Možno to bola iba falošná spomienka.

Za Námestím Krížov, v blízkosti Lo-Videovho chrámu, sa nachádza cintorín, skrytý v útrobách tamojšieho lesa.

Vedľa seba tam ležia dva najčerstvejšie hroby. Jeden z nich ponímal telo Šamana, pána Haudenu a ten druhý poníma telo Dormanitrivania Piateho. Medzi nimi sa nachádza drevená ceduľa v tvare šípky s inmarským nápisom „Tonaaria no otok gaa de utta 3-nikki 3-gueeth de tzugush“, čo v preklade znamená niečo ako „Ten vedľa zastrelil tohto tu, 3. marca tohto roku“.

Na náhrobok Dormanitrivania Piateho nechala Tamiga, Vaječná žena, vyryť nápis „Eeetmar Groos und“. Nikto zatiaľ neprišiel na to, čo tento nápis znamená a nikomu sa ani nepodarilo dekódovať, v akom jazyku je. Taktiež sa nevie ani to, prečo vlastne obsahuje tak obrovský počet písmen „o“.

Pán Haudena bol svojimi fanúšikmi exhumovaný tretieho decembra o sedemnástej hodine a šestnástej minúte, a v dôsledku značného stupňa rozkladu jeho tela bol aj synteticky zregenerovaný.

Haudena sa o dva týždne na to úradne vrátil do svojej funkcie Šamana Trinchkeldtu a ešte v ten deň zabil celkom dvadsaťsedem ľudí, ktorých vraždu nazval „explicitnou kompenzáciou toho, že počas vlastnej neprítomnosti toho veľa zameškal“.

Šaman sa na pódiu na Námestí Krížov taktiež verejne vyjadril k tomu, že by chcel zorganizovať druhú *Penetráciu Lusitánie*, na ktorej plánuje popraviť asi meter šesťdesiat vysokého človeka v modifikovanom syntetickom tele, pripomínajúcom niečo medzi mravčiarom veľkým (*Myrmecophaga jubata*) a pásavcom štetinovým (*Chaetophractus villosus*), ktorý sa pravidelne ukazoval v uliciach Trinchkeldtu so svojím malým prenosným pultíkom, na ktorom vystavoval injekčné striekačky a pár ampuliek s akousi červenou tekutinou, pričom z plných pľúc vrieskaním do molekulárneho megafónu; pripojeného k jeho slabozubým, alebo možno aj kompletne bezzubým čeľustiam; podnecoval k nakupovaniu takzvanej „čerešňovej šťavy“ a následnému pichaniu si onej šťavy do žíl. Tento modifikovaný človek bol však od Dormanitrivaniovej smrti v Trinchkeldte trvalo nezvestný a Šaman preto verejne prisľúbil odmenu v hodnote polovicu-kilogramu-vážiacej

dvadsaťštyrikarátovej zlatej tehličky tomu, kto onoho modifikovaného človeka na *Penetráciu Lusitánie* prinesie živého.

KAPITOLA 12: Jazvec

13. septembra bol Fanatik o niečo viac unavený ako obvykle. Cítil sa slabo, cítil v sebe nejaké podivuhodné chvenie a cítil, že ho začína bolieť hrdlo. Alebo nie. Rezať hrdlo. Bolesť je celkom iný pocit než rezanie. Hrdlo bolí maximálne tak vtedy, keď sa zmačkne, alebo keď sa po ňom udrie. Ale nie keď na človeka lezie nejaká choroba. A áno, na Fanatika vtedy nejaká choroba určite liezla. Bol si tým stopercentne istý. Hrdlo ho rezalo ako šialené.

Hnusné chrípky v lesoch. Znášajú sa o to ťažšie, keď je okolo vlhkosť.

Vlhkosť, to je snáď parameter, ktorý rezanie hrdla charakterizuje asi tak, ako kamene v krku charakterizujú opuchnuté lymfatické uzliny počas mononukleózy. Vlhkosť, a obzvlášť vlhkosť v kombinácii s chladom, je synergický excitátor každej vnútornej nepohody, ktorý je možno ešte otravnejší, než pečúce slnko. Pred pečúcim slnkom sa dá aspoň uniknúť premiestnením sa do tieňa, či schladením sa vo vode, no s omniprezentnosťou chladnej vlhkosti úbohý človek nič nenarobí. Je to finálna choroba, ktorej jediným liekom je čakanie. Rovnako tak, ako je čakanie jediným liekom pre pacienta s mononukleózou postihnutého niekoľkotýždňovými štyridsiatkami. V takýchto prípadoch naozaj nič nepomôže a obzvlášť nie vtedy, ak je človek bezvládny a osamotený.

Večer, okolo osemnástej hodiny, sa však v lesoch stalo niečo nečakaného. V širej bazálnosti tamojšieho priestoru bola prítomná ďalšia postava. Žiadna pani Vtákozobáková, či pán Krovinorez, ale niečo celkom iného. Niečo, čo bolo v priestore, no bolo to jednoznačne mimo čas. Niečo, čo nekorešpondovalo s časopriestorom ako s celkom a niečo, čo malo opačnú kvantovú rotáciu. A to niečo sa predstavilo ako "Jazvec". Predsa len, bola to skôr reálne vytvorená bytosť, než iba fantázia a blud.

Jazvec bol iný, než všetko, čo bolo v lesoch skutočné i neskutočné. Ťažko ho popísať, ale bol z časti človekom, zvieraťom i niečím iným. Nebol ale ani človekom a ani zvieraťom. A sotva existoval. Ale bol nepochybne prítomný a viditeľný. V priestore, mimo čas.

Jazvec. Mal formu. Bol smradľavý a tlstý, nebolo na ňom nič príťažlivého, ale mal v sebe určité čaro. Čaro veci neľudskej a nezvieracej. Mal v sebe premenu, akú majú iba rozkladajúce sa ľudské telá, čierne diery, či rituálne vatry.

A, tá premena! Tá premena! Jazvec menil formu! Bol prítomný ako bytosť, smradľavá a tlstá, neľudská a nezvieracia, ale jeho energia, ktorá bola tak strašne neodolateľnou, sa vedela všemožne škálovať. Tým bol Jazvec takým výnimočným. Tým sa tak strašne líšil od všetkého, čo Fanatik videl nie len v lesoch, ale vo svojom živote ako takom. Jazvec sa vedel ohýbať medzi vrstvami. Vedel sa stať pocitom i absenciou pocitu v ľudskej hlave. Bol niečím, čo muselo prísť z akýchsi prastarých štruktúr, ktoré ostali postupom času v drtivom zabudnutí šumiaceho podvedomia. Energia, ktorá žila prirodzene mimo Zeme.

Bol Jazvec tým, čo väčšina ľudí nazýva bohom? Tým, čo väčšina ľudí nazýva bohom a nemyslí pritom holé štruktúry a kostry konceptov, ktoré sú tými jedinými formami, ktoré odololali zubu času snahy o replikáciu skutočnej osobnostne transformačnej skúsenosti? Koniec samého seba, pocit jednoty nepredstaviteľných rozmerov a veličín? Modla všetkých synteistov, ateistov i teistov, ktorí skľučujúco hľadajú univerzálny symbol pre vyjadrenie svojho pseudointelktuálneho pocitu zmierenia sa s vlastnou tuposťou? To ani náhodou. Jazvec bol bzučanie a šum. Niečo ohromne neurčité. Pri tom všetkom to ale bola ohromná sila nepredstaviteľného charakteru, nepredstaviteľný charakter konca únikov. Neurčitosť, podivuhodnosť a zároveň aj otravnosť. Ale Jazvec bol presne tým, čo bolo hľadané. Fanatik vtedy mohutne zvracal. A nech zvracal čokoľvek, mal pocit, že zvracia niečo čo chutilo ako linoleum. Tony a tony linolea. Smrduté a kyslé haldy oranžovej tekutiny i bielych a hnedých pevných kusov v nej. Linoleum! A žalúdočné šťavy!

“Linoleum! Cintorín!”

Ohromné zrúcaniny pokusov o pomenovanie nepomenovateľných pocitov, tryskajúcich z hlavy do hlavy ako reťazová explózia.

Zmiešanina hlbokej frustrácie a bolesti vystreľujúca v náhodných útržkoch chvíľok nostalgií a novovzniknutých variácií predpovedí budúcností a pochybností kontextuálneho vnímania minulostí. Zvláštny pocit; radostný a melancholický.

Nič v realite sa Jazvecovi nepodobalo. Jeho omniprezentnosť prehýbala všetky existujúce fyzikálne štruktúry. Energetické vrstvy ústiace do vlastných prepojení a spájajúce sa pod vplyvom silového poľa, ktoré okolo seba udržujú kvetiny a rastliny, vyrastajúce, plodiace a chradnúce priamo v epicentrách, energetických epicentrách samotného života.

Manévre kvetín! Okuliare celého sveta vňaté do okien státisícok budov ohnutých mimo bežné schopnosti časov a priestorov, rastlinstva a živočíšstva zabudnutých oblastí Zeme. Je to ako sledovať oheň, ktorý porodí, zožerie a vydefekuje

samého seba. Veľké nálady a silné emócie, vibrácie záchvevov a záchvevy vibrácií, mohutné výstreky impulzov a improvizovane sa objavujúce hmatateľné kusy ektoplazmatického mäsa. Tečúce tekutiny a variace sa plyny, fenomény viditeľných ozvien, pod vplyvom ktorých sa mozog stáva zvukom a vychádza z priestoru fyzikálnej hmoty.

Mozog je ektoplazmou! Mystické rozpoloženia vo vzduchu, lietajúce žiary, objavujúce sa a miznúce svetlá efemérických častí abstraktnej biologickej jednotky sústav konštantne sa meniacich abstrakcií. Závany luminiscencií a agresívne farby, ktoré s rytmickou bzučivosťou otriasajú živým mäsom! Vyhynuté druhy, plodiace i rodiace potomstvá. Jazvecove ústa, pretkávajúce oblohu i zem, nikde nekončiace parametre stáčajúce sa do samých seba, relativizujúce svoje vlastné pozície, miešajúce vstupy a výstupy histórií a všetkých možných budúcností, ktoré sa odohrávajú všetky naraz. Jazvecove uši, z ktorých vytryskujú zvuky a iné energie, nadobúdajúce povrchové štruktúry, farby a zakryvenia. A jeho oči, uložené do sústav rytmických elektrizujúcich svetelných impulzov, v stĺpcoch farebných lúčov vystreľujúcich v trojrozmerných geometrických sústavách sústredných rekurzívnych obrazcov, prehovárajú dobre počuteľným hlasom a hovoria: "Ja som muž, ktorý zhltol čas!"

Čokoľvek Fanatik robil, v Jazvecovi to zanechávalo stopy presne tak, ako vo Fanatikovi zanechávalo stopy čokoľvek, čo robil Jazvec. Nikto z nich nemal pocit, že sa rozhoduje. Všade bola božská akcia a reakcia, prítomná i neprítomná emulzia dvoch myslí. Učiacich sa a konzumujúcich svoje plody, v synergii rôznych priestorov a časov, vytvárajúca dočasné mäsité priečinky prienikov vzájomných konzekvencií a kauzálnych následkov interakcií paralelných súčastí spoločne nekonfrontovaných zvyškov atomicky separovaných konceptov mozgovej elektriny. Ohromné explózie a prešmyky významov a súvislostí. Spojnice, tvrdé rany úvah a náhodné myšlienky a predstavy.

Mávajúce stromy, stáčajúce sa do zeme a vyrážajúce horniny z prudko tečúcich potokov, ústiacich do morí, z ktorých kypí nie plastový odpad, ale úplne nové produkty plastového materiálu. Zubné kefky žiariace všetkými farbami dúhy a husi na motorkách, ktoré nevedia lietať a tak iba kričia, kričia takmer ľudským hlasom. Pulzujúce modré domy so sýtooranžovými šikmými strechami, ktoré majú namiesto okien ústa a v nich obrovskú zapálenú cigaru, ktorú fajčia a dym z nej vyfukujú komínom. Červená obloha, pod ktorou letia bociany majúce namiesto hláv tyrkysové saxofóny, z ktorých pri každom zaznení tónu vyletujú poháre plné vody a

ruličky ponožiek. Jablkový koláč, ktorý prerazí čelné sklo Boeingu 737-800 vo výške desaťtisíc metrov nad morom, vybuchne a zničí celú prednú polovicu lietadla. Hodiny s ľudskými rukami, bodajúce do samých seba s nožom. Skladacie telefóny a notebooky, ktoré poletujú vzduchom a požierajú vtáctvo, odhrýzajú si z budov, stromov a zo stĺpov elektrického vedenia. Re, egyptský vládca neba, zeme a podsvetia, uctievaný v podobe sokola, hrá futbal, konzumuje pritom párky a pije kávu a následne vyskočí dvesto metrov vysoko. Batoľa, ktoré si v trafike kupuje cigarety, držiac pritom svietnik so zapálenými sviečkami v jednej ruke. Kapre visiace na strome, ktoré hádžu sekeru do záchoda. Obrovský pes, ktorý tancuje v umeleckom ateliéri so ženou v bielych šatách, no zároveň so ženou, ktorá stráca vedomie a padá k zemi. A to psa značne znepokojuje. Prekrúca očami, zvrašťuje obočie do tvaru obráteného písmena "V" a cíti sa previnilo.

"Zmesi hláv a hlavy zmesí! Jazvec má moje myšlienky a moje myšlienky majú Jazveca!"

Tak veľmi cítiteľný bol výkyv myslenia, až bolo možné v lesoch cítiť vôňu všetkého okolo, vrátane vône hmly. Vrátane vône lesných plodov, vzdialených niekoľko kilometrov ďaleko. Vrátane vône vtáčích hniezd a vajíčok na tých najvyšších, päťdesiat metrov vysokých korunách stromov a vrátane vône všetkého, čo bolo skryté a neodhalené. Vnútorných orgánov, dreva vo vnútri stromov, vody na dne jazier a mlák a hornín navrstvených v hĺbkach zeme. Tak veľmi cítiteľný bol výkyv myslenia.

V priebehu všetkého tohto diania, v priebehu celej tejto majestátnej epizódy vedomí, zjedol Fanatik asi dve kilá mäsa a pol kila ovocia. Prejedený si nechal hladkať a mačkať brucho Jazvecom, nechal si napúšťať črevá cez análny otvor vodou k prasknutiu, v čvachtajúcich impulzoch extatického orgazmu a energetických svalových kontrakciách zapríčinených slasťou, bolesťou i otrávením. Mohutné synergie vody jedla i semena, natlakovaná krv prúdiaca celým telom až do mozgu, nasýtený nucleus accumbens, vybuchujúce bruchá, slizké jazyky vyplazené v extáze s kvapkajúcimi slinami a pulzujúce análne otvory singulárne sa prepadávajúce do najhlbších možných útrob tela. Validácia toho, že niečo práve žije. Hmotné energie i energetické hmoty v spolupráci tekutín a tlakov, hmoty tekutín a tekutiny hmôt, v ohromnom cykle tranzu mimozemských externalít i internalít. Penetrácie, výkriky a temné prosby o zotrvanie hmôt i tekutín. Tekutín i hmôt. Ten najčistejší hlas prítomnosti, ktorý hovorí "Na Zemi nič nie je…" a je pritom celkom potichu.

A ako s Jazvecom mnoho prišlo, mnoho s ním aj zmizlo. Neodišlo však podivuhodné chvenie a ani rezanie hrdla. Odišli také veci, ktoré neboli viditeľné a prišli veci, ktoré viditeľné budú, no zatiaľ nie sú. Nie pre Fanatika v lesoch a v hmle. Neodišla ani hmla a ani vhlkosť. A kam odišiel Jazvec, to bolo tiež nemožné vypátrať. Čím väčšia bola hustota zhlukov odhadov, tým obtiažnejšie bolo uvažovanie.

Večer išiel Fanatik spať značne oslabený imunitným výdajom, ako aj výdajom energie.

Mentálne akrobatické výkony a mystické súlože. Fetiše, fetiše, fetiše! Je to ako chodiť na infúzie a čas od času zabudnúť na dĺžku, výšku, šírku a rozmiestnenie neznámych budov, pričom moment konfrontácie s nimi sa zdá byť neprimerane tvrdou existestenciálnou fackou Zeme.

A krátko pred spánkom, alebo presnejšie, už v štádiu polospánku, kedy snovité myšlienky prenikajú do reality a realita preniká do snovitých myšlienok, vyskočil Fanatikovi v hlave monológ.

"Vždy niečomu čelíme. S niečím sa stretneme. Pretože je to možné. A keď sa vás nejaký extrémne primitívny hlupák opýta otázku "Prečo?", strčte mu do huby akúkoľvek jeho činnosť a akékoľvek jeho rozhodnutie a prinúťte ho zamyslieť sa a odpovedať si otázkou "Prečo nie?""

Kto to povedal? Povedal to Fanatikov mozog. Monologická myšlienka bola taká silná, že ho prinútila sa celkom zobudiť. Povedal to on, respektíve si to myslel on. Ale spojilo sa mu to s Jazvecom. Respektíve v jeho hlave to hovoril Jazvec. A mimo Jazveca tam boli aj akési neurčité modré kvadratické objekty a zelené dvojdimenzionálne kruhy. Všeličo, na hnedožltom pozadí zatemnenej mysle nazerajúcej do priestoru zavretých viečok. Bežná, no zakaždým veľmi podivuhodná skúsenosť.

Myseľ bola v tomto prípade opäť iba obeťou intersekcie čistého chaosu. Myseľ trpiteľa, cestovateľa a možno aj myseľ pár ďalších ľudí, ktorí na život a na smrť súperili s meračmi s pravítkami, hľadajúcimi krvácajúce ľudské telá a iné reflexie hmoty. Nebolo to nič iné než hlava, ktorá si sama pre seba manifestuje to, ako už do seba nie je ochotná vpustiť ďalšie príznaky a jazyky hniloby.

Fanatika trápili mnohé zvláštne sny. Alebo v skutočnosti; nie ani tak trápili, ako ho skôr zamestnávali – tak ako to robia mnohé iné zistenia a osobnostné šoky

tela volajúceho po zmene. Jeho oči boli fyzicky prítomné v očných jamkách a hľadel iba dovnútra samého seba.

A v jeho snoch sa uplatňovali princípy mesonychie – paleocénovej psovitej mäsožravej šelmy. A skutočne to bolo tak – počas jeho snov si pripadal presne ako ona mesonychia.

Fanatik bol v jednom z mesonychických snov človekom v akejsi bielej parochni a s akýmsi umelo vypózovaným, no pritom extrémne prirodzeným výrazom na tvári, obzvlášť v okolí úst. Bol to ale on; bol čiste a len samým sebou. Jeho hlava sa vznášala na ležérne vykračujúcom tele ako hlava žartovnej kývajúcej figúrky, ktorá sa zvykne umiestňovať na palubné dosky áut. Jeho výraz v očiach bol slastne vyrovnaný a bezrozmerne prítomný. Stúpal hore schodmi, ale hlavou dole. Bolo to surreálne a bizarné.

Niesol sa ležérnym krokom s pohupujúcou sa hlavou v priestore s totálne odlišnými fyzikálnymi zákonmi. Bolo to jasne poznať, keďže vlasy ani oblečenie sa nenahýbali v tom "správnom" vektore gravitačnej sily, keďže vlasy aj oblečenie sa mu nahýbali do miest, kde mal on nohy. Do miest, po ktorých chodil. Pre pozemšťana zvyknutého na jeden jediný zdroj gravitácie to bola nepoznaná skúsenosť.

Fanatik chodil veľmi opatrne. Nejednému posudzovateľovi tejto podivuhodnej scény mohlo napadnúť niečo ako "o čom presne má táto vec poučovať?". Bol to predsa len iba akýsi divný dvojpólový spôsob gravitácie, ktorá sa snažila samej sebe niečo vysvetliť. Skrytý a nepochopený symbol.

Bielovlasý človek a paralelný Fanatik, tento opačne prepólovaný človek dorazil na poschodie, kam za ním chodili druhí ľudia. Nebolo možné určiť, či sám Fanatik preskočil na "správne prepólované" medziposchodie, alebo či ľudia zo "správne prepólovaného" medziposchodia skočili za ním. Dôležitým je to, že akonáhle sa Fanatik dostal do konfrontácie s ľuďmi, tak títo ľudia boli zo zásady vždy iba akýsi exoti. Exoti, ktorí sa tvárili veľmi nadšene a poctene z toho, že Fanatika vidia. Dohadzovali mu jeho starých známych, počudovaniahodných, no stále vážených a sebavedomých ľudí, ktorých mal tú česť kedysi osobne stretnúť v jednom lodnom bare na Cintoríne.

Bol to bizarný sen, no pri tom všetkom v ňom cítil veľmi výrazný pocit slasti. Akúsi extrémnu naplnenosť sebou samým. Akýsi orgazmický pôžitok existenciálnych a účelných identít a osobnostných preferencií výtvorov vlastnej osoby, ktoré nemohli byť reálne, ale museli byť snové.

Surfista vystúpil z Nárazníka a hlasno zabuchol dvere. Jedným okom si obzrel krv na ľavom blatníku a ľavom svetlomete a spozoroval na ňom aj kus mäsa. Čerstvého mačacieho mäsa, vytrhnutého z mačacieho tela prudkým nárazom. A vtom začul niečo ako explóziu. Dunivý hluk deformujúceho sa materiálu, pokrčenie mohutnej hmoty nárazom o inú hmotu.

Surfistovo auto stálo v strede cesty na Priesmykoch. A o ulicu vedľa sa týčil zdroj onej "explózie". Medzi Surfistovou a explozívnou ulicou bol iba maličký, asi tridsať metrov široký a sto metrov dlhý parčík, s trávnatým porastom a asi tuctom nižších stromov, vďaka čomu bolo možné z jednej ulice na druhú vidieť veľmi dobre. A Surfista mohol veľmi dobre vidieť, ako jedno žltohnedé auto zabudlo zabočiť a napálilo to rovno do obytného domu. Ba čo viac, človek, ktorý pravdepodobne auto šoféroval, prerazil sklo, vyletel von a s najvyššou pravdepodobnosťou sa s domom taktiež čelne zrazil, keďže z jeho hlavy zostala iba krvavá kaša, rozlievajúca sa po oboch stranách kapoty. Surfista si taktiež všimol, že v rohu kapoty zdeformovaného auta sa nachádza asi desaťcentimetrová kresba ružového dinosaura. Napadlo mu, či si vôbec ľudia všímajú takýto druh výzdoby na kapote auta. Napadlo mu, že je to podobná výzdoba, akú má aktuálne on na Nárazníku. Pekelne krvavý blatník, s mäsom ako bonus. Skoro ako ružový dinosaurus.

Surfista ešte chvíľu zhypnotizovane hľadel na mŕtveho človeka s rozfranforcovanou hlavou a na žltohnedé auto s ružovým dinosaurom, zdeformovanou kapotou a prerazeným čelným sklom, no potom sa spamätal a vrátil sa ku svojim pôvodným úmyslom. Rozbehol sa za Nárazník a utekal za telom, či presnejšie za zvyškami tela približne dvadsať metrov vzdialenej mačky.

Bol to moment, ktorý zatriasol jeho telom i mysľou. Zvrat v deji pikareskného románu, ktorý udrie do komfortu pohodlnej mysle rovnakým spôsobom, ako to vie urobiť studené blato a štrk medzi prstami na nohách. Paralyzujúca hrôza, pichnutie do srdca a kopnutie do hrude, zmrazenie krku i kostrče v hrôzostrašných intervaloch bodavej bolesti a myšlienkovo-konceptuálnej skazy. Surfista zabil svoju mačku. Svoju

bezmennú, čiernobielu mačku. Klasickú domácu mačku, akurát s trochu atypicky pretiahnutým telom a osrsteným chvostom.

Okamžite sa zrútil na kolená a kvôli svojmu šortkovému ošateniu si ich takmer obe na ostrej neupravenej asfaltovej ceste rozbil. Hľadel na mačkino telo a pozvracal sa znechutením, zúfalstvom a bolesťou.

Mačka ležala v kaluži krvi roztrhnutá na dve polovičky spojené vláknom tenkého čreva. Akoby ju chytila nejaká babizňa za chvost a roztáčala ju nad hlavou dovtedy, až pokiaľ sa neroztrhla. Jej oči boli vytreštené a zakalené krvou. Jej laby boli rozhodené a dolámané a jej atypicky osrstený chvost sa už nezdal byť atypicky osrsteným, keďže bol celistvo zlepený a ulízaný krvou. Surfista vstal z kolien, utrel si vydávané žalúdočné šťavy stekajúce po brade a rozbehol sa k Nárazníku. Zodvihol kúsok mäsa z kapoty a opäť sa rozbehol za telom mačky. Úprimne, nevedel veľmi presne, čo robil, no to nevedela ani Jackie Kennedy, keď zbierala z kapoty kusy mäsa nie svojej mačky, ale svojho manžela. Bol to asi inštinkt, ktorý zúfalému človeku kázal zozbierať všetky kusy svojho milovaného objektu a nejak ho pozliepať dohromady, aby sa neváľal na viacerých miestach súčasne. Surfista sa však s kusom mäsa v ruke zrazu zastavil. Jeho záchvat panicko-kompulzívneho zliepania mŕtvej mačky bol narušený tým, že vo vzdialenosti približne pätnásť metrov od zakrvaveného rohu kapoty Nárazníka zbadal ležať na zemi noviny. Jeho pozornosť bola vyrušená tak veľmi, že dokonca pustil na zem kus mäsa, ktorý urputne mačkal vo svojej ruke tak silno, až cítiteľne drvil jeho svalové vlákna.

Podivuhodná skúsenosť, vidieť skutočné čiernobiele noviny o formáte A3. V dnešnej dobe.

"Noviny čítajú iba dôchodcovia, ktorí nemajú internet," vravel každý človek, ktorý nemal hlavu ponorenú vo fritéze a medzi tým neštrikoval zvieratká z farebnej vlny na stole, kde si ostatní jemu podobní krájajú kel a varia vajíčka do prívarkov, tak nechutných a nezdravých, že ich neje nikto iný, než oni.

Surfista zodvihol noviny svojimi krvavými rukami a sabotoval ich zažratú čiernobielosť sýtočervenou farbou mačacej krvi. Boli to noviny z dnešného dňa, 16. septembra. Na titulnej stránke bolo napísané:

Klimatizácia zabila ďalších troch ľudí! Obeťami sú Horolezec, Sviniar a Turista! Traja Cintorínčania zomreli v dôsledku psychických ochorení a nepokojov spôsobených Klimatizáciou. Klimatizácia zabíja!

Surfista mal v tom momente v hlave hlas. Ten hlas, ktorý kričal "Nechajte ma kurva na pokoji!" pričom v záchvate hnevu hľadal megafón a kyjak.

Bol to moment, kedy chcel kričať a plakať, no neurobil to skrz všetky explózie emócií a kumulujúce sa variácie hnevu, hnusu a hnusného hnusu, ktoré do seba vrážali ako vlny rozbúreného mora v Surfistovej mozgovni a s hlbokými otrasmi sa odrážali od jeho lebečných stien. Tá mačka nebola nič. Toto bol moment transformácie! Revolúcia a veľký reštart, ktorý kompletne preinštaloval operačný systém nervovej sústavy ľudskej bytosti. Áno, úradník sa zmenil na ľudskú bytosť. Vlastná päsť do vlastného ksichtu. Skutočná revolúcia človeka, revolúcia v človeka. Explózia mysle. Explózia mysle presne takého charakteru, aký má agresívne nakopnutie zadku vodiča autobusu v mikrospánku, ktorý sa na diaľnici približujúc k zvodidlám ponára do temných hĺbok svojich snov.

V ten moment bolo možné cítiť volanie na Nomádov. Nomádov z knihy Para Pravum, o ktorých bolo v tom čase i na tom mieste možné zistiť so stopercentnou istotou, že neexistujú. A nie len to. Nie len že neexistujú, ale neexistujú dokonca ani len v hlavách ľudí zo Starostovského úradu. Existovali iba v hlave Surfistovej a zdá sa, že týmto momentom prestali existovať aj tam. Ale keď existovali v jeho hlave, on bol ich jediným vyznávačom. Bol jediným vyznávačom postaršej ženy s klobúkovitou pokrývkou hlavy, ktorá sa tradične zjavovala ako portrétická podobizeň na oblohe, sformovaná vyfúkanými oblakmi vodnej pary.

Ale veď čo mal robiť, keď sa mu čas od času v hlave jeden Nomád predsa len zjavil? Či už existoval mimo hlavu alebo nie, pre Surfistu bolo nanajvýš rozumné Nomáda poslúchnuť. No teraz už nebol ani jeden Nomád. A nikdy už ani nebude.

Surfista takmer spadol na zem. Revolúcia a explózia jeho mysle bola vecou fyzickou. Pustil z rúk noviny, postavil sa rýchlo na nohy, otvoril kufor Nárazníka a vyhádzal z neho úplne všetky listy priamo na cestu. Listy pre Starostovský úrad, niektoré z nich zababrané od krvi a iné od špiny asfaltovej cesty. Rozkysnuté na zemi, rozfúkané vetrom a poodnášané vranami a holubmi. Poprechádzané autami, spečatené dezénom pneumatík a povyhadzované hŕstkou tých, ktorí neradi vidia bordel v strede ciest a radšej si ho nechávajú vo svojich hlavách, alebo ho do hláv iných vmestnávajú. To bol Cintorín a Cintorínčania, v plnej kráse svojich vlastných externalít. Kataklizma a substitúcia tých najpovrchnejších častí najpovrchnejších povrchov.

Nárazník vyrazil smerom k Letovisku. Smerom k vile. Smerom k obrovskému, štyri poschodia vysokému domu s mramorovými múrmi, antickými stĺpmi a desaťmetrovými oknami, s mohutnou kupolou na priečelí. A Surfistov výraz za volantom bol nesmierne intenzívny. Úsmev so zníženým obočím značiaci utlačovanú

explóziu pasívnej agresie. Ruky, kompletne vyčistené od krvi votretím do obálok listov, starostlivo pritlačené na volante. Ľavá noha pripravená stlačiť spojku a pravá noha hlboko zakorenená v plynovom pedáli.

Do vily dorazil krátko po trinástej hodine. Všade fontány, palmy, červené koberce a historické obrazy. Baroková výzdoba v minimalistickom jednofarebnom prevedení bieleho mramoru. Obytná i pracovná budova, peak gýču a nevkusu existenciálnej pompéznosti.

Akonáhle sa dostal dovnútra, tak bol okamžite konfrontovaný so zamestnancami, ktorí sa tam premávali ostošesť. Ľudia zamestnaní v Starostovskom úrade.

Ľudia zamestnaní v Starostovskom úrade, tí boli veľmi ľahko rozpoznateľní. Ich krky neboli žiadne, ich obleky boli nadmieru prítomné, ich prsty boli tlsté a ich hlasy zneli ako bublajúce kanály. Surfista medzi nich nezapadal. Bol výnimkou.

Po červených kobercoch a množstve schodov prešiel okolo množstva práčovní a jedální, jedální a jedální, práčovní a práčovní. Jedální, ktoré zapáchajú po niečom, čo smrdí ako prevarené ponožky a práčovní, v ktorých si zamestnanci nepochybne varia čaj a cestoviny.

Celá tenzia a násilnosť mramorovej vily je determinovaná práčovňami a jedálňami! Atrapickosť najhrubšieho zrna a najvyššieho levelu nevkusu.

Vošiel do kuchyne, ktorá bola umiestnená hneď vedľa schodiska. Skutočne neprimerane majestátne miesto pre kuchyňu. Ak z nej človek vyšiel, mal výhľad na celú hlavnú sálu budovy, spolu s fontánou, palmami a kryštálovým lustrom.

Kuchyňa. Bolo tam plno zbraní, samopalov, pištolí a všeličoho iného, ale on si zatiaľ zobral do ruky iba malý nožík s asi pätnásťcentimetrovou čepelou, ktorý pripomínal malý meč, alebo nôž na poštové obálky.

Zamestnanci kuchyne veľmi dobre odhadli Surfistov výraz v očiach i jeho motívy, no svojimi pohľadmi mu prejavili okamžité sympatie. Neboli to totiž úradníci. Boli to unavení a vystresovaní ľudia, ktorí mali všetkého dosť rovnako, ako mal všetkého dosť aj on. Mali dosť cestovín, dosť chlebov a dosť olejov. Dosť káv a pečených mias, repetitívnych polievok a cyklicky varených omáčok, bez štipky pokory a telesného kľudu. Kuchyňa bola miestom tenzie rovnako ako boli miestom tenzie práčovne alebo jedálne.

Vstup do neznáma. Prasacie hlavy vyzývajúce tancujúce pštrosy k pästtnému súboju, napichnuté na baseballových pálkach z hliníku. Elektrické cigarety páchajúce samovraždy skokom z lietadla v kabelke. Sliepky, ktoré posielajú mačky do

koncentračných táborov za to, že nezaplatili včas splátky za poukážku do krčmy. Basista, ktorý sedí v base za znásilnenie dieťaťa, hrá pri tom na basu a spieva operné sólo. A jeho družky, aromatické čajové sviečky, vyskakujúce z chladničky rovno do mokrých postelí.

Len čo Surfista vyšiel z kuchyne s nožom starostlivo ukrytým v ruke za chrbtom, hneď oproti nemu kráčal po chodbe jeden z úradníkov. Poznali sa, no on už zabudol na jeho meno. Bol to typický bezkrký podsaditý tvor s tlstými prstami. A tentokrát Surfistu pozdravil. Pousmial sa rádobypriateľským úsmevom rozkysnutého brava a nastavil Surfistovi otvorenú dlaň, s cieľom podať mu ruku na znak formálneho pozdravu.

No Surfista mu ruku nepodal.

Myseľ pristála. Surfista s výskokom kopol bezkrkého úradníka do kolena a zarazil mu nôž do krku, rozrezávajúc mu hrdlo.

"Aaaaaaaaaaaaaaaaaaa!!!" zajačal úradník bolesťou. Surfista mu začal bodať do hrdla a rozrezávať ho. Bodal mu aj do chrbta, do ramien a do hrude. Jeho masívne podsadité telo sa zrútilo k zemi v kaluži krvi a skrúcalo sa v bolesti na červenom koberci v agonických impulzoch strachu a zúfalstva. Surfista odhodil nôž a opäť vošiel do kuchyne, v ktorej mu jeden zo zamestnancov s veľkou pokorou a nádejou v očiach podal dve mačety. Nebolo to nijakým spôsobom prekvapujúce. Surfista už nebol úradníkom, ale bol jedným z nich. Jedným z obyvateľov kuchyne a jedným zo znechutených pozorovateľov sveta pompéznej vily, ako aj sveta za ňou.

"Panebože! Panebože, prestaň! Nechcem zomrieť!" vrieskal dobodaný úradník s rozrezaným hrdlom, mrskajúci a zvíjajúci sa vo vlastnej krvi na zemi, akonáhle uvidel Surfistu blížiť sa s dvoma mačetami. Úradník mal z nejakého dôvodu to šťastie, že napriek rozrezaným tepnám na krku nemal prerezané hlasivky a vedel rozprávať celkom plynulo. Ale rozprávanie bolo niečo, čo nebolo jeho primárnym úmyslom. Tým dôležitým preňho bolo pridržiavanie si rozfakleného hrdla oboma tlstými rukami a všetkými desiatimi prstami, aby čo najviac minimalizoval riziko vykrvácania. Ak rozprával, robil to iba z naivného presvedčenia o tom, že mu to môže pomôcť zachrániť si život. Obyčajná prosba. Prečo, prečo nie.

"Nechcem zomrieť, prosím! Aaaaaaaaaaaaaaaaaa!"

Úradníkove prosby a výkriky zanikli v tom momente, ako jedna z mačiet rozťala jeho mozgovú časť lebky na dve polovice.

Surfista vytiahol sečný nástroj z hlavy mŕtvoly a pomalým, sebavedomým krokom sa vybral po chodbe s cieľom navštíviť jednu z plne obsadených miestností. A

aj tak urobil. V jednej z kancelárií začul charakteristický hluk vyžratých pupkov, hlasy tlstoprstých a huhlanie bezkrkých, ktoré ho prinútili otvoriť dvere a vstúpiť dnu. Vstúpiť dnu, zamknúť za sebou dvere a kľúč si vopchať do vrecka.

Dvanásť úradníkov vtedy zahynulo v jednej miestnosti. Trinásty z nich zomrel potom, čo vyskočil z okna a rozpleskol sa vo fontáne, akonáhle mu počas letu mramorová soška fontány rozrazila hlavu na kusy. Tí ostatní zomreli v explózii krvi, letiacich kusov mäsa, kostí, orgánov a ľudského ošatenia, ako aj výkrikov a prosieb o svoje vlastné životy. Odrthnuté ľudské končatiny padajúce na zem. Prsty letiace vzduchom. Vystrekujúce mozgy. Krv z tepien lejúca sa na zem i na stoly. Ľudia snažiaci sa v zúfalstve vyliezť na skrine a na poličky, no vždy končiaci v podobe mäsitej kaše rozprsknutej na zemi, na stenách i na strope.

Surfista odomkol dvere a nechal za sebou miestnosť vymaľovanú obsahmi ľudských tiel. Bol ostriekaný krvou na každom možnom kúsku svojho tela. Pustil obe mačety na zem a pomalým sebavedomým krokom sa opäť prechádzal po chodbe, no akonáhle bol už na mieste pri kuchyni s výhľadom na schodisko a hlavnú sálu, tak si všimol niečoho veľmi nepríjemného. Dole, v hlavnej sále sa zhlukovali úradníci. A bolo ich zopár desiatok.

Niekto z nich si všimol prechádzajúceho Surfistu a zakričal: "Tam je! Tam je ten zkurvysyn!"

Surfista sa rozbehol a už bol v kuchyni. Z hlavnej sály bolo počuť iba huhlajúce hlasy snažiace sa zorganizovať polohy a stratégie ich telesných nositeľov a taktiež aj zvuky nabíjajúcich sa zbraní. Všetci úradníci mali rovnaké zbrane. Boli to akési samopaly na vlas rovnakého výrobcu i modelu. Surfista sa nevyznal v zbraniach. Ale vedel rozlíšiť rovnaké od rozdielneho.

V kuchyni mu dali zamestnanci do rúk asi meter a pol vysoký a dva metre dlhý pancierovaný vozík na kolieskach. Mal v sebe šuflíky, do ktorých mu zamestnanci vložili dva kompaktné samopaly so schránkovými zásobníkmi na 50 nábojov a ľahký guľomet ráže 7.62 milimetra o hmotnosti desať a pol kilogramu, s nábojovým pásom s približne tristo nábojmi.

Surfista sa poďakoval svojou dokonale precítenou mimikou. Možno aj pár slovami, no nimi si nebol príliš istý. Jeho myseľ išla vybuchnúť. Cítil sa veľmi nezvyčajne, ako v roztočenom kolotoči náhodného sledu náhod a kauzálnych konzekvencií vlastných pričinení, ktorý sa mu práve rozhúpal v hlave a nútil ho akútne fyzicky činiť iba preto, aby sa nepozvracal. Roztlačil pancierovaný vozík von z kuchyne schovávajúc sa zaň.

Streľba začala nečakane rýchlo a organizovane – od všetkých úradníkov v rovnakej sekunde. Úradníci spustili paľbu ako synchronizovaný zbor, každý na svojom mieste so svojim údelom. Rozlezení po veľkej sále, po kobercoch, po dlažbách a po schodiskách. Surfista sa iba nečinne schovával za pancierovaným vozíkom, tlačil ho ďalej a ďalej, až napokon zastal zhruba v strede priestoru nad hlavnou sálou, každému pekne na dohľad i na dostrel ako veľmi ľahký terč. Guľky svišťali a zavŕtavali sa do stien, do pancierovaného vozíka, rozbíjali sochy a mramorové dekorácie, ohlodávali mramorové stĺpy, rozkúskovávali obrazy, rozprskávali vázy a roztriešťovali kryštálový luster. Streľba trvala asi dvadsať sekúnd a bola to mohutná extáza víru lietajúcej omietky, dreva, keramiky, skla a mramoru. Hutná symfónia prachu a črepov, režírovaná letiacimi kusmi nekompromisného kovu.

Surfista vyviazol bez ujmy. Kto vie, možno by vyviazol bez ujmy aj keby sa za žiaden vozík neschovával. V roztočenom kolotoči náhodného sledu náhod a kauzálnych konzekvencií vlastných pričinení vo vlastnom mozgu sa cítil ako človek s veľkým šťastím.

Úradníci sa chystali rozutekať k akejsi mahagónovej skrini v hlavnej sále, ku svojim batohom s ďalšími a ďalšími zásobníkmi do samopalov. To však Surfista nemohol dopustiť. Otvoril šuflík na pancierovanom vozíku, vytiahol z neho ľahký guľomet s nábojovým pásom s nábojmi o približne tristo kusoch a dvojnožku zbrane vyložil priamo na vozík. Zbraň nabil, trochu ju sklonil smerom dole k osobám, ktoré už už vyberali zásobníky z batohov. A spustil paľbu.

Tentokrát mohutné záplavy guliek nielenže rozbíjali sochy a mramorové dekorácie, ohlodávali mramorové stĺpy, rozkúskovávali obrazy, rozprskávali vázy, roztriešťovali kryštálový luster a zavŕtavali sa do stien (a okien), ale aj zabíjali ľudí. Úradníkom vyhasínali životy v záplave zbesilej streľby. Bola to mohutná záplava chaosu a lietajúceho anorganického i organického materiálu, v ktorej nikto z prítomných nedokázal skutočne nabiť zbraň. Pár úradníkov si zachránilo život tým, že sa schovalo za mramorovú fontánu.

Chaos medzi poletujúcimi objektami bol nesmierne intenzívnym. Každá hlava, ktorá ho mohla pozorovať, dosiahla orgazmické vyvrcholenie v povzbudzujúcich sinusoidných vlnách čistej extázy rozloženej prítomnosti a znovuzloženého priestoru na pomedzí reality a snenia. Ľudia, ktorí tam vtedy zomierali, zomierali práve v tomto slastnom tranze. Chaos nadovšetko, prítomný i neprítomný vo všetkých možných i nemožných vrstvách mikroskopických subrealít fantázijných túžob a nádejí umierajúcich predstáv. Masívny a urputný výšplech zatuchnutej, odležanej

chlórovej vody plnej ťažkých kovov a síry, ktorý s túžobným "Aaaaaaaaaaaaaaaaaaa!", či s inými povestnými výkrikmi, zasiahne tvár každého čajového nadšenca a zaleje jeho starostlivo stráženú úrodu. Nečakaný, no vítaný výbuch. Vítaný všetkým, čím vítaný len môže byť.

Aplikovaná ideológia bez beta testu.

Popieranie všetkého posvätného. Posvätné orgie krvi a osobnostnej vojny záujmov a presvedčení. Tancujúce kusy roztrieštených kostí, omietky, dreva a priečne pruhovanej svaloviny. Rozpamätávanie sa na minulé spôsobilosti a príčiny následkov konaní v roztodivnosti posttraumatických flashbackov a výstupov z cynických obludností okohybného svalu, ktorý vždy spočinie na zdroji pohybu. Roztočená výsosť bez súcitu a sebareflexie, ozbrojená rozhodnosťou.

Najpodivuhodnejší koncert na svete s tou najdivokejšou a najnemilosrdnejšou audiovizuálnou show.

Surfista pri približnej kadencii päťstopäťdesiat rán za minútu zakrátko vystrieľal celý nábojový pás a odhodil guľomet na zem. Zo šuflíka vytiahol dva identické kompaktné samopaly, tentokrát už oba nabité. Každý z nich držal v jednej ruke a pomaly schádzal dole schodmi. V ustupujúcej rozvírenej omietke vo vzduchu a v usadajúcom prachu bolo zakrátko možné spozorovať pár pohybujúcich sa tiel. Surfista ich všetkých zastrelil. Jeden úradník v panike vybehol spoza fontány mieriac preč z budovy, no Surfista ho okamžite usmrtil troma ranami. Ďalší, schovávajúci sa taktiež za fontánou, sa rozbehol k batohu so zásobníkmi dúfajúc, že stihne rýchlo nabiť svoj samopal, ale skončil mŕtvy na červenom koberci s dvoma guľkami v chrbte.

Zrazu po Surfistovi niekto vystrelil. Strieľajúci úradník so znovu prebitým samopalom. Asi sedem guliek prešlo približne tridsať centimetrov vedľa Surfistu a zarylo sa do mramoru za ním. Mal šťastie. Zodvihol pravú ruku s jedným so samopalov, vystrelil zhodou okolností taktiež sedem rán. Strieľajúceho úradníka zasiahli iba dve, no na mieste ho usmrtili.

Surfista sa poprechádzal po hlavnej sále a starostlivo si v nej obzrel všetky zákutia, hľadajúc preživších úradníkov. Jeden zo samopalov mal zdvihnutý hlavňou namierenou k stropu vo výške očí a druhý mal namierený pred sebou, pripravený strieľať. Samopaly si samozrejme medzi sebou striedal, aby si nepreťažil ruku, ktorá mieri. Držať tri a pol kilogramu v končatine vystretej pred sebou predsa len nie je také ľahké.

Surfista nachádzal iba mŕtvoly. Bol spokojný. Všimol si, že z kuchyne v celotelovom náklone zvedavo vykúkajú jej zamestnanci, ktorí úpenlivo sledujú situáciu. Tak sa s nimi rozlúčil a zamával im. So samopalom v ruke.

Došlo mu veľmi ľúto dvoch rozstrieľaných paliem, ktoré stáli pri vstupnej bráne. Jedna bola rozstrieľaná tak, že sa rozpolila na dve časti a zostal z nej iba holý kýpeť. Možno z nej niečo vyraší a rastlinka v konečnom dôsledku prežije, no v budove pre ňu nebude miesto. Nemá žiadnu estetickú formu. S najvyššou pravdepodobnosťou bude vyhodená a zahynie. Tá druhá z paliem dopadla o čosi lepšie. Mala v sebe pár dier po guľkách, ale formu si zachovala. Po pár mesiacoch by možno nikto ani len nespoznal, že ona palmička má za sebou streľbu z guľometov a samopalov, no na druhej strane nebude jej život o ničom. Palma totiž bude musieť prežiť s tým, že v sebe má zakliesnené guľky. Bude ďalej rásť a bujnieť, avšak s kovom vo svojom tele, ktorý nikoho neobťažuje a nikoho nezaujíma. Bude to ten najkrutejší trest, ktorý môže organizmus postihnúť. Žiť a umrieť s neodstrániteľnou ťažobou, ktorá nikoho iného neobťažuje a nikoho nezaujíma. Krutý trest. A to je strašná škoda.

A všade okolo bola biblická frakcia všetkého, čo bolo intencionalizované. Kolízie a deštrukcie, kreativita vojny. A to bolo všetko, o čo išlo nie len na Starostovskom Úrade či na Cintoríne. O toto išlo úplne všade a vždy, akurát niekde a niekedy to ostávalo skryté. Surfista bol človekom s neprimeranou odvahou, keďže sa sám v sebe rozhodol manifestovať svoje vzťahy.

Surfista mal vtedy akýsi prazvláštny pocit, ktorý si v tom momente asocioval s akýmsi slovným spojením "dokonale vybrúsené sklo". Ani vlastne nevedel prečo, ale bolo to tak. Zvláštny pocit, počas ktorého bolo jeho prežívanie nadnášané s takou ľahkosťou, akú bdejúci človek nemôže mať žiadnu šancu zažiť. Bol to proste čistý snový a ničím nešpecifický pocit, v ktorom bolo všetko, čo človek môže požadovať od tých najkontroverznejších častí svojho entropizovaného mozgu zatemneného manifestáciou svojej hanby a všetkých obskúrností delikventných vyhrotení svojej osoby.

Pripadal si ako Mesonychia, pradávny mäsožravý pes z obdobia paleocénu, ktorý bol zrazu nasadený do francúzskeho vidieka sedemnásteho, alebo osemnásteho storočia, aby si mohol dovoľovať terorizovať miestne obyvateľstvo.

V jeho hlave bol aj Krovinorez, akýsi nechutný, smradľavý, starý, obézny a chorý chlap. Brutálny nevkus a zloba v ľudskom prevedení, z ktorej je akurát tak nutné povinne sa vyzvracať. Osoba, ktorá sa opovažuje dávať rady mladým ľuďom a

myslí si, že staroba, cynizmus a schátranie ju robí múdrejšou a vyvinutejšou. Odporný hnus, ktorý hnusí svoje okolie.

A mimo iné, z Krovinorezovej pretrvávajúcej potreby pokračovať v hnití zaživa v živote, bolo zjavné, že sa tento človek svojím spôsobom necítil sám a bolo viac takých, ako bol on. Bolo to veľmi zjavné, pretože takíto ľudia sa vo svojich vlastnostiach topia a podporujú. Nerobia to úmyselne a ani vedome, ale deje sa to. A z ľudí ako bol Krovinorez to bolo cítiť tak veľmi, že to z nich smrdelo dokonca iba vtedy, ak boli iba čistými myšlienkami. Nemuseli pri nikom stáť a ani s nikým hovoriť. Stačilo na takýchto ľudí iba myslieť a človeku sa hneď z pocitu "dokonale vybrúseného skla" stal pocit dokonalej hniloby a beznádeje. Naozaj nepríjemný stav, pri ktorom nie je možné nehanbiť sa za to, že existujeme a že sme presne tým, čím sme.

Surfista sa však v tej dobe a na tom mieste nenechal zhatiť tým, čím vtedy bol. Jeho údelom v tom čase a na tom mieste nebolo myslieť na človeka, ktorý si vystrelil mozog cez riť. Bol ako v snoch, pričom sa s nádychom nadnášal a s výdychom oťažel.

Jeho myseľ bola mysľou svätca. Bola mysľou triezvej a inteligentnej bytosti, ktorej nebolo nikdy povolené vstúpiť do priestoru a času. Myseľ vystúpila von a bolo to slastné.

Surfista vyšiel z budovy, zliezol dolu schodmi a nasadol do Nárazníka. Usmial sa na seba v spätnom zrkadle v interiéri, naštartoval motor a vydal sa na cestu. Spomínal pritom na incident, ktorý sa mu v živote odohral približne pred dvoma rokmi. Spomínal na to pri tej všetkej krvavej režbe, ktorá mu ho nemohla nepripomenúť a nezanechať mu v hlave charakteristickú hmlu, ktorá sa presekávala tukovým tkanivom mozgu tak ako sa hladný cintorínsky nezamestnaný dôchodca presekáva cez nestráženú chladničku pre obsluhu v opustenej kuchyni. Stalo sa vtedy jednoducho to, že svoju predošlú mačku, čierneho kastrovaného kocúra, zabil akýsi náhodný pes na ulici. Agresívny a podlý nemecký ovčiak bez vôdzky a náhubku, sa rozbehol po mačke starostlivo ukotvenej na vôdzke, ktorú mal na starosti Surfista. Nebolo ani jasné čo sa stalo, no mačka bola v priebehu sekundy rozhryznutá na dve polovice a obsah jej tela sa rozfŕkal okolo. Po chodníkoch, po plote, po zemi a po Surfistovi. Majiteľku psa bolo možné počuť hystericky škriekať zo vzdialenosti asi sto metrov a jej krik sa čoraz viac umocňoval, keďže sa snažila k svojmu psovi dobehnúť v márnej snahe zastaviť masakrálny útok. Surfista bol pohotový. Kopol psa do brucha dostatočne veľkou silou na to, aby ho odmrštil do vzduchu. Pes pristál chrbtom na hrotoch ozdobného plotu, skrz-naskrz sa prepichol a okamžite zomrel. Surfista ho

doslova odkopol na plot. Na plot, ktorého hroty vyzerali ako akési dokrútené šípy. Akonáhle to však videla majiteľka psa, začala vrieskať ešte hysterickejšie a začala byť vulgárna. Na Surfistu sa osopila so slovami ako "čo si to vôbec dovoľujete", alebo s čímsi podobným, pričom kričala, pľula a rozhadzovala rukami stále intenzívnejšie a intenzívnejšie, až to vyzeralo, že chce svojou gestikuláciou rozsekať všetkých okolo na hromádku mäsa. Surfista chvíľu cynicky hľadel vrieskajúcej žene priamo do očí a jeho expilicitný cynizmus ešte viac umocňovali tmavé slnečné okuliare, ktoré mal v tom čase na očiach. Následne vykopol nohu tak vysoko, až vyzeral ako groteskná animovaná postavička s úmyselne satirizovanou a surreálnou chôdzou. Vrazil žene svoj opätok rovno medzi oči, čím ju navždy umlčal. Doslova ju odkopol na plot. Napichla sa hrudníkom na ostré šípoidné hroty a naposledy vydýchla hneď po boku svojho mŕtveho psa v mohutnom krvavom výšplechu.

A to bola celá zápletka, na ktorú si v tej chvíli spomenul. Mačky, psy, ľudia a krv. Tí všetci v súboji na život a na smrť, v dramatickej konfrontácii s ním samotným. A následne všeličo možné.

Milodary zlosti.

Nárazník sa rútil rýchlosťou 120 kilometrov za hodinu po ceste nachádzajúcej sa v bezprostrednej blízkosti Rebríka. Biely automobil s dvaapolmetra dlhou kapotou, na ktorej okraji bol krvavý fľak. Guľaté svetlomety a pochrómované blatníky. Jeden blatník a jeden svetlomet od krvi. Kožené čalúnené sedačky, kožený volant a kožená palubná doska. Strecha pretkávaná niečím, čo svojím zjavom pripomínalo obyčajnú bielu látku, no svojou konzistenciou evokovalo krtčiu srsť, alebo srsť nejakého iného hebkého hmyzožravca. No a za volantom tohto všetkého, tejto rýdzej, šťavnatej a presolenej skazy vzdorov konceptom, sedel Surfista. Jeho kvetinovaná košeľa a šortky boli od krvi. Jeho tvár i jeho ruky boli od krvi. A jeho výraz, jeho mimika bola nezabudnuteľná. Pokojná tvár, no tvár plná túžby po kriku. Tvár niekoho, komu ide vyraziť vršok hlavy. Agresívna a intenzívna explózia emócií, chvenie mozgovej elektriny nepredstaviteľnej energie. Ruky na volante, ktoré volant skôr škrtia, než ho uchopujú. Ľavá noha v pozore pripravená v blízkosti spojky a pravá noha na plyne. Obe nohy drvia samé seba. Zatínajú prsty a ohýbače na lýtkach. A oči, ktoré pozerajú na cestu ako kvôli ostražitosti, tak aj kvôli tomu, že by najradšej všetko zjedli. To bol Surfista. Žiaden muž pracujúci pre Starostovský úrad a roznášajúci listy. Žiaden muž vlastniaci mačku. Žiaden muž nosiaci kvetinované košele a šortky.

KAPITOLA 13: Zvýšená Zásaditosť

27. septembra si Surfista privstal a svoju kvetinovanú košeľu a šortky zamenil za čiernu košeľu a dlhé čierne nohavice opásané opaskom. O siedmej hodine a dvanástej minúte podpisoval celkom štrnásť papierových dokumentov o formáte A4, ktoré ho zaväzovali k návratu do svojej práce v Starostovskom úrade. Podpisoval ich v kancelárii umiestnenej priamo pod strechou mohutnej kupoly vily vo štvrti Letovisko. Pod strechou vily, ktorá mala štyri poschodia. Vily s mramorovými múrmi, antickými stĺpmi a desaťmetrovými oknami, s mohutnou kupolou na priečelí. Všade fontány, palmy, červené koberce a historické obrazy. Baroková výzdoba v minimalistickom jednofarebnom prevedení bieleho mramoru. Obytná i pracovná budova, peak gýču a nevkusu existenciálnej pompéznosti. A tej budove sa hovorilo Starostovský úrad!

Surfista bol vo vytržení. Listy už nemal nosiť vo svojom starom Nárazníku s dvaapolmetra dlhou kapotou, guľatými svetlometmi a pochrómovanými blatníkmi, ktorý skončil ako hromada obitého, pokrčeného plechu. Listy už ani nosiť nemal. Mal byť platený za to, že bude vytvárať nové obmedzenia a príkazy ľuďom, ktorí mali obmedzeniam a príkazom podliehať. A mal platiť ľudí, ktorí budú nosiť listy vo svojich automobiloch. Tejto funkcii úradníka sa hovorilo "Nosník" a Surfista s ňou bol extrémne spokojný. Nemohol sa dočkať toho, ako si zaobstará novú mačku a bude s ňou môcť bývať priamo v budove Starostovského úradu. A nechať si jej nosiť listy od svojich zamestnancov. A mačkať v ruke drevenú pečiatku a guličkové pero. A prechádzať sa po červených kobercoch.

"Výborne! Veľmi sa teším na našu budúcu spoluprácu," zabublal Starosta nahlas, pričom mu z úst vyprskli sliny.

"Nápodobne. Teším sa."

A Starostovský úrad! Starostovský úrad – inštitúcia, ktorá vychádza z povrchu všetkého pomedzi všetko! To bola inštitúcia ako žiadna iná! Elegantná mafia tváriaca sa hulvátsky. A ľudia zamestnaní v Starostovskom úrade, tí boli veru veľmi ľahko rozpoznateľní. Ich krky neboli žiadne, ich obleky boli nadmieru prítomné, ich prsty boli tlsté a ich hlasy zneli ako bublajúce kanály. Surfista medzi nich nezapadal. Bol výnimkou.

Starosta! Aká archetypálna figúrka! Starosta; šablónovitá karikatúra inštitúcie i osôb ju reprezentujúcich v ľudskom tele. Hierarchisticky síce na najvyššom poste,

ale funkčne, existenciálne i vizuálne rovnaký ako všetci ostatní na úrade. Starosta. Žiaden živý tvor nebol poznačený tak obrovskou dávkou dychtivosti a nenásytnosti. Avšak, tieto vlastnosti vedel sám Starosta veľmi dobre schovávať za lenivosť a pasivitu, ktorá sa zdala byť kľudom a rozvážnosťou. Starosta nebol vysoký človek. Nebol obézny a ani chudý. Boli to kosti obopnuté tukom. Archetypálna figúra človeka, ktorý žije iba z presvedčenia o vlastnom význame a ktorý je neschopný prežiť bez toho, aby mu druhí neustále vytvárali prostredie. Bol to človek, ktorý žil najmä z listov. Ochlpenie mal po celom tele, len nie na hlave. Bol mastný a jeho oči boli veľmi malé a opuchnuté, ako oči tlstého chorého prasaťa. Pri každej inej činnosti ako pri sedení alebo ležaní sa zadýchaval ako niekto, komu zlyháva srdce. Neustále vysedával vo svojej kancelárii vo vile priamo pod strechou mohutnej kupoly, telefonoval a nahlas sa pri tom smial. Rovnako tak aj nahlas vždy rozprával, ba až kričal. A ak z neho počas jeho mohutných hlasových prejavov odfrkávali nejaké kvapky tekutín, takmer nikdy nebolo možné poznať, či sa jedná o pot, alebo o sliny.

Tento Starosta bol nový – ten starý podal demisiu hneď 16. septembra – ešte v ten deň, kedy mal Surfista svoj vychýrený krvavý incident s úradníckou oslavou a úradníkmi priamo v úrade – no vyzeral presne tak isto ako ten starý. Nepodobal sa naňho ani trochu, no so svojimi charakteristickými telesnými štruktúrami a karikatúrnymi prvkami sa s ním prakticky zhodoval. Nový starosta bol ako všedné dni; každý z nich je iný, no svojím spôsobom taký istý.

Surfista si so sebou zobral zhluk papierov a už už odchádzal z kancelárie. Otváral dvere, ktoré z nej viedli von, keď v tom naňho Starosta ešte raz zakričal mohutným "Hej!".

"Keby niečo, obráťte sa na oddelenie sťažností na prízemí!" zahuhlal Starosta.

"Samozrejme, beriem na vedomie. Ale úprimne, nemyslím si, že bude nejaký problém," usmial sa Surfista priateľským úsmevom. Recesisticky zasalutoval Starostovi dvomi prstami na obočí a opustil kanceláriu s vyvrcholením extrémne jemného zatvorenia dverí. Tak veľmi jemného, až bolo sotva počuteľné zo stoličky Starostu, ktorý bol od dverí vzdialený asi šesť metrov. A to pritom boli dvere ťažké, staré a vŕzgajúce. S historickou kľučkou, historickými pántami a historickým všetkým, čo do seba malo i nemalo zapadať.

Surfista bol vo vytržení. Stal sa z neho úradník ako žiadny iný.

Matilda sa po Rušňovodičovej smrti zasnúbila. Učinila tak konkrétne tretieho októbra. Jej snúbenec, Kapitán, bol veľmi príznačným príslušníkom mužského

poddruhu toxických machistov. Zvláštny človek, ktorý je zároveň schopný byť v mnohých situáciách akčný a pohotový, no niekedy ho bolo príliš veľa a príliš naraz. Spamoval vzduch podobne, ako ho spamoval Rušňovodič so svojim smradom.

Chodili spolu na dlhé prechádzky po meste, počas ktorých vzájomne veľmi dobre vychádzali, no v interiéri spolu nemohli byť dlhšie ako päť minút bez toho, aby došlo k vyhrážaniu, či k fyzickému násiliu. Práve preto občas spával vonku pri bazéne on, občas ona.

Avšak, pri všelijakých možných pohľadoch všelijakých možných strán, skutočnosť bola žiaľ taká, že Kapitán mal za každých okolností v Matildinej prítomnosti akurát tak záujem iba o Matildine peniaze a majetok, ktoré jej v návale trucu prenechal Rušňovodič pred svojou smrťou 16. septembra. Hneď po svadbe, ktorá sa mala konať trinásteho decembra, ju plánoval Kapitán zabiť tým, že jej chcel do trojdecilitrového pohára pomarančového džúsu pridať smrtiacu dávku bolehlavu škvrnitého (*Conium maculatum*); rastlinky, ktorá obsahuje jedovaté alkaloidy, ktoré dokážu spôsobiť paralýzu a v konečnom dôsledku aj smrť kvôli zlyhaniu dýchacej sústavy. To však Matilda samozrejme tušila a praktizovala preto mithridatizmus, aby si na bolehlav škvrnitý vybudovala toleranciu, vďaka ktorej ju teoreticky nemusí Kapitánova dávka nutne zabiť. Bolehlav každý deň pila v mikrodávkach, pichala si ho do žíl, do čela, do svalov i do tukových záhybov. Pridávala si ho do jedla. To, že ju chcel zabiť jej nevadilo. Bola predsa rada, že s niekým môže tráviť čas. Alebo niečo na ten spôsob. Možno ani sama nevedela, čo chce a iba reagovala na entropickosť, ktorú jej život priniesol, najlepšie ako vedela. A mimochodom, Kapitán ju síce taktiež nazýval "sviňou" a "obéznou pičou" rovnako ako Rušňovodič, no nikdy nie "transkou". Ale samozrejme, neexistujú žiadne ospravedlnenia pre akékoľvek formy pekla. A to vedela aj Matilda. Jej peklo zrazu nebolo nikde – bolo všade mimo ňu a ona o ničom nevedela. Netýkalo sa jej to. Nazvala by samú seba konečne šťastnou. Ako krysa ktorá môže žiť v zajatí iba dva roky, no pred smrťou si aspoň užije nejakého jedla ktoré jej do misky nasypú jej súcitní majitelia.

19. september bol dňom, kedy sa Fanatik vrátil do mesta. Opustil lesy a opäť po dlhej dobe zavítal do betónov Cintorína, ktoré sa rozhodol ostrakizovať už 34. marca. Vrátenie sa na Cintorín dôkladne zvažoval posledných dvadsaťdva dní, no finálne sa pre svoj návrat rozhodol až teraz. Predsa len, mimo iné si všimol, že z lesov začala pomaly odchádzať aj hmla a vlhkosť. A bez hmly a vlhkosti to nebolo ono. Žiadne triašky a prosby nie sú žiadnym oddychom od zahltenia hnusom. Aspoň nie

pre endorfínovoprínosný pocit zadosťučinenia, ktorý riadi ľudský mozog rovnako tak, ako riadi stará babizňa s trvalou svoj červený hatchback plne naložený taškami s ranným nákupom z hypermarketu.

Bolo to bizarné a nevšedné. Veľmi povedomé a veľmi cudzie. Zvláštna nostalgia ľahostajnosti a ľahostajnosť nostalgií. Spomienky vychádzajúce z ničoho a prúdiace do nikam. Možno predsa len nejaká emócia? Možno. Ale iba možno. Možno to je iba emócia vychádzajúca z nostalgie, ktorá nevie o tom, že je nostalgiou.

"V akom som to skurvenom meste? V akom skurvenom svete to spím!?"

Strašný nezvyk. Strašne málo zelene. Ulice, ktoré dlho nevideli život a zrejme ho ešte ani dlho neuvidia.

Betónové lúky a väzenské lampy, ktoré vás udrú do ksichtu ako letiace kusy hnoja. A tváre ľudí okolo. Betónové viac, než budovy a chodníky. Premety múmií v exteriéri a mlynské kolá v interiéri.

Mäsožravé baktérie, hodujúce na obsahu čerstvých hrobov, ako aj na bytostiach, ktoré sa tvária ako živé a pritom sú dávno mŕtve a rozkladajú sa pod alabastrovým svetlom lámp a obrazoviek v objatí krížencov človeka s dobytkom. Chudáci ľudia, ktorí sa stihli dovyvinúť až sem. Nikdy nespoznajú Jazveca a nikdy neodídu do lesov. Nikdy nespoznajú útrapy hmiel a vlhkostí a ani eufórie ich odchodov. Nikdy nezmenia internality a pre ich nešťastie ani len nebudú dúfať v zmeny externalít, pretože stratili dokonca i takú nádej, ktorá sa javí byť otvorene falošnou. Úbohí otroci svojej vlastnej hniloby, ktorí ak nechcú trpieť, môžu si akurát tak odhryznúť z riti a koniec koncov sa zjesť rovno celí.

A uvádzači televíznych relácií, s prstami v nosoch rozhadzujú telekinetické tabletky na spanie! Ach, len tí nie! Otvárajú dvere do neznámych zákutí ulíc roztrhaných v čase a zasypaných nevyvážaným odpadom vyhadzovaným z okien plechových barabizní, ktorých interiéry nepoznali denného svetla už stáročia (teda mimo vyhadzovania nevyvážaného odpadu z okien).

Okná a dvere, otvorené i zatvorené dokorán. Zatvorené takou silou, akou je zatvorený notebook v ultramodernej kaviarni, patriaci náboženskému efeméristovi postihnutého mikrocefáliou. Zavreté a nečinné ako výchovné preplesknutie božstvom božstva, božstvom božstva božstva.

Vzduch nepoznaného. Miznúci z viditeľných zdrojov uväznených väzníc absorbovaného rozvoja. Dýchateľné odvetvia paradoxných anihilácií, nosiče poľa v stratených klietkach neustále vznikajúceho žiarenia.

Hromada hrncov plných vraních zobákov, ľudských zubov a kyslej kapusty. Dobrú chuť! Dobrú chuť všetci želajú slizkým hlavám vypchatých hrochov nasekaným v rizotách a podávaných každému, kto v okolí átrií nezoženie kapesníky, ktoré by s ním prehodili zopár slov!

Čerpadlá ropy, zemného plynu a čiernej krvi jedom napustených veľrýb v podzemí podlebečných búrok. Búrok, ktoré sa víria v hlavách pomalšie, než plynie všetok viskózny čas mimo nich a vymačkávajú z úbohých mäkkých strojov zvyšky života neustále ich kopajúc neviditeľnou nohou do riti.

Steny, ktoré hovoria. Trasúce sa lampy a pohybujúce sa nábytky. Žiadne bludy a ani zemetrasenia, ale zariadenia a časti stavieb, ktorých večnosť privádza do šialenstva ich materiál. Pohyb myšlienok je pohybom objektov, výhradne v treskote nespokojných chvíľ.

Taxonómia neexistuje. Je ilúziou bojujúcich procesov. Bojujúcich procesov víru samozničenia, kopancov a kriku. Facka inscenátorovi a inscenátor facke.

Smäd azbuky a vyhrážajúci sa šlabikár. Vyhrážajúce sa písmená a obrázky, či rovno celé stránky, ktoré deťom hrozia päsťou, ako aj nečakaným úmrtím počas spánku.

Výbuch sa vracia a každý ho bude očakávať s prstom v nose, alebo s cigaretou v hube. No v každom prípade, každý ho bude očakávať predovšetkým so vztýčeným prostredníkom v hlave a s topánkou na pravej nohe pripravenou kopnúť do ksichtu každého, kto sa nemieni otočiť akémukoľvek pozorovanému objektu zadnicou. Veľmi dobre viditeľnou topánkou na veľmi dobre viditeľnej nohe.

"Žer chlieb a plač nahlas!" ako vravia podaktorí.

"Vykopni dvere a uteč!" ako vravia podaktorí.

Fanatik bol zrelý na to, aby sa pozvracal, no neurobil to. Les z neho spravil o niečo väčšieho tvorcu deja. Jeho mäso bolo viac teplé a ohybné. Jeho elektrina bola miernejšia a viac koordinovaná. Skoro by bol povedal, že bol viac nažive. Alebo si aspoň začínal uvedomovať, kedy je viac nažive a kedy zas nie je. Všade boli iba intenzívne reflexie minulosti skrz čas.

"Zdravím, nezašli by ste so mnou na rozpadávajúce sa drevené obklady?" spýtala sa Fanatika žena v bielych vzdušných šatách presne rovnakým spôsobom, ako sa ho opýtala jedna žena 31. marca v béžových rifliach a bielo-červeno pásikavom tričku, ktorá ho pozývala na linoleum.

Aspoň si to myslel. Ale nebolo to tak. Žena sa ho v skutočnosti pýtala na to, či by s ňou nešiel pozorovať kačice k rybníčku. A to bol šok, z ktorého musel nejeden človek prehltnúť vzduch.

Fanatik slušne odmietol jej pozvanie. Miloval kačice, no chcel byť sám. A ženin pousmiaty výraz sa prekvapivo nezmenil na parabolické zamračenie. Také zamračenie, aké zo seba vie vypotiť iba usedená učiteľka zo základnej školy s mozgom prekvaseným kombináciou cukru a plesnivej starej kávy. Kyslý výraz, nepatriaci ľudským bytostiam. Výraz patriaci hnusu, ktorý z ľudských bytostí zostal. Osobnostné morbídnosti, všelijaké traumy schovávajúce sa za rozličné variácie prejavov mimiky. Nie. Žena sa iba pousmiala a odkráčala ďalej.

Nádherná synestézia a kontrasty. Kačice a holuby v rybníkoch, linoleá a rozpadávajúce sa drevené obklady v mrakodrapoch. Dva rozdielne svety, čierna a biela vnútorných svetov vnútorných svetov. Popol prachu a prach popola.

Ako pribúdalo času, krokov, dychov a aj otočiek hlavy za pozorovanými objektami, Fanatik sa dostal až k onomu povestnému kačacoholubiemu rybníku. K nádhernému miestu plnému zelene, ktoré lákalo život, lákalo zvieratká a lákalo aj určité typy ľudí, ktoré boli možno, pri nejakom tom šťastí, znechutené cintorínskou hnusotou. Deti a aj dôchodcovia. A čo viac, bola medzi nimi aj žena v bielych vzdušných šatách, ktorá ešte asi pred dvoma hodinami pozývala Fanatika na pozorovanie kačíc. A boli tam aj iné ženy vo vzdušných šatách. A aj mladí muži. Pozorovanie kačíc a holubov bola činnosť neobyčajného štýlu, o tom niet pochýb. No Fanatik sa jej aktuálne venoval zo značnej diaľky. Nenápadne, mimo dejisko všetkých tých ľudí, ktorí boli pri rybníčku plne vtiahnutí do deja. Bol pod vplyvom zvláštnej formy čohosi, čo si kedysi zvykol dovoliť nazývať eufóriou. Veľmi zvláštne. Pocit akéhosi dosiahnutia niečoho, no čoho konkrétne, to nebolo jasné. Možno to bola iba ďalšia nostalgia. Možno nie.

Obrovské množstvo holubov sa nafukovalo a trepotalo v plytkej vode. Šuchorili sa a natriasali sa ako krysy zasiahnuté elektrickým prúdom a bolo veľmi príjemné sa na ne pozerať. Húfy kačíc sa premávali v plavebných koridoroch, potápali sa a mastili si pierka. Zástupy obojpohlavných párov, ako aj gangy samíc a gangy samcov, či samice s káčatami.

"Toto sú tí najšťastnejší obyvatelia Cintorína!"

Okúpané holuby ležali vylebedené na trávnatom priestranstve. Rozhodené a rozkysnuté po všetkých osiach pripomínali sliepky sediace na vajíčkach. Niektoré si vedľa seba rozhodili krídla a vyzerali kvôli tomu chromo a plomŕtvo.

Fanatikovi na tom mieste do očí vhŕkli slzy. Začali mu stekať po lícach a kvapkať po brade. Vtedy samého seba začul hovoriť niečo ako "Ja plačem!".

"Ja plačem!"

"Ja plačem a plačem kvôli papieriku s perokresbou rybičky, ktorý mi v škôlkarskom období odložila moja mama a ktorý som pokrčil v agresívnom kompulzívnom amoku."

"Plačem kvôli figúrke slona, ktorú som vyhodil do mora."

"Plačem kvôli zničenému plyšovému medveďovi z babkinho bytu, ktorého som so sebou vláčil do krematória a ktorého som nakoniec rozstrihal nožnicami."

"Plačem kvôli miniatúrnej plastovej informačnej tabuľke z jogurtu, ktorá slúžila ako pribalený darček produktu určený na pestovanie rajčín zo semienok a ktorú som nakoniec poškrkal perom, zlomil a vyhodil do koša."

"Plačem kvôli vankúšu mojej sesternice, ktorý som mal veľmi rád, no pritom som sa ho pokúsil roztrhnúť holými rukami."

"Plačem kvôli balónu v tvare zelenej jednookej príšery, ktorý mi kúpil môj otec s dobrým úmyslom a ja som mu dal najavo, že je detinský a že ho nechcem."

"Plačem kvôli plastovému modelu vláčika s dvojitým rozchodom koľají a s prapodivným rušňovodičom s fúzami, ktorý som roztrieskal o zem v agresívnom kompulzívnom amoku v ten istý deň, kedy som navštívil aj múzeum dopravy."

"Plačem kvôli 3D stavebniciam významných svetových stavieb, ktoré som nekompromisne zdevastoval."

"Plačem kvôli plastovej ovci s kvetinou na bruchu, ktorú som nazval úchylnou a následne ju vyhodil z okna v agresívnom kompulzívnom amoku."

"Plačem kvôli miniatúrnej Socratovej buste, ktorú som rozbil o zem v agresívnom kompulzívnom amoku."

"Plačem kvôli olejovej maľbe kvetín, ktorá sa mi v dôsledku netrpezlivosti nepodarila a ktorú som potom následne s veľkým hnevom, sklamaním a mrzutosťou zničil."

"Plačem kvôli egyptskému ručnému bubienku, ktorý mi Voňavka doniesla z ciest po svete a ktorý som zničil v agresívnom kompulzívnom amoku."

"Plačem kvôli hračkárskej pištoli, ktorú som na dovolenke pri mori úmyselne roztrieskal o zem, pretože som s ňou ako správny perfekcionista nebol spokojný."

"Plačem kvôli modelom lietadiel, ktoré som zničil v agresívnom kompulzívnom amoku."

“Plačem kvôli jednému špecificky drahému kovovému modelu lietadla, ktorý som zničil v agresívnom kompulzívnom amoku.”

“Plačem kvôli modelom motoriek, s ktorými si už nepamätám, čo som presne spravil, no s najvyššou pravdepodobnosťou som ich zničil v agresívnom kompulzívnom amoku.”

“Plačem kvôli klávesnici, ktorú som mal obzvlášť veľmi rád a ktorú som roztrieskal o zem v agresívnom kompulzívnom amoku.”

“Plačem kvôli mäsožravej rastlinke saracénii, ktorú som vyhodil do smetí v agresívnom kompulzívnom amoku.”

“Plačem kvôli modelom áut, ktoré som zničil v agresívnom kompulzívnom amoku.”

“Plačem kvôli drahej zbierke fajok a kvôli hnedému sklenenému popolníku, ktoré som zničil v agresívnom kompulzívnom amoku.”

“Plačem kvôli jednej osobe, ktorá ma otravovala a ja som jej moje otrávenie ňou dával najavo, no ona sa potom ku mne z ničoho nič zachovala ako piča.”

“Plačem pre všetky kresby, texty, práce a mapy, ktoré som krátko po dokončení roztrhal, pokrčil a vyhodil v agresívnom kompulzívnom amoku.”

“Ja plačem. A plačem kvôli každej obsedantne-kompulzívne zničenej veci, ktorou som bol láskyplne posadnutý.”

“Ja plačem!”

Pohol sa, utrel si slzy a kráčal ďalej, no duchom ešte veľmi dlhú chvíľu neopustil rybník s kačicami a holubmi rovnako tak, ako neopustil ani svoje myšlienky na plač. Prechádzal sa ďalej.

Spomenul si pri tom všetkom na to, ako mu jeho stará mama čítala z knihy “Kvantitatívna žatva”. Spomínal si na to, ako svoju starú mamu neoslovil “babi”, ale oslovoval ju “Vaječná Žena”, podľa jednej kľúčovej postavy Kvantitatívnej žatvy. Vaječná žena, známa aj pod menom “Tamiga”.

Spomenul si, že aj on zažil Kvantitatívnu žatvu!

Odporný, mechanický a trýznivý pocit, no bolo v ňom iba toľko pravdy a múdrosti, koľko pravdy a múdrosti môže v pocite byť!

Bola Kvantitatívna Žatva o Klimatizácii? To nikto nevie, no Kvantitatívna Žatva bola nepochybne v živote každého, na koho sa len dalo spomenúť. Bolo to všade. Tento repetitívny cyklus nudných a divných zápletiek, ktoré nemajú žiaden význam. Okohybné zášklby točiace sa proti smeru hodinových ručičiek, kvantitatívne žatvy a všetko čo čaká čakajúce významy nastupujúce do úlohy strojcov všetkého, čo

ešte len má prísť. Kvantitatívne žatvy a fiktívne príbehy. Tak veľa slov a tak zbytočných. Tak veľa rozhodnutí a tak zbytočných. Tak veľa ničoho a tak veľa prehliadaného. Bolo to všade a bolo neznesiteľným si to uvedomovať.

Všade bolo možné vidieť iba ulice, cesty a barabizne. Železničné mosty, na ktorých kedysi stáli domy, no už boli odstránené. A nie domy, ale železničné stanice, ktoré mali domy pripomínať. Špicaté strechy a sem tam nejaké stĺpy – miniatúrne paláce. Domy, ktoré boli odstránené a nahradené novými. Domy, ktoré sa dnes zdali byť historickejšími ako kedysi. Domy, ktoré sa kedysi zdali byť historickejšími ako dnes. Dychberúca i útrpná spleť betónu, železa a skla.

"Farbosleposť starých fotografií, ktoré toto všetko kedysi zachytávali!"

Zrazu ubudli šikmé strechy a pribudli šikmé železnice.

Keď už bol Fanatik takmer na okraji mesta, tak mu napadlo, že by mohlo byť zaujímavým zážitkom sa po tom všetkom opäť pozrieť do lesov. Ako vyzerajú, po tejto krátkej pauze. Ako sa zmenili a čím sú zhodné. Kde sídli jeho vlastné miesto v tejto krátkej zmene. Ako sa cíti a čo je v jeho hlave. Ako mu plynie čas i priestor.

Naviac, cítil sa príliš benevolentne a príliš krucifikovaný svojimi zmyslami. Musel vidieť les, aspoň na chvíľu. Nie ani tak preto, že by to bol dobrý nápad. Bola to potreba. Nepretvarujúca sa tvár totálnej túžby. Veľmi náhla a nečakaná.

Hmla, strach a vlhkosť už dávno neboli realitou lesov. Zabárajúce sa topánky do blata, pretekajúce bariny, Krovinorez, pani Vtákozobáková, opadané ihličie a fŕkajúce tekutiny všelijakého rázu, škreky zvierat a spev vtákov. Z toho všetkého teraz zostal iba onen spev vtákov. Neotravný a krásny. A mimo toho bolo všade sucho a napriek hustote stromového porastu aj krásne presvetleno a slnečno. Bola to majestátna kupola a pompézna baroková vila úniku z prírody. Extatická kvintesencia retrospektívnej cudziny. Povedomá, cudzia a aj nová.

Krajina už dávno nebola monotónna a ponurá. Bola pestrá a nádherná. Listnaté i ihličnaté stromy všelijakých druhov, nepravidelne porozrastávané. Uložené tak, ako sa nechali uložiť. Nekonečné lány nekonečnosti. Žiadna hmla, strach a ani vlhkosť, maximálne tak trochu nervozity z toho, čo bude ďalej.

Fanatik našiel v lese miesto, v ktorom bol porast o niečo redší. Niečo na spôsob lesnej čistinky, no nie tak celkom. Stromy tam boli stále, akurát ich bolo menej. A svetla bolo viac. No a on mal v hlave hlas, ktorý kričal. Kričal tak silno, že ho prinútil kričať tiež. Rozkročil nohy, rozhodil ruky a pozrel sa kolmo do neba. Dramatická teatrálnosť inscenovaná našepkávaním jeho vlastného života do prázdneho priestoru.

Tak veľa slov a tak zbytočných. Tak veľa rozhodnutí a tak zbytočných. Tak veľa ničoho a tak veľa prehliadaného. Bolo to všade a bolo neznesiteľným si to uvedomovať.

“Nie! Nie znova tento svet! Ó, Klimatizácia! To si nebola ty! To som bol ja! To sme boli my! Už nikdy tento svet! Ó, Klimatizácia! Nech si vo mne! Nech si v nás!”